

ஸ்ரீ ஹஸ்தாமலகீய பா⁴ஷ்யம்

அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி வெளியீடு

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீ: ॥

"एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा"

ஏஷா ஸங்கரபா⁴ரதீ விஜயதே நிர்வாணஸௌக்²யப்ரதா³

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला

ஸ்ரீ ஜக³த்³கு³ரு க்³ரந்த²மாலா

॥ हस्तामलकीयभाष्यम् ॥

ஸ்ரீ ஹஸ்தாமலகீய பா⁴ஷ்யம்

ஸ்ரீ வாணீவிலாஸ் பிரஸ்

ஸ்ரீரங்கம்.

1981

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तल्लैका हि तिरोबभूव विजने केदारनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाव्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धात्मना
सर्वलैव समुज्ज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

शस्तत्वास्ति लघुप्रबन्धानिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा
तेषां द्राविडभाषयाऽनुवदनं विद्वद्भरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकौपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्यशारदापीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुरुते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पिपत्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।
शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

முன்னுரை.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரபகவத்பாதர் இயற்றிய ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யம் இந்த வெளியீட்டில் அடங்கியுள்ளது.

ஹஸ்தாமலகீயம்: (12 சுலோகங்கள்) ஸ்ரீ பகவத்பாதர் வாரணாசியில் தன் 9 - வது வயது முதல் 16 - வயது வரை தங்கி எல்லா பாஷ்யங்களையும், பிரகரண கிரந்தங்களையும் ஸ்தோத்திரங்களையும் இயற்றினார். தன் சரீரத்தை கங்கையில் தியாகம் செய்ய உத்தேசித்தபோது வியாஸ பகவான் தோன்றி தான் எழுதிய ப்ரஹ்ம சூத்திரத்துக்கு சரியான பரஷ்யத்தை ஸ்ரீ சங்கரர் எழுதியுள்ளதைக் கேட்டு ஆனந்தித்து ஸ்ரீ சங்கரர் சரீரத்தை தியாகம் செய்யக்கூடாது என்று தடுத்து உலகத்தில் உள்ள துர்மதங்களைக் களைத்து அத்வைத ஸ்தாபனம் செய்யும்படி கட்டளை இட்டார். ஸ்ரீ சங்கரருக்கு ஜனன காலத்தில் பரமசிவனின் அனுகிரஹத்தால் கொடுக்கப்பட்டது. எட்டு வயது ஸந்யாஸம் பெற்றதால் அது மீண்டும் எட்டுவயதாக 16 ஆயிற்று. இப்போது ஸ்ரீ வியாஸ பகவானின் ஆசியினால் காசி விசுவேசுவரர் அனுகிரகம் செய்தது மீண்டும் 16 வயது. இந்த ஆசியைப் பெற்று ஸ்ரீபகவத்பாதர் தன் சிஷ்யர்களுடன் பல இடங்கள் சென்று அத்வைதத்துக்கு விரோதமாக துர்மதங்களைப் பிரசாரம் செய்துவந்தவர்களை வாதத்தில் வென்று திக்விஜயம் செய்து வந்தார். பகவத்பாதருக்கு காசியில் முதல் சீடராக அமைந்தவர் ஸ்ரீ ஸநந்தனர் என்பவர். இவர் திருச்சி ஜில்லா ஸ்ரீரங்கத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள ஊரைச் சேர்ந்தவர். இவரே பின்பு "பத்மபாதர்" என்று அழைக்கப்பட்டவர். இரண்டாவது சீடராக அமைந்தவர். மாஹிஷ்மதி நகரில் இருந்த பூர்வாசிரமத்தில் மண்டனமிசிரர் என்று சொல்லப்பட்டு ஸந்யாஸ ஆசிரமம் பெற்றபின் ஸ்ரீ ஸுரேசுவராசாரியார் என்ற யோக பட்டம் பெற்றவர். ஆசார்யாளுக்கு முன்னாவது சிஷ்யராக அமைந்தவர் ஸ்ரீ ஹஸ்தாமலகர். ஸ்ரீ பகவத்பாதர் விஜய யாத்திரை செய்துகொண்டு தென்னிந்தியாவின் மேற்கு சமுத்திரக் கரையிலுள்ள கோகர்ண கேஷத்திரத்தில் உள்ள மகேசுவரரை வணங்கிவிட்டு தன் சிஷ்யர்களுடன் அருகாமையில் உள்ள ஸ்ரீ பலிபுரம் என்ற ஊருக்குச் சென்றார். அது பெரிய பிராமண அக்ரஹாரம்.

அங்கு பிரபாகரர் என்ற பிராம்மண சிரேஷ்டர் இருந்தார். அவருக்கு 13 வயதுள்ள ஒரு புத்திரன் இருந்தான். பிறந்தது முதல் இந்தக் குமாரன் ஒரு வார்த்தைகூட பேசுவதில்லை. உலக வஸ்துக்களில் இவனுக்கு பற்று இல்லை. சிறந்த அழகு வாய்ந்தவன். தங்கள் ஊருக்கு ஒரு மகான் வந்திருப்பதைக் கேட்டு பிரபாகரர் பேச்சு வராத தன் குழந்தையையும் அழைத்துக் கொண்டுவந்து இருவரும் ஸ்ரீ சங்கரரை வணங்கினார்கள். சிறுவன் நமஸ்காரம் செய்தவன் எழுந்திருக்கவே இல்லை. ஸ்ரீ பகவத் பாதர் கையைப் பிடித்து குழந்தையை தூக்கினார். (இது ஹஸ்த தீக்ஷையாகிவிட்டது.) பிரபாகரர் ஸ்ரீ பகவத்பாதரைப் பார்த்து 13 வயதாகியும் இக்குழந்தை பேசுவதில்லை. இவனுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. உபநயனம் செய்து வைத்தேன். ஆனால் வேதத்தைப் படிப்பதில்லை. மற்ற பையன்களுடன் விளையாடுவது இல்லை. பையன்கள் இவனை அடித்தாலும் இவன் கோபித்துக் கொள்வதில்லை. சில நாள் சாப்பிடுவான். சில நாள் சாப்பிட மாட்டான். நாம் சொன்ன

தைச் செய்யமாட்டான் நானும் அவனைக் கோபித்துக்கொள்வதில்லை. ஏதோ பூர்வ ஜன்ம கர்மாவால் வளர்ந்துகொண்டு வருகிறான் என்றார். (இது உலகப்பற்றில்லாத ஞானியின் லக்ஷணம்) அச்சிறுவனைப் பார்த்து ஸ்ரீ சங்கரர் "நீ யார்? ஏன் இப்படி ஜடம்போல் இருக்கிறாய்" என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தச் சிறுவன் 12 சுலோகங்களில் பதில் சொன்னான். இவைதான் "ஹஸ்தாமலகீயம்" என்பது முதல் சுலோகத்திலேயே "நான் என்பது ஜடப்பொருள் அல்ல - ஜடத்தை (உலகத்தை) ஊக்குவிப்பது "நான் ப்ரஹ்மம்" தான் என்று சொல்கிறார். இதே கருத்தை 12 சுலோகங்களில் விளக்குகிறார். அத்வைத சாஸ்திரத்தின் ஸாராம்சத்தை உள்ளங்களி நெல்லிக்கனிபோல் விளக்கியதால் இச்சிறுவனுக்கு ஸந்நியாஸம் கொடுத்து "ஹஸ்தாமலகர்" என்ற யோக பட்டத்தையும் பகவத்பாதர் இவருக்கு அளித்தார். (ஹஸ்தம் = கை ஆமல்கம் = நெல்லிக்கனி) இவருடைய சுலோகங்கள் என்றதால் ஹஸ்தாமலகீயம் என்று கிரந்தத்துக்குப் பெயர் வந்தது இந்த 12 சுலோகங்களின் சாராம்சமும், ஆசார்யாள் அருளிய தச்சுலோகீயின் ஸாராம்சமும் ஒரே மாதிரி யானது. பகவத்பாதர் தன் சிஷ்யனுடைய ஹஸ்தசமலகீயத்துக்கு பாஷ்யம் எழுதி அனுகிரகித்திருக்கிறார். இதுதான் ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யம் என்பது. பகவத்பாதர் பிரபாகரிடம் முன் ஜன்மாவில் இவன் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் கற்ற சிறந்த ஆத்ம ஞானி. இல்லையேல் இப்படி இருக்கமாட்டான். இவனுக்கு உலகப்பற்று கிடையாது. தன் சரீரத்திலேயே இவனுக்கு ஆசை இல்லை. இவன் உங்களைப்போன்ற கிருஹஸ்தர்களுக்கு உதவாதவன். அதனால் நான் என்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறேன் என்றார். இந்த 12 சுலோகங்களைத் தவிர வேறு எந்தக் கிரந்தத்தையும் இவர் இயற்றவில்லை. ஸ்ரீ சங்கரருடன் கூடவே இருந்து வந்தார். இவர்தான் துவாரகா பீடத்தில் அமர்ந்த முதல் பீடாதிபதி ஆவார். ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யத்தைப் படித்தால் ஸ்ரீபகவத் பாதரின் தச்சுலோகீக்கு இதுதான் வியாக்யானம் என்று மனதில் தோன்றும்.

இது கடினமான அத்வைத தத்துவத்தை திருஷ்டாந்தம் மூலம் நன்கு விளக்கிக் காட்டுகிற கிரந்தம். நன்றாக ஆசார்ய பாஷ்யம் படித்தவர்கள்தான் இதற்கு விளக்கம் கூறமுடியும். ஸ்ரீ K.S. வெங்கட்ராம சரஸ்திரிகள் வியாகரண சிரோமணி யும் நன்கு வேதாந்தம் படித்தவருமாவார். பல வேதாந்த புஸ்தகங்களை எழுதியவர். ஸ்ரீ சங்கர க்ருபா உதவியாசிரியராக 20 வருஷங்கள் பணியாற்றியவர். தன் வேதாந்த ஞானத்தை உபயோகப்படுத்தி ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யத்துக்கு விசேஷ உரையையும், சுலோகங்களுக்கு பதவுரை, விரிவுரை இவைகளையும் எழுதிக்கொடுத்து நமக்கு உதவி இருக்கிறார். அவருக்கு எமது நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஜகத்குருக்களின் அனுக்ரஹம் இல்லாவிடில் இம்மலர் வெளிவந்திருக்க முடியாது. ஆகவே இம்மலரை அம் மஹான்களின் திவ்ய பாதார விந்தங்களில் வணக்கத்துடன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

K.V. சுப்பரத்னம் அய்யர்,

பொதுக்காரியதர்சி.

அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ हस्तामलकीयभाष्यम् ॥

ஸ்ரீ ஹஸ்தாமலகீய பா⁴ஷ்யம்

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் இயற்றியது.

(மாங்கள சுலோகம்)

यस्मिन् ज्ञाते भवेत् सर्वं विज्ञातं परमात्मनि ।

तं वन्दे नित्यविज्ञानमानन्दमजमव्ययम् ॥ १ ॥

யஸ்மின் ஜ்ஞாதே ப⁴வேத் ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் பரமாத்மனி ।
தம் வந்தே³ நித்யவிஜ்ஞானமானந்த³மஜமவ்யயம் ॥ 1 ॥

यस्मिन्	=	எந்த,
யஸ்மின்		
परमात्मनि	=	பர பிரஹ்மம்,
பரமாத்மனி		
ज्ञाते (सति)	=	அறியப்பட்டபொழுது,
ஜ்ஞாதே (ஸதி)		
सर्वं	=	எல்லா பதார்த்தமும்,
ஸர்வம்		
विज्ञातं	=	அறியப்பட்டதாக,
விஜ்ஞாதம்		
भवेत्	=	ஆகுமோ,
ப ⁴ வேத்		
नित्यविज्ञानं	=	அழிவற்ற சைதன்ய ஸ்வரூபராயும்,
நித்யவிஜ்ஞானம்		
आनन्दं	=	ஆனந்தஸ்வரூபராயும்,
ஆனந்த ³ ம்		
अजं	=	பிறப்பற்றவராயும்,
அஜம்		
अव्ययं	=	நாசமற்றவராயுமுள்ள,
அவ்யயம்		

த் = அந்த பரமாத்மாவை,

தம்
வந் = வணங்குகிறேன்.

வந்தே³

(காரணமான மண்ணை அறிந்து விட்டால் அதன் காரியமான குடம், சால், பாளை முதலியவை அறியப்பட்டவையாக ஆகிறது. அதுபோல் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் மூலகாரணமான பிரஹ்மத்தை அறிந்து விட்டால், எல்லா வஸ்துக்களும் அறிந்ததாக ஆகும். காரண வஸ்துவே காரிய வஸ்துக்களாக மாறி இருப்பதால், காரியங்கள் காரணத்தைக்காட்டிலும் வேறான தனிப்பொருளல்ல. உண்மையில் வேறாக இல்லாவிட்டாலும், வேறு வஸ்துபோல் தோன்றுவதால் அவை பொய்யானவை. உண்மையான பிரஹ்மத்தை அறிந்து விட்டால், அறியவேண்டியதாக வேறு உண்மைப் பொருள் ஒன்றுமில்லை என்று கருத்து).

यदज्ञानादभूद्द्वैतं ज्ञाते यस्मिन्निवर्तते ।

रज्जुसर्पवदत्यन्तं तं वन्दे पुरुषोत्तमम् ॥

யத³ஜ்ஞாநாத³பூ⁴த்³த்³வைதம் ஜ்ஞாதே யஸ்மிந்நிவர்ததே ।

ரஜ்ஜுஸர்பவத்³த்யந்தம் தம் வந்தே³ புருஷோத்தமம் ॥

यदज्ञानात् = எவரை அறியாததால்,

यद³ஜ்ஞாநாத்
द्वैतं = இரண்டான பிரபஞ்சம்,

த்³வைதம்
अभूत् = தோன்றியுள்ளதோ,

अपू⁴த்
यस्मिन् = எவர்,

யஸ்மின்
ज्ञाते = அறியப்பட்டபொழுது,

ஜ்ஞாதே
रज्जुसर्पवत् = கயிற்றில் தோன்றிய பாம்புபோல்,

रज्जुसर्पवत्
अत्यन्तं निवर्तते = முழுவதும் விலகிவிடுகிறதோ,

அத்யந்தம் நிவர்ததே
तं = அந்த,

தம்
पुरुषोत्तमं = புருஷோத்தமனை,

புருஷோத்தமம்

வन्दே = வணங்குகிறேன்
வந்தே³

(கயிற்றை பிராந்தியால் பாம்பாகப் பார்க்கிறான். இது கயிறு என்று அறியாததால், அவனுக்குக் கயிறே பாம்பாகத் தோன்றுகிறது. நன்றாக கவனித்துப் பார்த்து 'இது கயிறுதான்' என்று தெரிந்துவிட்டால், பிறகு பரம்பு தோன்றுவதில்லை. கயிறு தான் தெரிகிறது. இதுபோலவே பிரஹ்மத்தை அறியாததால், அந்த பிரஹ்மமே பிரபஞ்சமாக தோன்றுகிறது. ஆசார்ய உபதேசத்தால் பிரஹ்மத்தை அறிந்துவிட்டால், அக்ஞானம் விலகினதும், அக்ஞானத்தால் தோன்றிய பிரபஞ்சமும் மறைந்து பிறவி மரண மற்ற பேரானந்த நிலையை அடைகிறான்.)

यस्योपदेशदीधित्या चिदात्मा नः प्रकाशते ।

नमः सह्रवे तस्मै स्वाविद्याध्वान्तभानवे ॥ ३ ॥

யஸ்யோபதே³ஸ தீ³தி⁴த்யா சிதா³த்மா ந: ப்ரகாஸதே ।

நம: ஸஹுரவே தஸ்மை ஸ்வாவித்³யாத்⁴வாந்தபா⁴னவே ॥ 3 ॥

यस्य = எவருடைய,

यस्य

उपदेशदीधित्या

= உபதேசமாகிற கிரணத்தால்,

उपदेशदीधित्या

चिदात्मा

= சைதன்யஸ்வரூபமான ஆத்மா,

चिदात्मा

नः

= நமக்கு,

नः

प्रकाशते

= விளங்குகிறதோ,

प्रकाशते

स्वाविद्याध्वान्तभानवे

= ஆத்மாஞானமாகிற இருளுக்கு ஸூரியனாக

स्वाविद्याध्वान्तभानवे

இருக்கிற,

तस्मै

= அந்த,

तस्मै

सह्रवे

= ஸத்குருவுக்கு,

सह्रवे

नमः

= நமஸ்காரம்.

नमः

[முதல் சுலோகத்தால் பிரஹ்ம ஞானத்தால் எல்லாவற்றையும் அறிவான் என்பதும், 2 - வது சுலோகத்தில் பிரபஞ்சத்தின் தத்வத்தையறிந்ததும் பிரபஞ்சம் மறைவதால் அறியவேண்டியதாக வேறொன்றுமில்லை என்பதும் 3-வது சுலோகத்தில்

ஸத்குருவின் உபதேசத்தால்தான் ஆத்மாவை அறியமுடியும் என்பதும் கூறப்பட்
டது.)

(பாஷ்யம் அவதாரிகை)

इह हि सर्वस्य जन्तोः सुखं मे भूयादुःखं मे मा भूयात् इति स्वरसत एव
सुखोपादित्सादुःखजिहासे भवतः । तत्र यः कश्चित् पुण्यातिशयशाली
अवश्यंभाविदुःखाविनाभूतत्वादनित्यत्वाच्च विषयजं सुखं दुःखमेवेति ज्ञात्वा
यत्नेन ससाधनात्संसारत्यक्तासक्तिरत्यन्तं विरज्यते । विरक्तश्च संसारहानौ यतते ।
संसारस्य च आत्मस्वरूपापरिज्ञानकृतत्वात् आत्मज्ञानान्निवृत्तिरिति तं
प्रत्यात्मज्ञानमाचार्य उपदिशति —

இஹ ஹி ஸர்வஸ்ய ஜந்தோ: ஸுக³ம் மே பூ⁴யாத்³து³:க³ம் மே மா
பூ⁴யாத் இதி ஸ்வரஸத ஏவ ஸுகோ²பாதி³த்ஸாது³:க³ஜிஹாஸே ப⁴வத: । தத்ர
ய: கஸ்சித் புண்யாதிஸயஸாலீ அவஸ்யம்பா⁴விது³:கா²விநாபூ⁴தத்வாத்³
நித்யத்வாச்ச விஷயஜம் ஸுக³ம் து³:க³மேவேதி ஜ்ஞாத்வா யத்னேன ஸஸா
த⁴னாத்ஸம் ஸாராத்தயக்தாஸக்திரத்யந்தம் விரஜ்யதே । விரக்தஸ்ச ஸம்ஸார
ஹாஸௌ யததே । ஸம்ஸாரஸ்ய ச ஆத்மஸ்வரூபாபரிஜ்ஞானக்ருதத்வாத்
ஆத்மஜ்ஞான ந்நிவ்ருத்திரிதி தம் ப்ரத்யாத்மஜ்ஞானமாசார்ய உபதி³ஸதி -

இவ்வுலகில் எல்லா பிராணிகளுக்கும், எனக்கு ஸுகம் இருக்கவேண்டும்,
எனக்கு துக்கம் இருக்கக்கூடாது என்று ஸ்வபாவமாகவே ஸுகத்தையடைவதிலும்,
துக்கம் விலகுவதிலும் ஆசை உள்ளது. அதில் சிறந்த புண்யங்களுடன் கூடிய
எவனோ ஒருவன், கட்டாயம் உண்டாகிற துக்கத்துடன் சேர்ந்தே இருப்பதாலும்,
அழிந்து போவதாலும், விஷயங்களிலிருந்து உண்டாகும் ஸுகத்தையும் துக்கம்தான்
என்று அறிந்து, முயற்சியுடன் ஸாதனங்களுடன்கூட ஸம்ஸாரத்திலிருந்து
பற்றுதலை விட்டவனாக, வைராக்கியமடைகிறான். விரக்தனான இவன் ஸம்ஸாரம்
விலகுவதில் முயற்சிக்கிறான் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாத காரணத்தால்
ஸம்ஸார நிலை ஏற்பட்டு உள்ளதால், ஆத்மஞானத்தால் அக்ஞானம் விலகி, அதனால்
ஏற்பட்ட ஸம்ஸார நிலையும் விலகிவிடும். ஆகவே ஆசார்யார் பின்வரும் சுலோகங்
களால் வைராக்கியமுள்ளவனுக்கு ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிக்கிறார்.

(ஹஸ்தாமலகீய மூலம்)

निमित्तं मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तौ

निरस्ताखिलोपाधिराकाशकल्पः ।

रविलोकचेष्टानिमित्तं यथा यः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ १ ॥

நிமித்தம் மனஸ்சக்ஷராதி³ப்ரவ்ருத்தௌ

நிரஸ்தாகி²லோபாதி⁴ராகாஸகல்ப: ।

ரவிர்லோகசேஷ்டாநிமித்தம் யதா² ய:

ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வருபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 1 ॥

यथा = எப்படி,

यथा²

रवि: = ஸூரியன்,

रवि:

लोकचेष्टानिमित्तं = ஜனங்கள் செயல்புரிவதற்குக் காரணமாகிறானே,

लोकस्येष्टानिमित्तம் (அப்படி),

निरस्ताखिलोपाधि: = எல்லா உபாதிகளும் விலகின,

निरस्ताकि²लோபாதி⁴:

आकाशकल्प: = ஆகாசம்போன்ற,

आकाशकल्प:

य: = எவர்,

य:

मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तौ = மனம், கண் முதலியவைகள் செயல்படுவதற்கு,

मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तௌ

निमित्तं = காரணமாகிறாரோ,

निमित्तம்

स: = அந்த,

स:

नित्योपलब्धिस्वरूप: = அழியாத ஞான வடிவமான,

नित्योपलब्धिस्वरूप:

निथ्यோபலப்³தி⁴ஸ்வருப:

अहं = நான்,

अहं

अहम् = ஆத்மா.

आत्मा

ஆத்மா (பாஷ்யம்)

ननु सर्वत्र ग्रन्थादौ शिष्टानामिष्टदेवतास्तुतिनमस्कारपूर्विका प्रवृत्तिरुपलब्धा ;
अयं च विना स्तुतिनमस्कारौ प्रवर्तमानोऽशिष्टत्वात् अनादरणीयवचनः प्रसज्येतेति
चेत् - न ; स्तुतिनमस्कारयोस्त्रैविध्यात् ; त्रिविधौ हि स्तुतिनमस्कारौ - कायिकौ
वाचिकौ मानसिकौ चेति । तत्र कायिकवाचिकयोरभावेऽपि परमशिष्टत्वादाचार्यस्य

ग्रन्थस्य अविघ्नेन परिसमाप्तेश्च मानसिकौ स्तुतिनमस्कारावकरोदयमाचार्य
इत्यवगम्यते ; यत्किञ्चिदेतत् । प्रकृतमनुसरामः -

நனு ஸர்வத்ர க்³ரந்தா²தௌ³ ஸிஷ்டாநாமிஷ்டதே³வதாஸ்துதி நமஸ்கார
பூர்விகா ப்ரவ்ருத்திருபலப்³தா⁴; அயம் ச வினா ஸ்துதிநமஸ்காரௌ ப்ரவர்த
மா⁴னோ(அ)ஸிஷ்டத்வாத் அநாத்³ரணீயவசன: ப்ரஸஜ்யேதேதி சேத் - ந: ஸ்துதி
நமஸ்காரயோஸ்த்ரைவித்⁴யாத்; த்ரிவிதௌ⁴ ஹி ஸ்துதிநமஸ்காரௌ -
காயிகௌ வாசிகௌ மானஸிகௌ சேதி । தத்ர காயிகவாசிகயோரபா⁴வே(அ)பி
பரமஸிஷ்டத்வாதா³சார்யஸ்ய க்³ரந்த³ஸ்ய அவி⁴க்⁴னேன பரிஸமாப்தேய்ச
மானஸிகௌ ஸ்துதிநமஸ்காராவகரோத³யமாசார்ய இத்யவக்³ம்யதே; யத்
கிஞ்சிதே³தத் । ப்ரக்ருதமனுஸராம: -

உலகில் எல்லா இடத்திலும் சிஷ்டர்கள் (ஸ்தாசாரஸம்பன்னர்களான
மஹான்கள்) கிரந்தாரம்பத்தில் இஷ்ட தேவதையை ஸ்துதி செய்து நமஸ்காரம்
செய்துதான் கிரந்தத்தை ஆரம்பிப்பதாகக் கண்டிருக்கிறோம். இந்த கிரந்தத்தை
இயற்றியவர், ஸ்துதி, நமஸ்காரமில்லாமலே கிரந்தத்தை ஆரம்பிப்பதால், சிஷ்டர
ல்லவென்பதால், இவருடைய கிரந்தம் ஆதரிக்கத் தகுந்ததல்லவென்று ஆகிவிடுமே
எனில், அது சரியல்ல. ஸ்துதியும் நமஸ்காரமும் மூன்றுவிதமாக இருப்பதால்.
ஸ்துதி நமஸ்காரங்கள், சரீரத்தால் செய்வது, வாக்கால் செய்வது, மனதால்
செய்வது என்று மூன்றுவிதமல்லவா! அதில் காயிக வாசிக ஸ்துதி நமஸ்காரங்களி
ல்லாமல்போனாலும், இக்கிரந்தத்தை இயற்றிய ஆசார்யர் சிறந்த சிஷ்டரானதாலும்,
இடையூறன்னியில் இக்கிரந்தம் முடிந்திருப்பதாலும், இந்த ஆசார்யர் ஸ்துதி நமஸ்
காரங்களை மானஸிகமாகச் செய்துள்ளார் என்று தெரிய வருகிறது. இது ஸாதாரண
விஷயம். பிரகிருதமான வியாக்யானத்தைத் தொடருவோம்.

(பாஷ்யம்)

मनश्च चक्षुश्च मनश्चक्षुषी, ते आदिर्येषां तानि मनश्चक्षुरादीनि ; आदिशब्दः
प्रत्येकमभिसम्बध्यते; ततश्च अयमर्थो भवति - मनआदीनां मनोऽहङ्कारबुद्धि
चित्तानां चतुर्णामन्तःकरणानाम्, तथा चक्षुरादीनां चक्षुस्त्वक्श्रोत्रजिह्वाघ्राणानां
पञ्चबुद्धीन्द्रियाणाम्, एवं वाक्पाणिपादपायूपस्थानां पञ्चकर्मेन्द्रियाणाम्, प्रवृत्तौ
स्वस्वव्यापारे, निमित्तं हेतुः यः, सोऽहमात्मेति सम्बन्धः । स कीदृश
इत्याकाङ्क्षायामाह - नित्योपलब्धिरिति । नित्या च असावुपलब्धिश्चेति नित्यो
पलब्धिः, सा स्वरूपं यस्य स तथोक्तः । रविः आदित्यः यथा येन प्रकारेण
प्रकाशकत्वेन लोकानां चेष्टायां स्पन्दने निमित्तं हेतुः, तथैव अधिष्ठातृत्वेन यो निमित्तं
सोऽहमात्मेत्यर्थः - इति इयं दृष्टिः आत्मज्ञानोपायत्वेन दर्शिता । परमार्थतस्तु निरस्ताः

निराकृताः अखिलाः निरवशेषाः उपाधयो बुद्ध्यादिलक्षणाः यस्य स तथोक्तः ।
निरस्ताखिलोपाधित्वादेव अयमाकाशकल्पः आकाशवद्विशुद्ध इत्यर्थः ॥

மனஸ் சக்ஷாஸ்ச மனஸ்சக்ஷாஷீ, தே ஆதிர்யேஷாம் தானி மனஸ் சக்ஷராதீனி; ஆதிஸ்ப்த: ப்ரத்யேகமபிஸம்பத்யதே; ததஸ்ச அயமர்தோ² பவதி - மனஆதி³னம் மனோ(அ)ஹங்காரபு³த்தி⁴சித்தா³னம் சதுர்ணாமந்த: கரண³னம், ததா² சக்ஷராதீ³னம் சக்ஷஸ்த்வகஸ்ரோத்ரஜிஹ வாக்⁴ராண³னம் பஞ்சபு³த்தி⁴ந்த³ரியா³னம், ஏவம் வாக்பாணிபாத³பாயுபஸ்தா²னம் பஞ்சகர்மேந்த³ரியா³னம், ப்ரவ்ருத்தௌ ஸ்வஸ்வவ்யாபாரே, நிமித்தம் ஹேது: ய:, ஸோ(அ)ஹமாத்தமேதி ஸம்பந்த⁴: । ஸ கீத்ருஸ இத்யாகாங்க்ஷாயாமாஹ - நித்யோபலப்தி⁴ரிதி । நித்யா ச அஸாவுபலப்தி⁴ஸ்சேதி நித்யோபலப்தி⁴:, ஸா ஸ்வரூபம் யஸ்ய ஸ ததோ²க்த: । ரவி: ஆதி³த்ய: யதா² யேன ப்ரகாரேண ப்ரகாஸகத்வேன லோகா³னம் சேஷ்டாயாம் ஸ்பந்த³னே நிமித்தம் ஹேது:, ததை²வ அதி⁴ஷ்டா³த்ருத்வேன யோ நிமித்தம் ஸோ(அ)ஹமாத்தமேத்யர்த²: - இதி இயம் த்ருஷ்டி: ஆத்மஜ்ஞானோபாயத்வேன த்ர்ஸிதா । பரமார்த²தஸ்து நிரஸ்தா: நிராக்ருதா: அகி²லா: நிரவஸேஷா: உபாத⁴யோ பு³த்த⁴யாதி³லக்ஷண: யஸ்ய ஸ ததோ²க்த: । நிரஸ்தாகி²லோ பாதி⁴த்வாதே³வ அயமாகா ஸகல்ப: ஆகாஸவத்³விஸுத்³த⁴ இத்யர்த²: ॥

மனதும் கண்ணும் எவைகளுக்கு முதலில் உள்ளனவோ அவை மனஸ் சக்ஷராதிகள். ஆதிபதம் (மனஸ் சக்ஷாஸ் இரண்டுடனும்) தனித்தனியாக சேர்க்கப்படுகிறது. அதனால் இவ்வாறு பொருள் கிடைக்கிறது. மனம் முதலானவைகளுக்கும் அதாவது மனம், அஹங்காரம், புத்தி, சித்தம் என்ற நான்குவிதமான அந்தக் கரணங்களுக்கும், அவ்விதமே கண் முதலானவைகளுக்கும், அதாவது கண், த்வக்கு, காது, நாக்கு, மூக்கு என்ற ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுக்கும், இவ்விதமே வாக்கு, கை, கால், பாயு, உபஸ்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்திரியங்களுக்கும் பிரவிருத்தியில் - தன் தன் காரியத்தைச் செய்வதில் நிமித்தம் - காரணமாக எது உள்ளதோ அந்த நான் ஆத்மா என்று சேர்க்கவேண்டும்.

அவர் எப்பேற்பட்டவர் என்று அறிய விரும்பும்பொழுது சொல்கிறார். நித்யமான - அழியாத, உபலப்தி - ஞானம் (சைதன்யம்) எவருக்கு ஸ்வரூபமோ, அவர் நித்யோபலப்தி ஸ்வரூபர். எவ்வாறு ரவி - ஸூரியன் பிரகாசிக்கச்செய்வதால் ஜனங்களின் சேஷ்டைக்கு - செய்கைக்கு காரணமாகிறானோ, அவ்வாறே அதிஷ்டாதாவாக அவர் காரணமோ அந்த நான் ஆத்மா என்று பொருள். இவ்விதமான அறிவு ஆத்மஞானத்திற்கு உபாயமாகக் காட்டப்பட்டது. வாஸ்தவத்தில் ஆத்மா பாக்கியன் னியில் புத்தி முதலான எல்லா உபாதிகளும் அற்றவர். இதனாலேயே இந்த ஆத்மா ஆகாசம்போல மிகவும் சுத்தமானவர்.

[குறிப்பு: - ஸூரியன் உதயமாகி வெளிச்சத்தைக் கொடுக்க ஆரம்பித்ததும், ஜனங்கள் அவரவர் காரியங்களை நடத்துகிறார்கள். ஸூரியன் வாக்காலோ, மனதாலோ, சரீரத்தாலோ, ஜனங்களைத் தூண்டாத போதிலும், பிரகாசிக்கச் செய்வதன் மூலம் காரணமாகிறான். இதுபோல சித்ருபியான ஆத்மாவின் ஸந்நிதி

யில், சித்சக்தியால் மனம் எண்ணுகிறது, கண் பார்க்கிறது, ஒவ்வொரு இந்திரியமும் அதனதன் வேலையைச் செய்கிறது. இந்த முறையில் ஆத்மா காரணம் ஆகிறான், ஆனால் ஆத்மா நேரிடையாக இந்திரியங்களைத் தூண்டுவதில்லை. இந்திரியங்களுடன் ஆத்மாவுக்கு எவ்விதத் தொடர்பும் கிடையாது. தான் இருப்பது மூலமாகவே அவைகளை நியமனம் செய்வதால், அதிஷ்டாதா என்ற ரீதியில் காரணம் ஆகிறான். இதுகூட வியவஹார நிலையில்தான். பரமார்த்த நிலையில், புத்தி முதலான எல்லா உபாதிகளும் மறைந்து விடுகிற படியால், எவ்வித உபாதியுமற்ற ஆகாசம்போல் சுத்தமான ஆத்மசைதன்யம்தான் உள்ளது. அந்த நிலையில் இந்திரியங்கள் செயல்படுவதற்கு ஆத்மா காரணம் என்ற வியவஹாரமும் கிடையாது.] (1)

(பாஷ்யம்)

ननु मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तौ किमर्थमधिष्ठाता इष्यते ? स्वयमेव कस्मान्न प्रवर्तन्ते ?
कथं च नित्योपलब्धिस्वरूपत्वम् अधिष्ठातुरिष्यते ? इत्यत आह —

நனு மனஸ்சக்ஷுராதி³ப்ரவ்ருத்தௌ கிமர்த்²மதி⁴ஷ்டா²தா இஷ்யதே ?
ஸ்வயமேவ கஸ்மான்ன ப்ரவர்தந்தே ? கத்²ம் ச நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபத்வம்
அதி⁴ஷ்டா²துரிஷ்யதே ? இத்யத ஆஹ -

(அவதாரிகை) மனம், கண் முதலானவை செயல்படுவதற்கு நியமனம் செய்பவன் எதற்காக விரும்பப்படுகிறது? ஏன் அவைகள் தானாகவே செயல்படுவதில்லை? நியமனம் செய்கிற ஆத்மா அழியாத ஞானஸ்வரூபன் என்பது எப்படி? என்றால் அதற்கு பதில் சொல்கிறார்: -

(மூலம்)

यमग्न्युष्णवन्नित्यबोधस्वरूपं

मनश्चक्षुरादीन्यबोधात्मकानि ।

प्रवर्तन्त आश्रित्य निष्कम्पमेकं

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ २ ॥

யமக்³ன்யுஷ்ணவந் நித்ய போ³த⁴ ஸ்வரூபம்

மனஸ் சக்ஷுராதி³ன்யபோ³தா⁴த்மகானி ।

ப்ரவர்தந்த ஆஸ்ரித்ய நிஷ்கம்பமேகம்

ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்தமா ॥ 2 ॥

अग्न्युष्णवत्

= நெருப்பின்துடுபோல்,

अक्³ன்யுஷ்ணவத்

नित्यबोधस्वरूपं

= அழிவற்ற சைதன்ய வடிவமாயும்,

निथ्यபோ³த⁴ஸ்வரூபம்

निष्कम्पं	=	ஸந்தேஹமற்றதாயும்,
निष्कम्पम्		
एकं	=	ஒன்றாயும் உள்ள,
एकम्		
यं	=	எவரை,
यम्		
आश्रित्य	=	ஆசிரயித்துக்கொண்டு,
ஆஸ்ரித்ய		
अबोधात्मकानि	=	ஞானமற்ற ஜட ஸ்வரூபமான,
அபோதாத்மகானி		
मनश्चक्षुरादीनि	=	மனம் முதலியவைகளும் கண் முதலியவை
மனஸ்கக்ஷுராதீனி		களும்,
प्रवर्तन्ते	=	செயல்படுகின்றனவோ,
ப்ரவர்தந்தே		
सः	=	அந்த,
ஸ:		
नित्योपलब्धिस्वरूपः	=	அழிவற்ற ஞானவடிவமான,
நித்யோபலப்திஸ்வரூப:		
अहं	=	நான்,
அஹம்		
आत्मा	=	ஆத்மா.
ஆத்மா		

(பாஷ்யம்)

यं नित्यबोधस्वरूपमात्मानम् आश्रित्य मनश्चक्षुरादीनि प्रवर्तन्ते, सोऽहमात्मेति सम्बन्धः । ननु कथं बोधस्य नित्यत्वम्? बोधो हि नाम ज्ञानम् ; तच्च इन्द्रियार्थसंनिकर्षादिना जायते समुत्पद्यते ; उत्पन्नं च ज्ञानं स्वकार्येण संस्कारेण विरोधिना ज्ञानान्तरेण वा विनश्यति ; अतः उत्पत्तिनाशधर्मवत्त्वात् न नित्यं भवितु मर्हति ; नापि बोधस्वरूपत्वमात्मन उपपद्यते, नित्यत्वादात्मनः, अनित्यत्वाच्च बोधस्य ; न हि नित्यानित्ययोरेकस्वभावत्वम्, विरोधात् इति ॥

யம் நித்யபோதஸ்வரூபமாத்மானம் ஆஸ்ரித்ய மனஸ்கக்ஷுராதீனி ப்ரவர்தந்தே, ஸோ(அ)ஹமாத்த்மேதி ஸம்பந்தா: । நனு கதம் போதஸ்ய நித்யத்வம் ? போதோ ஹி நாம ஜ்ஞானம்; தச்ச இந்த்ரியார்தஸம்நிகர்ஷாதி னா ஜாயதே ஸமுத்பத்யதே; உத்பன்னம் ச ஜ்ஞானம் ஸ்வகார்யேண ஸம்ஸ காரேண விரோதினா ஜ்ஞானாந்தரேண வா விநஸ்யதி; அத: உத்பத்தி நாஸ தர்மவத்த்வாத் ந நித்யம் பவிதுமர்ஹதி; நாபி போதஸ்வரூபத்வமாத்மன

உபபத்³யதே, நித்யத்வாதா³த்மன:, அநித்யத்வாச்ச போ³த⁴ஸ்ய; ந ஹி நித்யா நித்யயோரேகஸ்வபா⁴வத்வம் , விரோதா⁴த் இதி ||

அழிவற்ற ஞானவடிவமான எந்த ஆத்மாவை ஆசிரயித்து மனம் முதலியவைகளும், கண் முதலியவைகளும் செயல் புரிகின்றனவோ அந்த நான் ஆத்மா என்று அன்வயம்.

போதத்திற்கு அழிவற்ற தன்மை எப்படி இருக்க முடியும்? போதமென்பது அறிவு. அது இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களுடன் தொடர்பு முதலியவற்றால் உண்டாகிறது. உண்டான ஞானம் தன் காரியமான ¹ ஸம்ஸ்காரத்தாலோ, விரோதியான வேறு ஞானத்தாலோ அழிந்து போகிறது. ஆகையால் உண்டாவது, அழிவது என்ற தன்மைகளுடன் கூடியிருப்பதால் (ஞானம்) நித்யமாக இருக்கமுடியாது. ஆத்மா நித்யமானதாலும் ஞானம் அழியும் தன்மையுள்ளதாலும் ஞான வடிவமாக இருக்கும் தன்மை ஆத்மரவுக்குப் பொருந்தாது. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானதால் நித்யமான வஸ்துவும் அநித்யமான வஸ்துவும் ஒரே ஸ்வரூபமாக இருக்க முடியாது என்றால்,

¹ மாம்பழத்தைப் பார்த்து மாம்பழம் என்று அறிகிறோம். பிறகு பலாப்பழத்தைப் பார்க்கும்பொழுது மாம்பழம் என்ற அறிவையழித்து பலாப்பழம் அறிவு உண்டாகிறது. சில சமயங்களில் பின்னால் மாம்பழத்தை நினைப்பதற்கு காரணமான ஸம்ஸ்காரம் உண்டாகி அது மாம்பழ ஞானத்தை அழித்து விடுகிறது.

(பாஷ்யம்)

अत्रोच्यते — बोधो हि नाम चैतन्यमभिप्रेतम् ; न च ज्ञानं चैतन्यम् , जन्यज्ञानस्य ज्ञेयत्वेन घटादिवज्जडत्वात् । ज्ञेयं हि ज्ञानम् , घटज्ञानं मे जातं पटज्ञानं मे जातमिति साक्षादनुभूयमानत्वात् । अतः तस्य अनित्यत्वेन अनात्मस्वरूपत्वेऽपि, नित्यबोध स्वरूपत्वम् आत्मन उपपद्यते ।

அத்ரோச்யதே – போ³தோ⁴ ஹி நாம சைதன்யமபி⁴ப்ரேதம் ; ந ச ஜ்ஞானம் சைதன்யம், ஜன்யஜ்ஞானஸ்ய ஜ்ஞேயத்வேன க⁴டாதி³வஜ்ஜட³த்வாத் । ஜ்ஞேயம் ஹி ஜ்ஞானம், க⁴டஜ்ஞானம் மே ஜாதம் படஜ்ஞானம் மே ஜாதமிதி ஸாக்ஷாத³னுபூ⁴யமானத்வாத் । அத: தஸ்ய அநித்யத்வேன அனாத்மஸ்வரூபத்வே(அ)பி, நித்யபோ³த⁴ஸ்வரூபத்வம் ஆத்மன உபபத்³யதே ।

இங்கு சொல்லப்படுகிறது. போதம் என்பது சைதன்யம் என்பதாக அபிப்பிராயப் பட்டுள்ளது ஞானம் சைதன்யம் அல்ல. உண்டாகிற ஞானம் அறியப்படுவதால் குடம் முதலியதுபோல் ஜடமானதால். எனக்கு குடத்தைப்பற்றிய அறிவு உண்டானது, எனக்கு வஸ்திரத்தைப்பற்றிய அறிவு உண்டானது என்று நேராக அனுபவிக்கப்படுகிறபடியால் ஞானம் அறியப்படுவதல்லவா! ஆகையால் அந்த ஞானம் அநித்யமானதால் ஆத்மஸ்வரூபமாக இல்லாமல் போனாலும் ஆத்மா அழிவற்ற சைதன்யஸ்வரூபம் என்பது பொருந்துகிறது.

ननु आत्मनः चेतनत्वे किं प्रमाणमिति चेत्, जगत्प्रकाश इति ब्रूमः । जगत् प्रकाशत इति सर्वजनसिद्धम्; तत्र ज्ञानादीनां ज्ञेयत्वेन जडत्वात्, आत्मप्रकाशेनैव जगत् प्रकाशत इति निश्चितं भवति । आत्मा च स्वपरप्रकाशवान् सवितृप्रकाशवत् - यथा सविता स्वयं प्रकाशमानो जगदपि प्रकाशयति, तथा आत्मापीति । अस्तु तर्हि चिद्धर्मा पुरुषः, कथमयं चित्स्वभाव इति; न, धर्मधर्मिभावस्य अनुपपत्तेः ॥

நனு ஆத்மன: சேதனத்வே கிம் ப்ரமாணமிதி சேத் , ஜக³த்ப்ரகாஸ இதி ப்³ ரூம: । ஜக³த் ப்ரகாஸத இதி ஸர்வஜனஸித்³த⁴ம்; தத்ர ஜ்ஞாநாதீ³னாம் ஜ்ஞேயத்வேன ஜட்³த்வாத் , ஆத்மப்ரகாஸேனைவ ஜக³த் ப்ரகாஸத இதி நிஸ்சிதம் ப⁴வதி । ஆத்மா ச ஸ்வபரப்ரகாஸவான் ஸவித்ருப்ரகாஸவத் - யதா² ஸவிதா ஸ்வயம் ப்ரகாஸமானோ ஜக³த³பி ப்ரகாஸயதி, ததா² ஆத்மாபீதி । அஸ்து தர்ஹி சித்³த⁴ர்மா புருஷ: , கத³மயம் சித்ஸ்வபா⁴வ இதி; ந, த⁴ர்மத⁴ர்மிபா⁴வஸ்ய அனுபபத்தே: ॥

ஆத்மா சேதனம் என்பதற்கு என்ன பிரமாணம் என்றால் உலகம் தெரிவது என்று சொல்கிறோம். உலகம் தெரிகிறது என்பது எல்லா ஜனங்களும் அறிந்ததே. அங்கு ஞானம் முதலானவை (மனோவிருத்திஞானம்) அறியப்படுகிறபடியால் ஜடம். அவற்றால் பிரபஞ்சம் விளங்காது. ஆகையால் ஆத்மாவின் பிரகாசத்தால்தான் உலகம் விளங்குகிறது என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவோ ஸூரியனின் பிரகாசம்போல் தானும் பிரகாசித்துக்கொண்டு மற்றதையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது. எப்படி ஸூரியன் தான் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஜகத்தையும் பிரகாசப்படுத்துகிறதோ, அதுபோல் ஆத்மாவும். அப்படியானால் ஆத்மா சைதன்யத்தை தர்மமாக உடையதாக இருக்கட்டும்! சைதன்யம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது எப்படி? என்றால், அது சரியல்ல. தர்மம், தர்மத்தோடு கூடியது என்ற தன்மை பொருந்தாததால்.

तथा हि - आत्मनश्चैतन्यं भिन्नम् , अभिन्नं वा, भिन्नाभिन्नं वा । तत्र न तावद्विन्नम्; भिन्नं चेत् , घटवदात्मधर्मत्वानुपपत्तेः । ननु घटः असम्बन्धात् आत्मधर्मो न भवति, चैतन्यं तु आत्मसम्बन्धीति युक्तमात्मधर्मत्वम् इत्यपि न सम्बन्धानुपपत्तेः । सम्बन्धो हि तावत् संयोगो वा समवायो वा स्यात्, सम्बन्धान्तरस्य अत्र असम्भवात् । न तावत्संयोगः, तस्य द्रव्यमात्रधर्मत्वात् , अद्रव्यत्वाच्चैतन्यस्य । नापि समवायः, अनवस्थापातात् । समवायो हि सम्बद्धः समवायिनौ सम्बन्धाति, असम्बद्धो वा? न तावदसम्बद्धः, घटादिवदकिञ्चित्करत्वात् । सम्बद्धश्चेत् , संयोगादेरभावेन समवायस्यापि समवायान्तरमभ्युपगन्तव्यम् । एवं परम्परापेक्षायाम् अनवस्थापात इति यत्किञ्चिदेतत् । तस्माद्विन्नत्वपक्षे धर्मधर्मिभावः सर्वथा नोपपद्यते । अभिन्नत्वपक्षे तु बोधस्य आत्मरूपत्वेन सुतरां धर्मधर्मिभावो नास्त्येव । न हि तस्य तदेव धर्मो भवति; न हि शुक्लं शुक्लस्य धर्मो भवतीति । तस्मात्

भिन्नाभिन्नत्वपक्ष एव अवशिष्यते । स च विरोधान्न युज्यते - न ह्येकमेवैकस्मात्
भिन्नमभिन्नं च भवितुमर्हति, विरोधात् ।

ததா² ஹி - ஆத்மஸம்ஸைதன்யம் பி⁴ன்னம், அபி⁴ன்னம் வா, பி⁴ந்நா பி⁴ன்னம் வா । தத்ர ந தாவத்³பி⁴ன்னம்; பி⁴ன்னம் சேத், க⁴டவதா³ த்மத⁴ர்மத்வானுபபத்தே: । நனு க⁴ட: அஸம்ப³ந்தா⁴த் ஆத்மத⁴ர்மோ ந ப⁴வதி, சைதன்யம் து ஆத்மஸம்ப³ந்தீ⁴தி யுக்தமாத்மத⁴ர்மத்வம் இத்யபி ந ஸம்ப³ந்தா⁴னுபபத்தே: । ஸம்ப³ந்தோ⁴ ஹி தாவத் ஸம்யோகோ³ வா ஸமவாயோ வா ஸ்யாத் , ஸம்ப³ந்தா⁴ந்தரஸ்ய அத்ர அஸம்ப⁴வாத் । ந தாவத்ஸம்யோக³:, தஸ்ய த்³ர்வ்யமாத்ரத⁴ர்மத்வாத் , அத்³ர்வ்யத்வாச்சைதன்யஸ்ய । நாபி ஸமவாய:, அனவஸ்தா²பாதாத் । ஸமவாயோ ஹி ஸம்ப³த்⁴த⁴: ஸமவாயினௌ ஸம்ப³த்⁴னாதி, அஸம்ப³த்⁴தோ⁴ வா? ந தாவத்ஸம்ப³த்⁴த⁴:, க⁴டாதி³வத் கிஞ்சித்கரத்வாத் । ஸம்ப³த்⁴த⁴ஸ்சேத் , ஸம்யோகா³தே³ரபா⁴வேன ஸமவாய ஸ்யாபி ஸமவாயாந்தரமப்யுபக³ந்தவ்யம் । ஏவம் பரம்பராபேக்ஷாயாம் அனவஸ்தா²பாத இதி யத்கிஞ்சிதே³தத் । தஸ்மாத்³பி⁴ன்னத்வபக்ஷே த்⁴ர்மத⁴ர்மி பா⁴வ: ஸர்வதா² நோபபத்³யதே । அபி⁴ன்னத்வபக்ஷே து போ³த⁴ஸ்ய ஆத்ம ரூபத்வேன ஸுதராம் த்⁴ர்மத⁴ர்மிபா⁴வோ நாஸ்த்யேவ । ந ஹி தஸ்ய ததே³வ த்⁴ர்மோ ப⁴வதி; ந ஹி ஸூக்லம் ஸூக்லஸ்ய த்⁴ர்மோ ப⁴வதீதி । தஸ்மாத் பி⁴ந்நாபி⁴ன்னத்வபக்ஷே ஏவ அவஸிஷ்யதே । ஸ ச விரோதா³ன்ன யஜ்யதே - ந ஹ்யேகமேவைகஸ்மாத் பி⁴ன்னமபி⁴ன்னம் ச ப⁴விதுமர்ஹதி, விரோதா³த் ।

அதாவது: - ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேற, அல்லது வேறாக இல்லாததா, அல்லது வேறாகவும் வேறல்லாததாகவும் உள்ளதா? அதில் சைதன்யம் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறாக இருக்கமுடியாது. வேறாக இருந்தால், வேறான குடம் போல், வேறான சைதன்யத்திற்கும் ஆத்மாவின் தர்மமாயிருக்கும் தன்மை பொருந்தாது. குடத்திற்கு ஆத்மாவுடன் சேர்க்கை இல்லாததால் அது ஆத்மாவின் தர்மமாகாது. சைதன்யமோ ஆத்மாவுடன் சேர்ந்துள்ளது என்பதால் ஆத்மாவின் தர்மமாய் இருப்பது பொருந்துமே என்பதும் சரியல்ல. ஆத்மாவுக்கும் சைதன்யத்திற்கும் சேர்க்கை பொருந்தாததால். ஸம்பந்தம் என்பது ஸம்யோகமாகவோ இருக்க வேணும். இவ்விரண்டைத்தவிர வேறு ஸம்பந்தம் இங்கு இருக்க முடியாததால். அவ்விரண்டில் இங்கு ஸம்யோகம் பொருந்தாது. ஸம்யோகம் திரவியங்களில் மட்டுமிருக்கிற தர்மமானதால், சைதன்யம் திரவ்யமாக இல்லாததால்.

ஸமவாயமும் பொருந்தாது, அநவஸ்தை (முடிவில்லாமை) என்ற தோஷம் வருமானதால் ஸமவாயமானது, தான் முதலில் சேர்ந்துகொண்டு ஸமவாயத்துடன் கூடிய இரண்டு வஸ்துக்களை சேர்க்கிறதா, அல்லது தான் சேராமலே சேர்க்கிறதா? ஸமவாயம் தான் சேராமல் மற்றதை சேர்க்கமுடியாது. அதில் சேராத குடம் முதலியவைபோல் தான் ஸமவாயமும் சேர்க்காது, ஸமவாயம் தான் சேர்ந்துகொண்டு மற்றதை சேர்க்கிறது என்றால், தான் சேருவதற்கு ஸம்யோகம் முதலியவை பொருந்தாததால் ஸமவாயம் சேருவதற்கு மற்றொரு ஸமவாயத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கும் மற்றொரு ஸமவாயம் என்ற முறையில் ஸமவாய பரம்பரையை அபேக்ஷிப்பதால் அநவஸ்தை என்ற தோஷம் ஏற்படும்.

ஆகையால் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேறு என்ற பக்ஷத்தில் இரண்டிற்கும் தர்ம தர்மித்தன்மை எவ்விதத்திலும் பொருந்தாது.

ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேறல்ல என்ற பக்ஷத்திலும், சைதன்யம் ஆத்ம ஸ்வரூபமானதால் தர்மதர்மித்தன்மை சிறிதும் பொருந்தாது. அதற்கு அதுவே தர்மமாக இருக்க முடியாது. வெளுப்பு நிறத்திற்கு வெளுப்பு நிறமே தர்மமாக ஆகாதல்லவா! ஆகையால் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேறுகவும், வேறல்லாததாகவுமுள்ளது என்ற மூன்றாவது பக்ஷம் தான் மிஞ்சியுள்ளது. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுள்ளதால் இந்த பக்ஷமும் சரியல்ல. ஒரு வஸ்துவே அதே வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுகவும், வேறல்லாததாகவுமிருக்கமுடியாது விரோதத்தால்.

अथोच्यते - प्रत्यक्षसिद्धत्वात् भेदाभेदौ अविरुद्धौ । तथा हि - गौरियमिति पिण्डाव्यतिरेकेण गोत्वं प्रतीयते; तदेव पिण्डान्तरे प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् भेदेनावगम्यते; अतः प्रत्यक्षेणैव भेदाभेदयोः प्रतीयमानत्वात् अविरोध इति - नैतत्साधु मन्यामहे, प्रत्यक्षस्य अन्यथासिद्धत्वात् - भिन्नमपि हि वस्तु प्रत्यक्षेण अत्यन्तसंनिधानादिदोषात् अभिन्नवत्प्रतीयते - यथा दीपज्वाला भिन्नापि कुतश्चित्कारणादभिन्नवत्प्रतिभासन्ते, तथा अभिन्नमपि वस्तु भिन्नमिव प्रतिभासते - यथा एकस्माच्चन्द्राद्वितीयश्चन्द्र इति - अतः प्रत्यक्षस्य अन्यथासिद्धत्वात् न तेन प्रत्यक्षेण प्रमाणसिद्धस्य भेदाभेदविरोधस्य प्रतिक्षेपो युक्त इति ।

அதோ²ச்யதே - ப்ரத்யக்ஷஸித்³த⁴த்வாத் பே⁴தா³பே⁴தௌ³ அவிருத்³தௌ⁴ । ததா² ஹி - கௌ³ரியமிதி பிண்டா³வ்யதிரேகேண கோ³த்வம் ப்ரதீயதே; ததே³ வ பிண்டா³ந்தரே ப்ரத்யபி⁴ஜ்ஞாயமானத்வாத் பே⁴தே³னாவக³ம்யதே; அத: ப்ரத்யக்ஷேணவ பே⁴தா³பே⁴த³யோ: ப்ரதீயமானத்வாத் அவிரோத⁴ இதி - நைதத்ஸாது⁴ மன்யாமஹே, ப்ரத்யக்ஷஸ்ய அன்யதா³ஸித்³த⁴த்வாத் - பி⁴ன்னமபி ஹி வஸ்து ப்ரத்யக்ஷேண அத்யந்தஸம்நிதா⁴நாதி³தோ³ஷாத் அபி⁴ன்னவத்ப்ரதீயதே - யதா² தீ³பஜ்வாலா பி⁴ன்னாபி குதஸ்சித்காரணாத்³ பி⁴ன்னவத்ப்ரதிபா⁴ஸந்தே, ததா² அபி⁴ன்னமபி வஸ்து பி⁴ன்னமிவ ப்ரதிபா⁴ஸந்தே - யதா² ஏகஸ்மாச்சந்த்³ராத்³விதீயஸ்சந்த்³ர இதி - அத: ப்ரத்யக்ஷஸ்ய அன்யதா² ஸித்³த⁴த்வாத் ந தேன ப்ரத்யக்ஷேண ப்ரமாணஸித்³த⁴ஸ்ய பே⁴தா³பே⁴த³ விரோத⁴ஸ்ய ப்ரதிக்ஷேபோ யுக்த இதி ।

இவ்வாறு சொல்லப்படுமேயானால் - ஒரே இடத்தில் பேதமும் அபேதமும் சேர்ந்திருப்பது, உலகில் நேரில் பிரஸித்தமானதால், ஒன்றுக்கொன்று விரோத மில்லை. அதாவது - இது பசு என்று, பசுவின் சரீரத்துடன் சேர்ந்தே அபிந்நமாக, அதிலுள்ள பசுத்தன்மை என்ற ஜாதி அறியப்படுகிறது. வேறொரு பசுவைப் பார்த்து, முன்னால் பார்த்த பசுத்தன்மையை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளும்போது, அதுவே வேறுகவும் அறியப்படுகிறது. ஆகையால் பிரத்யக்ஷ பிரமாணத்தைக்கொண்டே,

ஜாதி, வியக்தி இரண்டுக்கும் பேதம், அபேதம் இரண்டும் அறியப்படுவதால், இரண்டுக்கும் விரோதமில்லை, என்று.

இந்த வாதத்தை சரியானதாக நினைக்கவில்லை. வேறு விதமாகவும் பிரத்ய ஞானம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். (நேரில் பார்ப்பதால் உண்மை என்று தீர்மானிக்க முடியாது. பிரத்யக்ஷ ஞானம் பிராந்தியாகவுமிருக்கலாம்) உண்மையில் வேறான வஸ்துக்கள்கூட மிக அருகில் இருப்பது முதலிய தோஷத்தால் வேறல்லாதது (ஒன்று) போல் பிரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறது. தீபத்தின் ஜ்வாலைகள் வெவ்வேறாக இருந்தாலும், ஏதோ ஒரு காரணத்தால். வேறாக இல்லாதது (ஒன்றாக உள்ளது) போல நேரில் தெரிகிறது. அவ்வாறே வேறாக இல்லாத (ஒரே) வஸ்துவும், வேறாக இருப்பதுபோல் நேரில் தெரிகிறது. ¹ ஒரு சந்திரனிலிருந்து இரண்டாவது சந்திரன் (வேறாகத் தெரிகிறான்). ஆகையால் பிரத்யக்ஷ ஞானம் பொய்யறிவாக இருக்கக் கூடும். ஆதலால் அந்த பிரத்யக்ஷத்தைக்கொண்டு பிரமாணங்களால் தீர்மானிக்கப் பட்ட, பேதத்திற்கும் அபேதத்திற்கும் உள்ள விரோதத்தை மறுப்பது சரியல்ல.

¹ ஆகாசத்தில் ஒரே சந்திரன் இருந்தாலும் கண்ணில் திமிரரோகமுள்ளவனுக்கு இரண்டு சந்திரர்கள் தெரியும். இது பொய்யறிவு.

அதீவமூச்சு - சைதன்யஸ்ய த்வே ரூபே ஸ்த: , ஆத்மஸ்வரூபதா சைதன்யஸ்வரூபதா சேதி । தத்ர ஆத்மஸ்வரூபதயா ஆத்மனோ ந பி⁴த்யதே ; பி⁴த்யதே ச சைதன்யஸ்வரூபதயா । அத: உப⁴யரூபாப்யாம் பி⁴ந்நாபி⁴ன்னத்வம விருத்³த⁴மிதி - தத³பி ந, த⁴ர்மத⁴ர்மத்வாபா⁴வாத் । ததா² ஹி - யேன ரூபேண தத³பி⁴ன்னம் ந தேன ரூபேண த⁴ர்மத்வம் அபி⁴ன்னத்வாத்³வோசாம் । யேன ரூபேண பி⁴ன்னம் , தேனாபி ந த⁴ர்ம: , பி⁴ன்னத்வாத்³க⁴டாதி³வதி³த்யுத்தம் । யச்சோக்தம் உப⁴யரூபாப்யாம் பி⁴ந்நாபி⁴ன்னத்வமிதி, தத³பி விசாரம் ந ஸஹதே । தே ரூபே கிம் சைதன்யாத்³பி⁴ன்னே, அபி⁴ன்னே, பி⁴ந்நாபி⁴ன்னே வா

। தத்ர ந தாவத்³பி⁴ன்னே, பி⁴ன்னத்வே க⁴டாதி³வத்³கிஞ்சித்கரணத்வாத்; அபி⁴ன்னத்வே சைதன்யமாத்ரமேவேதி ந தாப்⁴யாம் பி⁴ந்நாபி⁴ன்னத்வம் । பி⁴ந்நாபி⁴ன்னத்வம் ச விரோதா⁴தே³வ ந யுத்தம் । தயோரபி ரூபாந்தராப்⁴யாம் பி⁴ன்னபி⁴ன்னத்வாப்⁴யுபக³மே அனவஸ்தா³பாத இத்யலமதிவிஸ்தரேண । தஸ்மாந்நாத்மா ஸர்வதா² சித்³த⁴ர்மா; கிம் தர்ஹி ? சித்ஸ்வரூப ஏவேதி । ஏதேன ஸதா³னந்த³யோரபி ஆத்மஸ்வரூபத்வம் வ்யாக்³யாதம் ।

அல்லது, இவ்விதம் சொல்லப்படுமேயானால், சைதன்யத்திற்கு ஆத்மஸ்வரூபமாயிருப்பது, சைதன்யஸ்வரூபமாயிருப்பது என்று இரண்டு ரூபங்கள் உள்ளன. அதில் ஆத்மஸ்வரூபமாய் இருப்பதால் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபடுகிறதில்லை; சைதன்ய ஸ்வரூபமாயிருப்பதால் வேறுபடுகிறது. ஆகையால் ஒரே வஸ்து இரண்டு ரூபங்களைக்கொண்டு வேறாகவும், வேறல்லாததாகவுமிருப்பது விரோதமில்லையென்றால். அதுவும் சரியல்ல; தர்மம், தர்மி என்ற தன்மை இருக்க முடியாததால். அதாவது - எந்த ரூபத்தால் சைதன்யம் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறல்லவோ. அந்த ரூபத்தால் தர்மமாயிருக்கமுடியாது வேற்றுமை இல்லாததால், என்று முன்னால் சொன்னோம். எந்த ரூபத்தால் வேறானகோ, அந்த ரூபத்தாலும் தர்மமாகாது, குடம் முதலியவைபோல் வேறாயிருப்பதால். என்பதும் முன்னால் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டு ரூபங்களைக்கொண்டு பின்னமாகவும், அபிந்தமாகவும் உள்ளது என்று எது சொல்லப்பட்டதோ, அதுவும். விசாரித்தால் நிற்காது அந்த இரண்டு ரூபங்கள் சைதன்யத்தைக் காட்டிலும் வேறு, வேறில்லையா, அல்லது வேறாகவும், வேறல்லாததாகவும் உள்ளனவா? அதில் வேறாக இருக்கமுடியாது. வேறாக இருந்தால் குடம் முதலியவைபோல் ஒன்றும் பலனில்லை. வேறல்லாததாக (ஒன்றாக) இருக்குமானால், சைதன்யமாக மட்டுமே உள்ளது என்ற காரணத்தால், அந்த ரூபங்களால் பின்னமாகவும், அபின்னமாகவுமிருக்கமுடியாது. ஒன்றுக் கொன்று விரோதமிருப்பதாலேயே ஒரே வஸ்து பின்னமாகவும் அபின்னமாகவுமிருப்பது பொருந்தாது. அவைகளுக்கும் வேறு இரண்டு ரூபங்களால் பின்னமாகவும், அபின்னமாகவுமிருக்கும் தன்மை ஒப்புக்கொண்டால் அநவஸ்தை (முடிவில்லாமை) என்ற தோஷம் ஏற்படும் என்று இது பற்றி விரிவாகச் சொன்னது போதும். ஆகையால் ஆத்மா எவ்விதத்திலும் சைதன்யத்தை தர்மமாக உடையதல்ல. அப்படியானால் எவ்விதம்? சைதன்ய ஸ்வரூபம்தான். இதனால் (சைதன்யம் ஆத்மஸ்வரூபம் என்று விளக்கிக்கூறியதால்) ஸத்வம் (இருப்பு) ஆனந்தம் இவைகளும் ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்பது விளக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

नित्यश्च आत्मा, सदकारणवत्त्वात् परमाणुवत्; सन् आत्मा, अहमस्मीति प्रतीतेः । अकारणवांश्च ; न हि अस्य कारणं वस्तु प्रत्यक्षादिभिरुपलभ्यते, नापि श्रूयते; किं तु त्रैलोक्यैककारणता हि आत्मनः श्रूयते 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः' इत्यादिश्रुतिभ्यः । न त्वात्मनोऽपि कारणान्तरम् । अतः सदकारणवत्त्वात् नित्य आत्मेति सिद्धम् । तस्मात् साधूक्तं नित्यबोधस्वरूपमिति ।

நித்யஸ்ச ஆத்மா, ஸத்காரணவத்த்வாத் பரமாணுவத்; ஸன் ஆத்மா, அஹமஸ்மீதி ப்ரதீதே: । அகாரணவாம்ஸ்ச; ந ஹி அஸ்ய காரணம் வஸ்து ப்ரத்யக்ஷாதி³பி⁴ருபலப்⁴யதே, நாபி ஸ்ருயதே; கிம் து த்ரைலோக்யைககாரணதா ஹி ஆத்மன: ஸ்ருயதே 'தஸ்மாத்³வா ஏதஸ்மாதா³த்மன ஆகாஸ: ஸம்பூ⁴த:' இத்யாதி³ஸ்ருதிப்⁴ய: । ந த்வாத்மனோ(அ)பி காரணாந்தரம் । அத: ஸத்காரண வத்த்வாத் நித்ய ஆத்மேதி ஸித்³த⁴ம் । தஸ்மாத் ஸாதூ⁴க்தம் நித்யபோ³த⁴ஸ் வருபமிதி ।

ஆத்மா பரமாணுவைப்போல் எப்பொழுதுமிருப்பதாலும், காரணமற்றதாலும் நித்யம் 'நான் இருக்கிறேன்' என்று அறிவதால் ஆத்மா எப்பொழுதும் உள்ளது. ஆத்மா காரண மற்றதும் கூட பிரத்யக்ஷம் முதலான பிரமாணங்களால் இதற்குக் காரணமான வஸ்து அறியப்படவில்லையல்லவா! கேள்விப்படவுமில்லை. ஆனால் 'அந்த இந்த ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாசம் உண்டானது' என்பது முதலான சுருதிகளால் ஆத்மா மூவுலகங்களுக்கும் ஒரே காரணமென்றல்லவா கேள்விப்படுகிறது. ஆத்மாவுக்கும் வேறுகாரணம் கேள்விப்படவில்லை ஆகையால் எப்பொழுதுமிருப்ப தாலும், காரணமற்றதாயிருப்பதாலும் ஆத்மா நித்தியம் என்பது தீர்மானமானது. ஆகையால் ஆத்மா அழிவற்ற சைதன்ய ஸ்வரூபமென்று சொன்னது ரொம்பவும் சரியானது.

तत्रैव दृष्टान्तमाह - अग्न्युष्णवदिति । यथा उष्णत्वमग्नेर्न व्यतिरिच्यते । व्यतिरेके हि कदाचिदग्नेरन्यत्राप्युपलभ्येत - यथा पुरुषादण्डादि; न चैवमस्ति; तस्मादग्निस्वरूपमेव अग्नेरुष्णत्वम् । एवमात्मनोऽपि चैतन्यं स्वरूपमेवेत्यर्थः । तथा च उक्तम् - 'निरंशत्वाद्धिभुत्वाच्च तथानश्वरभावतः । ब्रह्मव्योम्नोर्न भेदोऽस्ति चैतन्यं ब्रह्मणोऽधिकम्' इति ।

தத்ரைவ த்³ருஷ்டாந்தமாஹ - அக்³ன்யுஷ்ணவதி³தி । யதா² உஷ்ணத்வ மக்³னேர்ன வ்யதிரிச்யதே । வ்யதிரேகே ஹி கதா³சித்³க்³னேர்னயத்ராப்ய பலப்⁴யேத - யதா² புருஷாத்³த்³ண்டா³தி; ந சைவமஸ்தி; தஸ்மாத்³க்³ நிஸ்வரூபமேவ அக்³னேருஷ்ணத்வம் । ஏவமாத்மனோ(அ)பி சைதன்யம் ஸ்வரூ பமேவேத்யர்த: । ததா² ச உக்தம் - 'நிரம்ஸத்வாத்³விபு⁴த்வாச்ச ததா²னஸ்வர பா⁴வத: । ப்³ரஹ்மவ்யோம்னோர்ன பே⁴தோ³(அ)ஸ்தி சைதன்யம் ப்³ரஹ்மனோ (அ)தி⁴கம்' இதி ।

அந்த விஷயத்திலேயே திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார் - 'அக்னியின் துடுபோல்' என்று. எப்படி அக்னியின் துடு அக்னியைக் காட்டிலும் வேறில்லையோ (அப்படி) வேறாக இருக்குமானால், புருஷனைக்காட்டிலும் வேறான தடி முதலியவைபோல் (புருஷன் கையில் உள்ள தடி மற்றொரு சமயம் வேறிடத்திலும் காணப்படுவது போல்) அக்னியிலுள்ள துடு ஒரு சமயம் அக்னியைக் காட்டிலும் வேறிடத்திலும் காணப்படும். இவ்வாறு இல்லை. ஆகையால் அக்னியின் துடு அக்னியின் ஸ்வரூபம் தான். இதுபோல் சைதன்யம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம்தான் என்று கருத்து. அவ்வாறே

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'அவயவமில்லாததாலும், எங்குமிருப்பதாலும் அப்படியே அழியாததன்மை உள்ளதாலும், ப்ரஹ்மத்திற்கும், ஆகாசத்திற்கும் வேற்றுமை இல்லை. (ஆனாலும்) ப்ரஹ்மத்திற்கு அதிகமாக சைதன்யம் உள்ளது. (ஆகாசத்திற்கு சைதன்யமில்லை) என்று.

यच्चोक्तं मनश्चक्षुरादीनां प्रवृत्तौ किमर्थमधिष्ठाता इष्यते, स्वयमेव कस्मान् प्रवर्तन्ते इति, तत्राह - अबोधात्मकानीति । हेतुगर्भमिदं विशेषणम् ; अतश्च अयमर्थः सेत्स्यति - अबोधात्मकत्वात् अचेतनत्वाच्च घटादिवच्चेतनमधिष्ठातामाश्रित्यैव प्रवर्तन्त इति । तदचेतनत्वं चैषां तज्ज्ञेयत्वात् घटादिवदिति । श्रुतिरपि 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' इत्यादिना आत्मव्यतिरिक्तस्य चेतनत्वं प्रतिषेधति । अतो युक्तमुक्तं चेतनमात्मानमाश्रित्य प्रवर्तन्त इति । निष्कम्पं निस्तरङ्गं निःसंशयमित्यर्थः । तथा च श्रुतिः 'भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे' इति । एकम् अद्वितीयं देवतिर्यङ्मुष्यादिशरीरेषु एकम्, न तु साङ्ख्यादिपरिकल्पितवत् नानाभूतमित्यर्थः ॥

யச்சோக்தம் மனஸ்சக்ஷுராதி³னாம் ப்ரவ்ருத்தௌ கிமர்த்²மதி⁴ஷ்டா²தா இஷ்யதே, ஸ்வயமேவ கஸ்மான்ன ப்ரவர்தந்தே இதி, தத்ராஹ - அபோ³தா⁴த்மகாநீதி । ஹேதுக³ர்ப⁴மித³ம் விசேஷணம்; அதஸ்ச அயமர்த: ஸேத்ஸ்யதி - அபோ³தா⁴த்மகத்வாத் அசேதனத்வாச்ச க⁴டாதி³வச்சேதனமதி⁴ஷ்டா²தாரமாஸ்ரித்யைவ ப்ரவர்தந்த இதி । தத்³சேதனத்வம் சைஷாம் தஜ்ஜ்ஞேயத்வாத் க⁴டாதி³வதி³தி । ஸ்ருதிரபி 'நான்யோ(அ)தோ(அ)ஸ்தி த்³ரஷ்டா' இத்யாதி³னா ஆத்மவ்யதிரித்தஸ்ய சேதனத்வம் ப்ரதிஷேத⁴தி । அதோ யுக்தமுக்தம் சேதனமாத்மானமாஸ்ரித்ய ப்ரவர்தந்த இதி । நிஷ்கம்பம் நிஸ்தரங்க³ம் நி:ஸம்ஸயமித்யர்த²: । ததா² ச ஸ்ருதி: 'பி⁴த்³யதே ஹ்ருத்³யக்³ரந்தி²ஸ்ச்சி³த்³யந்தே ஸர்வஸம்ஸயா: கூஜ்யந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந்த்³ருஷ்டே பராவரே' இதி । ஏகம் அத்³விதீயம் தே³வதிர்யங்மனுஷ்யாதி³ஸரீரேஷு ஏகம், ந து ஸாங்க³யாதி³பரிகல்பிதவத் நாநாபூ⁴தமித்யர்த²: ॥

மனம், கண் முதலியவை செயல்படுவதற்கு எதற்காக நியாமகன் வேண்டப் படுகிறது? அவைகள் ஏன் தானாகவே செயல்படுகிறதில்லை? என்று எது சொல்லப் பட்டதோ அவ்விஷயத்தில் சொல்கிறார். 'சைதன்யஸ்வரூபமாக இல்லாதது' என்று. இந்த விசேஷணம் காரணத்தை உள்ளடக்கியது. ஆகையால் இந்தப் பொருள். ஸித்தி க்கிறது. மனம், கண் முதலியவை, குடம் முதலியவைபோல் அபோதஸ்வரூபமாக - அசேதனமாக (ஜடமாக) இருப்பதால் சேதனனான நியாமகனை ஆசிரயித்துத்தான் செயல்புரிகின்றன என்று, குடம் முதலியவை போல் அவனால் அறியப்படுவதால் இவைகள் அசேதனம் என்று வேதமும் 'இவனைக்காட்டிலும் வேறான பார்க்கிற வனில்லை' என்பது முதலானதால் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்துவுக்கு சைதன்யத்தை மறுக்கிறது. ஆகையால் 'சேதனனான ஆத்மாவை ஆசிரயித்து செயல்படுகின்றன' என்று சொன்னது சரிதான். நிஷ்கம்பம் - அலையற்றது, ஸந்தேஹ

மற்றது என்று பொருள். அவ்வாறே சுருதி உள்ளது 'மேலானதும், கீழானதுமான எல்லா வஸ்துக்களாக விளங்கும். அந்த ஆத்மா அறியப்பட்டபொழுது மனதிலுள்ள அத்யாஸமாகிற முடிச்சு அறுந்துபோகிறது. எல்லா ஸந்தேஹங்களும் நீங்குகின்றன, இவனுடைய கர்மாக்கள் நாசமடைகின்றன' என்று ஏகம் - இரண்டாவது பொருளற்றது. தேவர்கள், மிருகங்கள், மனிதர்கள், முதலான எல்லா சரீரங்களில் (ஆத்மா) ஒன்று, ஸாங்க்யர் முதலானவர்களால் கல்பிக்கப்பட்டதுபோல் (ஆத்மா) பலவாக இல்லை. (2)

ननु आत्मन एकत्वे सुखदुःखादिव्यवस्था न स्यात् । तथा हि - सर्वशरीरेषु यदि एक आत्मा भवेत् तदा एकस्मिन् सुखिनि सर्व एव सुखिनः प्रसज्येरन् , सर्वस्य अविशेषात् ; एकमेकस्मिन् दुःखिनि सर्व एव दुःखिनो भवेयुः ; एवमेकस्मिञ्जानति सर्व एव जानीयुः ; तथैव एकस्मिञ्जायमाने प्रियमाणे वा सर्व एव जायेरन् प्रियेरन् ; एवमेकस्मिन्बद्धे मुक्ते वा सर्व एव बद्धेरन् मुच्येरन् इति । न चैवमस्ति । तस्मादेकत्वमात्मनो न भवितुमर्हति इत्यत आह -

நனு ஆத்மன ஏகத்வே ஸுக³து³:கா²தி³வ்யவஸ்தா² ந ஸ்யாத் । ததா² ஹி - ஸர்வஸரீரேஷு யதி³ ஏக ஆத்மா ப⁴வேத் ததா³ ஏகஸ்மின் ஸுகி³னி ஸர்வ ஏவ ஸுகி³ன: ப்ரஸஜ்யேரன் , ஸர்வஸ்ய அவிஸேஷாத் ; ஏகமேகஸ்மின் து³:கி³னி ஸர்வ ஏவ து³:கி³னோ ப⁴வேயு: ; ஏவமேகஸ்மிஞ்ஜானதி ஸர்வ ஏவ ஜானீயு: ; ததை²வ ஏகஸ்மிஞ்ஜாயமானே ம்ரியமானே வா ஸர்வ ஏவ ஜாயேரன் ம்ரியேரன் ; ஏவமேகஸ்மின்ப³த்³தே⁴ முக்தே வா ஸர்வ ஏவ ப³த்³த⁴யேரன் முச்யேரன் இதி । ந சைவமஸ்தி । தஸ்மாதே³கத்வமாத்மனோ ந ப⁴விதுமர்ஹதி இத்யத ஆஹ -

(அவதாரிகை) ஆத்மா ஒன்றானால், ஸுகதுக்கங்களின் தனித்தனிக் கட்டுப்பாடு இருக்காது. அதாவது - எல்லா சரீரங்களிலும் ஆத்மா ஒருவனாக இருப்பானே யானால், அப்பொழுது ஒருவன் ஸுகத்துடன் கூடிவனாக இருக்கும்பொழுது, எல்லோரும் ஸுகத்துடன் கூடியவர்களாக ஆய்விடுவார்கள். எல்லோருக்கும் தனிப்பட்ட அம்சமில்லாததால். இதுபோல ஒருவன் துக்கத்துடன் கூடியிருக்கும் பொழுது, எல்லோரும் துக்கத்துடன் கூடியவர்களாக ஆய்விடுவார்கள். இதுபோல் ஒருவன் அறியும் பொழுது எல்லோரும் அறிவார்கள். அவ்விதமே ஒருவன் பிறக்கும் பொழுதோ, சாகும்பொழுதோ எல்லோரும் பிறப்பார்கள், சாவார்கள். இவ்வாறு ஒருவன் கட்டுப்பட்ட பொழுதோ, விடுபட்டபொழுதோ எல்லோரும் கட்டுப்படுவார்கள், விடுபடுவார்கள். ஆனால் இம்மாதிரி இல்லை. ஆகையால் ஆத்மா ஒருவனாக இருக்கமுடியாது என்றால் அதற்குச் சொல்கிறார்-

मुखाभासको दर्पणे दृश्यमानो मुखत्वात्पृथक्त्वेन नैवास्ति वस्तु ।

चिदाभासको धीषु जीवोऽपि तद्वत्स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ३ ॥

முகா²பா⁴ஸகோ த³ர்பணே த³ருஸ்யமா⁴னோ
 முக²த்வாத் ப்ருத³க்த்வேன நைவாஸ்தி வஸ்து ।
 சிதா³பா⁴ஸகோ தீ⁴ஷ ஜீவோ(அ)பி தத்³வ -
 த்ஸ நித்யோபலப்தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 3 ॥

दर्पणे	=	கண்ணாடியில்,
த ³ ர்பணே		
दृश्यमानः	=	காணப்படுகிற,
த ³ ருஸ்யமான:		
मुखाभासकः	=	முகத்தின் பிரதிபிம்பம்,
முகா ² பா ⁴ ஸக:		
मुखत्वात्	=	முகமாக இருப்பதைவிட,
முக ² த்வாத்		
पृथक्त्वेन	=	வேறாக,
ப்ருத ³ க்த்வேன		
वस्तु	=	தனிவஸ்துவாக,
வஸ்து		
नैवास्ति	=	இல்லவே இல்லை,
நைவாஸ்தி		
तद्वत्	=	அது போல்,
தத் ³ வத்		
धीषु	=	புத்திகளில்,
தீ ⁴ ஷ		
चिदाभासकः	=	சைதன்யத்தின் பிரதிபிம்பமான,
சிதா ³ பா ⁴ ஸக:		
जीवोऽपि	=	ஜீவனும் (சைதன்யத்தைக்காட்டிலும் வேறாக
ஜீவோ(அ)பி		இல்லை)
सः	=	அந்த,
ஸ:		
नित्योपलब्धिस्वरूपः	=	நித்யசைதன்யஸ்வரூபன,
நித்யோபலப்தி ⁴ ஸ்வரூப:		
अहं	=	நான்,
அஹம்		
आत्मा	=	ஆத்மா.
ஆத்மா		

முखाभासकः मुखप्रतिबिम्बः दर्पणादौ नानाकारेषु दर्पणेषु इति यावत् दृश्यमानः मुखत्वात् परमार्थतः मुखस्वरूपत्वात् पृथक्त्वेन भेदेन न विद्यते । यद्यपि मुखाभासको नाम वस्तु नास्त्येव, तथापि उपाधिभेदात् परमार्थसतो मुखात् परस्परं च ते मुखाभासका भिन्नाः प्रतीयन्ते । तथा च उपाधिगतमलिनत्वादिधर्मैः मलिनत्वादिधर्मकाः प्रतीयन्ते । तद्वत् मुखाभासकवत् चिदाभासकः आत्मनः प्रतिबिम्बो धीषु बुद्धिषु दृश्यमानो जीव इत्युच्यते यः, सोऽहमात्मा जीवास्ते उपाधिभेदात् भिन्नाः प्रतिभासन्ते । उपाधिगतसुखदुःखादिभिश्च सुखदुःखादिमन्तश्च प्रतिभासन्ते । उपाधयश्च व्यवस्थितरूपा एवेति सुखदुःखादीनामैकात्म्यपक्षे व्यवस्था युक्तैवेति नायमात्मभेदः शक्यो व्यवस्थापयितुम् । श्रुतिश्चैकात्म्यमेव प्रतिपादयति - 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म' इति ।

முகா²பா⁴ஸக: முக²ப்ரதிபி³ம்ப³ : த³ர்பணாதெள³ நானாகாரேஷு த³ர்பணேஷு இதி யாவத் த³ருஸ்யமான: முக²த்வாத் பரமார்த²த: முக²ஸ்வரூபத்வாத் ப்ருத³க்தவேன பே⁴தே³ன ந வித்³யதே । யத்³யபி முகா²பா⁴ஸகோ நாம வஸ்து நாஸ்த்யேவ, ததா²பி உபாதி⁴பே⁴தா³த் பரமார்த²ஸதோ முகா²த் பரஸ்பரம் ச தே முகா²பா⁴ஸகா பி⁴ன்னா: ப்ரதீயந்தே । ததா² ச உபாதி⁴க³தமலினத்வாதி³த³ர்மை: மலினத்வாதி³த³ர்மகா: ப்ரதீயந்தே । தத்³வத் முகா²பா⁴ஸகவத் சிதா³பா⁴ஸக: ஆத்மன: ப்ரதிபி³ம்போ³ தீ⁴ஷு பு³த்தி⁴ஷு த்³ருஸ்யமானோ ஜீவ இத்யுச்சயதே ய:, ஸோ(அ)ஹமாத்மா ஜீவாஸ்தே உபாதி⁴ பே⁴தா³த் பி⁴ன்னா: ப்ரதிபா⁴ஸந்தே । உபாதி⁴க³தஸுக²து³:கா²தி³பி⁴ஸ்ச ஸுக²து³:கா²தி³மந்தஸ்ச ப்ரதிபா⁴ஸந்தே । உபாத⁴யஸ்ச வ்யவஸ்தி²தருபா ஏவேதி ஸுக²து³:கா²தீ³ நாமைகாத்மயபக்ஷே வ்யவஸ்தா² யுக்தைவேதி நாயமாத்மபே⁴த³: ஸக்யோ வ்யவஸ்தா²பயிதும் । ஸ்ருதிஸ்சைகாத்மயமேவ ப்ரதிபாத³யதி - 'ஏக மேவாத்³ விதீயம் ப்³ரஹ்ம' இதி ।

முகத்தின் ஆபாஸம், அதாவது முகத்தின் பிரதிபிம்பம் கண்ணாடி முதலிய வற்றில் பற்பல வடிவமுள்ள கண்ணாடிகளில் என்று பொருள். காணப்படுவது, உண்மையில் முகஸ்வரூபமாய் இருப்பதால் வேறாக இல்லை. எப்படியும் முகபிரதிபிம்பம் என்ற வஸ்து இல்லவே இல்லை, ஆனாலும் ¹ உபாதிகளின் பிரிவால் அந்த முகபிரதிபிம்பங்கள் உண்மையாக இருக்கிற முகத்தைக் காட்டிலும் வேறாகவும், ஒன்றுக்கொன்று வேறாகவும் தோன்றுகின்றன. அவ்வாறே உபாதிகளிலுள்ள அழுக்கு முதலான தர்மங்களால் பிரதிபிம்பங்களும் அழுக்கு முதலான தர்மங்கள் உள்ளவைகளாகத் தோன்றுகின்றன. அதுபோல - முகபிரதி பிம்பம்போல், சிதாபாஸகன் - புத்திகளில் காணப்படுகிற ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பம் ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகிறான். எவனுடைய பிரதிபிம்பம் ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகிறதோ, அந்த பிம்பமான நான் ஆத்மா. அந்த ஜீவர்கள் உபாதிகளின் வேற்றுமையால் வேறானவர்களாகத் தோன்றுகிறார்கள். உபாதிகளிலுள்ள ஸுகம், துக்கம் முதலிய வற்றால் ஸுகம், துக்கம் முதலியவற்றுடன் கூடியவர்களாகத் தோன்றுகிறார்கள். உபாதிகள் நியதமான ஸ்வரூபமுள்ளதாகவே இருப்பதால், ஆத்மா ஒன்று என்ற

பக்ஷத்தில் ஸுகம், துக்கம் முதலியவைகளுக்கு கட்டுப்பாடான நிலை நன்கு பொருந்தும். ஆகையால் ஆத்மா அநேகம் என்பதை நிலைநிறுத்தமுடியாது. வேதமும் ஆத்மா ஒன்று என்பதையே எடுத்துக்கூறுகிறது 'பிரஹ்மம் ஒன்றுதான், இரண்டா வது வஸ்துவற்றது' என்று.

¹ ஒரே முகத்தை பிம்பம், பிரதிபிம்பம் என்று இரண்டு வஸ்துவாகக்காட்டுகிற கண்ணாடி முகத்திற்கு உபாதியாகும். பல கண்ணாடிகளிருந்தால் ஒரேமுகம் பல முகங்களாகத் தோன்றுகிறது. இதுபோல் மனம் என்னும் உபாதி பலவாக இருப்ப தால் பிம்பமான ஆத்மா ஒன்றுனாலும் பிரதிபிம்பங்களான ஜீவர்கள் பலவாகத் தோன்றுகிறார்கள்.

आत्मभेदपक्षं तु इयं सुखदुःखादिव्यवस्था नोपपद्यते । तथा हि - प्रतिशरीरम् आत्मानो भिन्नाः ते च सर्वे प्रत्येकं सर्वगता इति आत्मभेदवादिनो मन्यन्ते । तत्र सर्वेषां सर्वगतत्वात् सर्वसंनिधौ सुखादिकमुत्पद्यमानं विशेषहेतोरभावात् कथमेकस्यैव तत् सुखादिकम्, न सर्वेषाम् इत्यवधारयितुं शक्यते । अथ यत्सम्बन्धिना कार्यकरणसङ्घातेन सुखादिकं जन्यते, तस्यैव तदित्यभिधीयते इति; तन्न, कार्यकरणसङ्घातस्यापि सर्वात्मसंनिधावुत्पद्यमानस्य विशेषहेतोरभावादेव कथमेकात्मसम्बन्धित्वमिति । अथ यत्कर्मवशात्कार्यकरणसङ्घातस्योत्पत्तिः, तस्यैव असौ कार्यकरणसङ्घात इति विशेषहेतुरिति चेत्; न, कर्मणोऽपि सर्वात्मसंनिधावुत्पद्यमानस्य सर्वात्मसम्बन्धित्वेन तज्जनितकार्यकरणसङ्घात स्यापि सर्वात्मसम्बन्धित्वात् तज्जनितस्य सुखदुःखादेरपि सर्वात्मसम्बन्धित्वमिति सुखादिकस्य नानात्मपक्ष एव न व्यवस्थितिः । पूर्वपूर्वकार्यकरणसङ्घातस्य कर्मापेक्षायां च अनवस्थादोषः । अनादित्वेन अनवस्थादोषपरिहारश्च अन्धपरम्परेति । श्रुतिरपि नानात्मपक्षं प्रतिषेधति - 'नेह नानास्ति किञ्चन' इति । अतः साधूक्तम् एकमिति ॥

ஆத்மபே⁴த³பக்ஷம் து இயம் ஸுக²து³:கா²தி³வ்யவஸ்தா² நோபபத்³யதே । ததா² ஹி - ப்ரதிஸரீரம் ஆத்மானோ பி⁴ன்னா: தே ச ஸர்வே ப்ரத்யேகம் ஸர்வக³தா இதி ஆத்மபே⁴த³வாதி³னோ மன்யந்தே । தத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வக³தத்வாத் ஸர்வஸம்நிதௌ⁴ ஸுகா²தி³கமுத்பத்³யமானம் விஸேஷஹேதோர பா⁴வாத் கத³மேகஸ்யைவ தத் ஸுகா²தி³கம், ந ஸர்வேஷாம் இத்யவதா⁴ரயி தும் ஸக்யதே । அத² யத்ஸம்ப்³ந்தி⁴னா கார்யகரணஸங்கா⁴தேன ஸுகா²தி³கம் ஜன்யதே, தஸ்யைவ ததி³த்யபி⁴தீ⁴யதே இதி; தன்ன, கார்யகரணஸங்கா⁴த ஸ்யாபி ஸர்வாத்மஸம்நிதா⁴வுத்பத்³யமானஸ்ய விஸேஷஹேதோரபா⁴வாதே³ வ கத³மேகாத்மஸம்ப்³ந்தி⁴த்வமிதி । அத² யத்கர்மவஸாத்கார்யகரணஸங்கா⁴த ஸ்யோத்பத்தி:; தஸ்யைவ அஸௌ கார்யகரணஸங்கா⁴த இதி விஸேஷஹேது ரிதி சேத்; ந, கர்மணோ(அ)பி ஸர்வாத்மஸம்நிதா⁴வுத்பத்³யமானஸ்ய ஸர்வாத்

மஸம்ப³ந்தி⁴த்வேன தஜ்ஜனிதகார்யகரணஸங்கா⁴தஸ் யாபி ஸர்வாத் மஸம்ப³ந்தி⁴த்வாத் தஜ்ஜனிதஸ்ய ஸுக²து³:கா²தே³ரபி ஸர்வாத்மஸம்ப³ந்தி⁴த்வமிதி ஸுகா²தி³கஸ்ய நானாத்மபக்ஷ ஏவ ந வ்யவஸ்தி²தி: । பூர்வபுர்வ கார்யகரண ஸங்கா⁴தஸ்ய கர்மாபேக்ஷாயாம் ச அனவஸ்தா²தோ³ஷ: । அநாதி³த்வேன அனவஸ்தா²தோ³ஷபரிஹாரஸ்ச அந்த⁴பரம்பரேதி । ஸ்ருதிரபி நானாத்ம பக்ஷம் ப்ரதிஷேத⁴தி - 'நேஹ நானாஸ்தி கிஞ்சன' இதி । அத: ஸாதூ⁴க்தம் ஏகமிதி ॥

ஆத்மா பல என்ற பக்ஷத்திலோ, ஸுகம் துக்கம் முதலியவைகளின் கட்டுப்பாடு பொருந்தாது. அதாவது 'ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் ஆத்மா வெவ்வேறு. அவர்கள் யாவரும் ஒவ்வொருவரும் எங்குமுள்ளவர்கள்' என்று ஆத்மபேதவாதிகள் எண்ணுகிறார்கள். அதில் எல்லா ஆத்மாக்களும் எல்லா இடங்களிலுமிருப்பதால், எல்லோருடைய சமீபத்தில் உண்டாகும் ஸுகம், துக்கம் முதலானவை, தனிப்பட்ட காரணமில்லாததால் ஒருவனைச் சேர்ந்ததுதான் அந்த ஸுகம் முதலானவை, எல்லோரையும் சேர்ந்ததல்ல என்று எப்படித்தீர்மானிக்க முடிகிறது?

எந்த ஆத்மாவைச் சேர்ந்த ¹ கர்யகரண ஸங்காதத்தால் (சரீரத்தால்) ஸுகம் முதலியவை உண்டாகிறதோ. அந்த ஸுகம் முதலியவை அந்த ஆத்மாவையே சேர்ந்தது என்று சொல்லப்படுமேயானால், அது சரியல்ல. எல்லா ஆத்மாக்களுடைய சமீபத்தில் உண்டாகும் சரீரத்திற்கும் தனிப்பட்ட காரணமில்லாததால் ஒரே ஆத்மாவைச் சேர்ந்திருப்பது எப்படி பொருந்தும்?

¹ கார்யமான ஸ்தூலசரீரமும் கரணங்களான ஸூக்ஷ்ம சரீரமும் சேர்ந்து கூட்டமாக இருப்பதால் சரீரத்திற்கு காரிய கரண ஸங்காதமென்று பெயர்.

எந்த ஆத்மா செய்த கர்மாவின் அதீனமாக சரீரம் உண்டாகியிருக்கிறதோ, அவனைச் சேர்ந்ததுதான் இந்த சரீரம் என்று தனிப்பட்ட காரணமிருக்கிறதே என்றால், சரியல்ல. எல்லா ஆத்மாக்களுடைய சமீபத்தில் உண்டாகும் கர்மாவும் எல்லா ஆத்மாக்களையும் சேர்ந்தபடியால், அதனால் உண்டாகும் சரீரமும் எல்லோரையும் சேர்ந்தபடியால், அதனாலுண்டாகும் ஸுகம் துக்கம் முதலியதும் எல்லா ஆத்மாக்களையும் சேர்ந்ததாக ஆகும் என்பதால், ஆத்மா அநேகம் என்ற பக்ஷத்தில் தான் ஸுகம், துக்கம் முதலியவற்றிற்கு வியவஸ்தை இல்லாமற்போகும். ² முன் முன் சரீரத்திற்கும் கர்மாவின் அபேக்ஷை இருக்குமானால் அநவஸ்தை என்ற தோஷம் ஏற்படும். அநாதி என்று சொல்லி அநவஸ்தா தோஷத்திற்கு பரிஹாரம் செய்வது குருட்டுப் பரம்பரையாகும். வேதமும் ஆத்மா அநேகம் என்ற பக்ஷத்தை மறுக்கிறது. 'இதில் சிறிதும் வேற்றுமை இல்லை' என்று. ஆகையால் ஆத்மா ஒன்று என்று சொன்னது சரிதான். (3)

² முற்பிறவியில் செய்த கர்மாவினால் இந்த சரீரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முன் சரீரமும் அதற்கு முற்பிறவியிலுள்ள சரீரத்தால் செய்த கர்மாவால் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டே போனால் அநவஸ்தா தோஷம் ஏற்படும். அநாதி என்பதை

ஸித்தாந்திகளும் வேத பிரமாணமூலம் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். இதை யுக்தியால் மட்டும் தீர்மானிக்கமுடியாது என்று அபிப்பிராயம்.

नन्वेवं सति आत्मनः सुखदुःखादिसम्बन्धाभावात् बन्धो नास्ति; बन्धाभावाच्च मोक्षाभावः; बद्धो हि मुच्यते नाबद्ध इति; तथा चिदाभासस्यापि बन्धमोक्षौ न विद्येते, अवस्तुत्वात्; तस्य बुद्धेरपि विनाशित्वात् बन्धमोक्षयोरभावः; ततश्च मोक्षशास्त्रमनर्थकमापन्नम् इत्यत आह -

நன்வேவம் ஸதி ஆத்மன: ஸுக'து:கா'தி'ஸம்ப'ந்தா'பா'வாத் ப'ந்தோ' நாஸ்தி; ப'ந்தா'பா'வாச்ச மோக்ஷாபா'வ:; ப'த்'தோ' ஹி முச்யதே நாப'த்'த' இதி; ததா' சிதா'பா'ஸஸ்யாபி ப'ந்த'மோக்ஷௌ ந வித்'யேதே, அவஸ்துத்வாத்; தஸ்ய பு'த்'தே'ரபி விநாஸித்வாத் ப'ந்த'மோக்ஷயோரபா'வ:; ததஸ்ச மோக்ஷ ஸாஸ்த்ரமனர்த'கமாபன்னம் இத்யத ஆஹ -

(அவதாரிகை) இவ்விதமானால் ஆத்மாவுக்கு ஸுகம், துக்கம் முதலியவைகளின் தொடர்பு இல்லாததால் பந்தமில்லை. பந்தம் இல்லாததால் மோக்ஷமில்லை. கட்டுப்பட்டவன்தானே விடுபடுகிறான். கட்டுப்படாதவன் விடுபடுகிறதில்லையே! அவ்விதமே சைதன்யத்தின் பிரதிபிம்பமான ஜீவனுக்கும் பந்தமோக்ஷங்கள் இல்லை, பிரதிபிம்பம் உண்மைப் பொருளில்லாததால். அவனுடைய புத்தி நாசமடைவதால் அதற்கும் பந்த மோக்ஷங்களில்லை. ஆகையால் மோக்ஷஸாதனங்களைச் சொல்கிற சாஸ்திரம் பிரயோஜனமற்றதாக ஆகிவிடும் என்றால் அதற்குக் கூறுகிறார் -

यथा दर्पणाभाव आभासहानौ

मुखं विद्यते कल्पनाहीनमेकम् ।

तथा धीवियोगे निराभासको यः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ४ ॥

யதா' த'ர்பணாபா'வ ஆபா'ஸஹானௌ

முக'ம் வித்'யதே கல்பனாஹீனமேகம் ।

ததா' தீ'வியோகே' நிராபா'ஸகோ ய:

ஸ நித்யோபலப்'தி'ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 4 ॥

यथा = எவ்வாறு,

यथा' दर्पणाभावे = கண்ணாடி இல்லாதபொழுது,

த'ர்பணாபாவே = முக பிரதிபிம்பம் விலகினதும்,

ஆபா'ஸஹானௌ

கल्पனாहीं	=	பொய் வஸ்துவற்றதாக,
கல்பனாஹீனம்		
मुखं एकं	=	முகமொன்றே,
முக ² ம் ஏகம்		
विद्यते	=	இருக்கிறதோ,
வித் ³ யதே		
तथा	=	அவ்வாறே,
ததா ²		
धीवियोगे	=	புத்தி விலகின்பொழுது,
தீ ⁴ வியோகே ³		
निराभासकः	=	பிரதிபிம்பமான ஜீவனற்றதாக,
நிராபா ⁴ ஸக:		
यः	=	எவர் உள்ளாரோ,
ய:		
सः	=	அந்த,
ஸ:		
नित्योपलब्धिस्वरूपः	=	அழியாத ஞான வடிவமான,
நித்யோபலப் ³ தி ⁴ ஸ்வரூப:		
अहं	=	நான்,
அஹம்		
आत्मा	=	ஆத்மா.
ஆத்மா		

यथा दर्पणाभावे सति आभासस्य मुखप्रतिबिम्बस्य हानौ सत्यां मुखं परमार्थसत् कल्पनाहीं मिथ्याज्ञानरहितम् एकमेव परं नापरं विद्यते, तथा तेनैव प्रकारेण धीवियोगे बुद्धेरभावे निराभासको अप्रतिबिम्बः परमार्थतः सन् एक एव यः, सोऽहमात्मेति योजना । अयमभिप्रायः आत्माज्ञानकृतोऽयं बुद्ध्यादिप्रपञ्चः । तत्र बुद्ध्यादौ प्रतिबिम्बरूपेण आत्मानमध्यस्य तद्गतसुखदुःखादिकम् आत्मन्यध्यस्यति । सोऽयमध्यासो बन्धः । आत्मज्ञानेन अज्ञाननिवृत्त्या बुद्ध्यादिप्रपञ्चनिवृत्तौ अध्यासनिवृत्तिर्मोक्षः । न पुनः पारमार्थिकौ बन्धमोक्षौ अस्य विद्येते इति सर्वं समञ्जसमिति ॥

யதா² த³ர்பணாபா⁴வே ஸதி ஆபா⁴ஸஸ்ய முக²ப்ரதிபி³ம்ப³ஸ்ய ஹானௌ ஸத்யாம் முக²ம் பரமார்த²ஸத் கல்பனாஹீனம் மித்² யாஜ்ஞானரஹிதம் ஏகமேவ பரம் நாபரம் வித்³யதே, ததா² தேனைவ ப்ரகாரேண தீ⁴வியோகே³ பு³த்³தே⁴ரபா⁴வே நிராபா⁴ஸகோ அப்ரதிபி³ம்ப³: பரமார்த²த: ஸன் ஏக ஏவ ய:, ஸோ(அ)ஹமாத்தமேதி யோஜனா । அயமபி⁴ப்ராய: ஆத்மாஜ்

ஞானக்ருதோ(அ)யம் பு³த்³த⁴யாதி³ப்ரபஞ்ச: | தத்ர பு³த்³த⁴யாதௌ³ ப்ரதிபி³ம்ப³ ரூபேண ஆத்மானமத்⁴யஸ்ய தத்³க்³தஸுக்³து³:கா²தி³கம் ஆத்மன்யத்⁴யஸ்யதி | ஸோ(அ)யமத்⁴யாஸோ ப³ந்த⁴: | ஆத்மஜ்ஞானேன அஜ்ஞானநிவ்ருத்த்யா பு³த்³ த⁴யாதி³ப்ரபஞ்சநிவ்ருத்தௌ அத⁴யாஸநிவ்ருத்திர்மோக்ஷ: | ந புன: பாரமார்தி² கௌ ப³ந்த⁴மோக்ஷௌ அஸ்ய வித்³யேதே இதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸமிதி ||

எப்படி கண்ணாடி இல்லாதபொழுது ஆபாஸம் - முகபிரதி பிம்பம் விலகின தும், கல்பனையற்ற - பொய்த்தோற்றமற்ற, உண்மையாக உள்ள முகமொன்று மட்டுமே உள்ளதோ, வேறு ஒன்றுமில்லையோ, அப்படியே - அதே முறையில், தீவியோகே - புத்தியில்லாதபொழுது, பிரதிபிம்பமற்று உண்மையாக எவர் ஒருவர் மட்டுமே உள்ளாரோ, அந்த நான் ஆத்மா என்று சேர்க்கவேண்டும்.

இது கருத்து - இந்த புத்தி முதலான பிரபஞ்சம் ஆத்மாவை அறியாததால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்கு புத்தி முதலியவற்றில் பிரதிபிம்ப உருவமாக ஆத்மாவை ஆரோபித்து (ஏற்றிவைத்து) அந்த புத்தி முதலியவற்றிலுள்ள ஸுகம், துக்கம் முதலியவற்றை ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கிறான். இந்த அத்யாஸம்தான் பந்தம். ஆத்மாவை அறிவதன் மூலம் அக்ஞானம் விலகிவிடுவதால் புத்தி முதலான பிரபஞ்சமும் விலகி அத்யாஸம் நீங்குவதுதான் மோக்ஷமே தவிர உண்மையாக இந்த ஆத்மாவுக்கு பந்த மோக்ஷங்கள் கிடையாது என்பதால் எல்லாம் பொருத்தமானதே.

((முதலில் நான் சச்சிதாநந்த ரூபமான ஆத்மா என்று அறியவில்லை. இது ஆவரணம் பிறகு புத்தி முதலான பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது இது விசேஷம் ஆவரணமும், விசேஷமும் அக்ஞானத்தின் இருசக்திகள். புத்தியில் ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பம் ஏற்படுகிறது. இதையே நான் என்று எண்ணுகிறான். இவன் சிதாபாஸன் புத்தியில் ஏற்படுகிற ஸுகதுக்கங்களையெல்லாம் பிரதிபிம்பமான தன்னிடத்தில் ஏற்படுவதாக எண்ணி அல்லலுறுகிறான். இதுதான் ஸம்ஸாரபந்தம். இதற்கு மூலகாரணம் அக்ஞானமானதால் புத்தி முதலான பிரபஞ்சமோ, புத்தியில் தோன்றும் பிரதிபிம்பமான சிதாபாஸனோ ஸுகதுக்கானுபவம் என்ற ஸம்ஸார பந்தமோ எல்லாம் பொய்த்தோற்றமே தவிர உண்மையாக இல்லை. எப்பொழுது நான் ஸச்சிதாநந்த ரூபமான ஆத்மா என்று பிம்பத்தைத் தெரிந்துகொள்கிறானோ, அப்பொழுது அக்ஞானம் விலகி ஆவரணம், விசேஷம் என்ற இரு சக்திகளும் விலகி புத்தி முதலான பிரபஞ்சம் தோன்றுவதில்லை. அப்பொழுது பிரதிபிம்பமான சிதாபாஸனுமில்லை, ஸுகதுக்காநுபவமுமில்லை. பந்தம் விலகி முக்தனாகிறான் அக்ஞானத்தால் ஏற்பட்ட பந்தம் ஞானத்தால் விலகுவதால் உண்மையில் ஆத்மாவுக்கு பந்தமுமில்லை மோக்ஷமுமில்லை)

(4)

केचित् बुद्ध्यादीनामात्मत्वं मन्यन्ते; तान्प्रत्याह -

கேசித் பு³த்³த⁴யாதீ³நாமாத்மத்வம் மன்யந்தே; தான்ப்ரத்யாஹ -

(அவதாரிகை) சிலர் புத்தி முதலியவைகளையே ஆத்மா என்று எண்ணுகிறார்கள். அவர்களைக் குறித்துக் கூறுகிறார் -

मनश्चक्षुरादेर्वियुक्तः स्वयं यो
मनश्चक्षुरादेर्मनश्चक्षुरादिः ।

मनश्चक्षुरादेरगम्यस्वरूपः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ५ ॥

மனஸ் சக்ஷுராதே³ர் வியுக்த: ஸ்வயம் யோ
மனஸ் சக்ஷுராதே³ர் மனஸ் சக்ஷுராதி³: ।
மனஸ் சக்ஷுராதே³ ரக³ம்ய ஸ்வரூப:
ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 5 ॥

यः	=	எவர்,
यः		
स्वयं	=	தான்,
स्वयम्		
मनश्चक्षुरादेः	=	மனஸ், கண் முதலியவற்றிற்கும்,
मनस् चक्षुरादे ³ :		
मनश्चक्षुरादि	=	மனஸ், கண் முதலியதாகவும்,
मनस् चक्षुराதி ³		
मनश्चक्षुरादेः	=	மனம், கண் முதலியதைக்காட்டிலும்,
मनस् चक्षुरादे ³ :		
वियुक्तः	=	வேறானவராகவும்,
वियुक्तः		
मनश्चक्षुरादेः	=	மனஸ், கண் முதலியதற்கு,
मनस् चक्षुरादे ³ :		
अगम्यस्वरूपः	=	அறியமுடியாத ஸ்வரூபமுள்ளவராகவும்
अक ³ ंम्यस्वरूपः		இருக்கிறாரோ,
सः	=	அந்த,
सः		
नित्योपलब्धिस्वरूपः	=	அழிவற்ற ஞான வடிவமான,
निद्योपलब् ³ தி ⁴ ஸ்வரூப:		
अहं	=	நான்,
अहम्		
आत्मा	=	ஆத்மா.
ஆத்மா		

मनश्चक्षुरादेः मनआदेः चक्षुरादेश्च वियुक्तः पृथग्भूतः यः सोऽहमात्मेति
सम्बन्धः । मनश्चक्षुराद्युपादानेन तदन्तर्गतत्वात् शरीरमपि उपात्तं द्रष्टव्यम् । एतेन

शरीरादपि वियुक्त इति लक्ष्यते । तथा च गुरुः - 'बुद्धीन्द्रियशरीरेभ्यो भिन्न आत्मा विभुर्ध्रुवः । नानारूपः प्रतिक्षेत्रमात्मा वृत्तिषु भासते' इति कथं मनश्चक्षुरादिकस्य प्रकाशकस्य उपरि अयमात्मा प्रकाशकः, मनआदेः चक्षुरादेः कथं वियुक्तः इत्यत आह - स्वयमिति । स्वयं य आत्मा मनश्चक्षुरादेः मनश्चक्षुरादिः मनश्चक्षुरादिकस्य प्रकाशकस्य मनश्चक्षुरादिः प्रकाशकः, प्रकाशकत्वगुणयोगात् ;

மனஸ்சக்ஷராதே³: மனஆதே³: சக்ஷராதே³ஸ்ச வியுத்த: ப்ருத³க்³பூ⁴த: ய: ஸோ(அ)ஹமாத்த்மேதி ஸம்ப³ந்த⁴: । மனஸ்சக்ஷராத்³யுபாதா³னேன தத்³ந்தர்க³ தத்வாத் ஸரீரமபி உபாத்தம் த்³ரஷ்டவ்யம் । ஏதேன ஸரீராத்³பி வியுத்த இதி லக்ஷயதே । ததா² ச கு³ரு: - 'பு³த்³தீ⁴ந்த்³ரியஸரீரேப்⁴யோ பி⁴ன்ன ஆத்மா விபு⁴ர்த்⁴ருவ: । நானாருப: ப்ரதிக்ஷேத்ரமாத்மா வருத்திஷ பா⁴ஸதே' இதி கத்³ம் மனஸ்சக்ஷராதி³கஸ்ய ப்ரகாஸகஸ்ய உபரி அயமாத்மா ப்ரகாஸக: , மனஆதே³: சக்ஷராதே³: கத்³ம் வியுத்த: இத்யத ஆஹ - ஸ்வயமிதி । ஸ்வயம் ய ஆத்மா மனஸ்சக்ஷராதே³: மனஸ்சக்ஷராதி³: மனஸ்சக்ஷராதி³கஸ்ய ப்ரகாஸகஸ்ய மனஸ்சக்ஷராதி³: ப்ரகாஸக: , ப்ரகாஸகத்வகு³ணயோகா³த்;

மனம் முதலியதைக்காட்டிலும், கண் முதலியதைக் காட்டிலும் எவர் வேறானவரோ, அந்த நான் ஆத்மா என்று ஸம்பந்தம். மனம், கண் முதலானதை எடுத்துக்கொண்டதால், அதில் அடங்கியிருப்பதால் சரீரமும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாக அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இதனால் ஆத்மா சரீரத்திலிருந்தும் வேறுபட்டவரென்று அறியப்படுகிறது. அவ்விதமே குரு சொல்கிறார். 'புத்தி, இந்திரியம், சரீரம் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறானவரும், எங்குமிருப்பவரும், நாசமற்றவருமான ஆத்மா ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் மனோவிருத்திகளில் வெவ்வேறு ஸ்வரூபமுள்ள வராகத் தோன்றுகிறார்' என்று.

மற்றதை பிரகாசப்படுத்துகிற மனம், கண் முதலியவைகளுக்கு மேல் இந்த ஆத்மா எப்படி அவைகளை பிரகாசப்படுத்துகிறார்? மனம் முதலியதைக்காட்டிலும், கண் முதலியதைக்காட்டிலும் ஆத்மா எப்படி வேறுபட்டவர்? என்றால் அதற்குக் கூறுகிறார் - 'தான்' என்று. எந்த ஆத்மாதான் மனம், கண் முதலியவைகளுக்கும் மனம், கண் முதலியவையாக இருக்கிறாரோ! மனம், கண் முதலியவை மற்றதை பிரகாசப்படுத்துகிறது. ஆத்மா மனம், கண் முதலியவைகளை பிரகாசப்படுத்துகிறது (சிங்கத்திடம் உள்ள பராக்கரமம் என்ற குணம் பையனிடமிருப்பதைப் பார்த்து 'பையன் சிங்கம்' என்று சொல்வதைப்போல்) மனம், கண் முதலியவைகளிலுள்ள பிரகாசப்படுத்தும் தன்மை என்ற குணம் ஆத்மாவில் இருப்பதைக்கண்டு ஆத்மாவை மனஸ் சக்ஷராதி கௌணமாகச் சொல்கிறார்.

(மனதால் நினைக்கிறோம், கண்ணால் பார்க்கிறோம். இவ்வாறு ஒவ்வொரு இந்திரியமும் ஒவ்வொரு விஷயத்தை அறிகிறது. ஆனால் கண், மனம் முதலானவைகளையும், அவைகளால் ஏற்படும் ஞானத்தையும் அறிவது ஆத்ம சைதன்யம். கண்ணால் ரூபத்தை அறியலாமேதவிற ரூபஞானத்தைக்கண்ணால் அறியமுடியாது. இதுபோலவே மற்ற இந்திரியங்களின் ஞானங்களும் இவைகளை அறிவது ஆத்ம

சைதன்யம். மேலும் கண் முதலியவை ஜடமானதால் அவைகளுக்கு பிரகாசப்படு த்துகிற சக்தியே ஆத்மாவிலிருந்துதான் கிடைக்கிறது கண்ணுக்குப் பார்க்கிற சக்தி யைக் கொடுப்பதால் ஆத்மாவைக் கண்ணுக்குத் கண் என்கிறார். இது போல் அந்தந்த இந்திரியங்களுக்கு அதனதன் சக்தியைக் கொடுப்பதாலும் கௌணமாக ஆத்மாவுக்கு அந்தந்த இந்திரியங்களின் பெயரைக் கூறுகிறார். இந்த விஷயத்தை கேளுபநிஷத் தில் காணலாம்.)

अयमर्थः - यथा बाह्यस्य घटादेः प्रकाशको मनश्चक्षुरादिः ततो व्यतिरिच्यते, तथा, आन्तरस्यापि मनश्चक्षुरादेः प्रकाशकः आत्मा ततो व्यतिरिच्यत इति निश्चीयते । अत एव मनश्चक्षुरादीनाम् अनात्मत्वमिति सिद्धं ज्ञेयादन्यो ज्ञाता भवति । ननु आत्मनोऽपि ज्ञेयत्वात् अनात्मत्वं प्रसज्यते इत्यत आह - मनश्चक्षुरादेरगम्यस्वरूपः प्रकाशस्वभावः । तथा च श्रुतिः - 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह' इति ॥

அயமர்த்² - யதா² பா³ஹ்யஸ்ய க⁴டாதே³: ப்ரகாஸகோ மனஸ்சக்ஷுராதீ³: ததோ வ்யதிரிச்யதே, ததா², ஆந்தரஸ்யாபி மனஸ்சக்ஷுராதே³: ப்ரகாஸக: ஆத்மா ததோ வ்யதிரிச்யத இதி நிஸ்சீயதே । அத ஏவ மனஸ்சக்ஷுராதீ³னும் அனாத்மத் வமிதி ஸித்³த⁴ம் ஜ்ஞேயாத³ன்யோ ஜ்ஞாதா ப⁴வதி । நனு ஆத்மனோ(அ)பி ஜ்ஞேயத்வாத் அனாத்மத்வம் ப்ரஸஜ்யதே இத்யத ஆஹ - மனஸ்சக்ஷுராதே³ரக³ ம்யஸ்வரூப: ப்ரகாஸஸ்வபா⁴வ: । ததா² ச ஸ்ருதி: - 'யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ' இதி ॥

இது கருத்து - எப்படி வெளியிலுள்ள குடம் முதலியதை பிரகாசப்படுத்துகிற மனம், கண் முதலியவை அந்த குடம் முதலியதைக்காட்டிலும் வேறுபடுகிறதோ, அப்படியே உள்ளே இருக்கிற மனம், கண் முதலியதை பிரகாசப்படுத்துகிற ஆத்மா அந்த மனம், கண் முதலியதைக்காட்டிலும் வேறுபடுகிறது என்று தீர்மானிக்கப்படு கிறது. மனம், கண் முதலியவை ஆத்மாவால் அறியப்படுவதாலேயே அவைகள் ஆத்மாவல்ல என்பது தீர்மானமாகிறது. அறிகிறவன் அறியப்படுகிறதைக் காட்டிலும் வேறானவன். ஆத்மாவும் அறியப்படுகிறபடியால் அதுவும் அநாத்மா என்று ஆகிவிடு மே என்றால் அதற்குச் சொல்கிறார் - மனம், கண் முதலியவைகளால் அறியமுடியாத ஸ்வரூபமுள்ளவர், பிரகாச ஸ்வரூபர். அவ்விதமே சுருதி - 'வாக்குகள் மனதுடன் கூட எந்த ஆத்மாவை அடையாமல் (பிரகாசப்படுத்த முடியாமல்) திரும்பிவிடு கின்றனவோ' என்று.

(5)

ननु यद्यात्मा मनश्चक्षुरादेरगम्यः कथं तर्हि अस्य सिद्धिः? घटपटादयो हि मनश्चक्षुराद्यधीनसिद्धयो दृष्टाः । ततः आत्मनोऽपि तदधीनसिद्धिर्युक्ता । यदा तस्य तदधीना सिद्धिर्न भवति, तदा अस्य सिद्धिरेव न स्यात् शशविषाणवत् इत्यत आह -

நனு யத்³யாத்மா மனஸ்சக்ஷுராதே³ரக³ம்ய: கத²ம் தர்ஹி அஸ்ய ஸித்³ தி⁴:? க⁴டபாத³யோ ஹி மனஸ்சக்ஷுராதீ³யதீ⁴னஸித்³த⁴யோ த்³ருஷ்டா: । தத:

ஆத்மனோ(அ)பி தத்³தீ⁴னஸித்³தி⁴ர்யுக்தா । யதா³ தஸ்ய தத்³தீ⁴னா ஸித்³தி⁴ர்ன ப⁴வதி, ததா³ அஸ்ய ஸித்³தி⁴ரேவ ந ஸ்யாத் ஸஸவிஷாணவத் இத்யத ஆஹ -

(அவதாரிகை) ஆத்மா, மனம் கண் முதலியவற்றால் அறியப்படாதவனானால், அவனை அறிய வேறு பிரமாணமில்லாததால் அவன் இருப்பது எப்படி ஸித்திக்கும்? மனம், கண் முதலியவைகளைக்கொண்டுதான் குடம், வஸ்திரம் முதலியவை இருப்பதாகத் தீர்மானிப்பதைக் கண்டிருக்கிறோம். அதனால் ஆத்மாவுக்கும் அதன் மூலம் தான் பிரஸித்தி ஏற்படுவது பொருந்தும். எப்பொழுது அந்த ஆத்மாவுக்கு மனம், கண் முதலியவை மூலம் பிரஸித்தி இல்லையோ அப்பொழுது முயல் கொம்புபோல் ஆத்மாவுக்கு ஸித்தியே ஏற்படாது. (ஆத்மாவை அறிவிக்கிற பிரமாணமில்லாததால் ஆத்மா இல்லை என்றே ஆகிவிடும்) என்றால் அதற்குச் சொல்கிறார் -

य एको विभाति स्वतः शुद्धचेताः

प्रकाशस्वरूपोऽपि नानेव धीषु ।

शरावोदकस्थो यथा भानुरेकः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ६ ॥

ய ஏகோ விபா⁴தி ஸ்வத: ஸா³த்³த⁴சேதா:

ப்ரகாஸஸ்வரூபோ(அ)பி நானேவ தீ⁴ஷு ।

ஸராவோத³கஸ்தோ² யதா² பா⁴னுரேக:

ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 6 ॥

यः = எவர்,

यः

शुद्धचेताः = நிர்மலமான மனமுள்ளவராகவும்,

शुद्धचेताः

प्रकाशस्वरूपः = பிரகாசஸ்வரூபராகவும்,

प्रकाशस्वरूपः

एकोऽपि = ஒருவராகவுமிருந்த போதிலும்,

एकोऽपि

शरावोदकस्थः = சருவங்களின் ஜலங்களிலுள்ள,

शरावोदकस्थः

एकः = ஒருவனான,

एकः

भानुः यथा = ஸூரியன்போல,

भानुः यथा

पा⁴नुः यथा² = வெவ்வேறு புத்திகளில்,

धीषु

तீ⁴ஷு

நானேவ	=	வெவ்வேறாக இருப்பவர் போல,
நானேவ		
स्वतः	=	தானாகவே,
ஸ்வத:		
विभाति	=	நன்கு பிரகாசிக்கிறாரோ,
விபா ⁴ தி		
सः	=	அந்த,
ஸ:		
नित्योपलब्धिस्वरूपः	=	அழிவற்ற ஞானவடிவமான,
நித்யோபலப் ⁴ தி ⁴ ஸ்வரூப:		
अहं	=	நான்,
அஹம்		
आत्मा	=	ஆத்மா.
ஆத்மா		

य इति स्वतःसिद्धतामाह । एकः अद्वितीयः विभाति विशेषेण प्रकाशते स्वतः स्वयमेव न परतः शुद्धं निर्मलं चेतो मनो यस्य सः स्वतःशुद्धचेताः ; शुद्धचित्तस्य हि आत्मा स्वयमेव स्फुरतीत्यर्थः । अत एव सत्त्वशुद्ध्यर्थं वेदेऽपि वेदानुवचनादयो विहिताः - ‘तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसानाशकेन’ इति । घटपटादयश्च जडत्वात् प्रकाशान्तरापेक्षत्वाच्च न प्रकाशन्त इति युक्तम् । आत्मा तु प्रकाशस्वरूपत्वात् प्रकाशान्तरानपेक्षः प्रकाशते सवितृवत् - यथा सविता स्वप्रकाशः प्रकाशान्तरं नापेक्षते अथ च प्रकाशते, तद्वदात्मापीति भावः । एवमुत्पन्नात्मज्ञानो अद्वयो जीवन्मुक्तः स्वयं प्रकाशरूपोऽपि परमार्थतो नानाविधासु धीषु उपाधिषु नानेव भाति यः, सोऽहमात्मेति सम्बन्धः । शरावोदकेषु उपाधिषु अवस्थितो भानुः आदित्यः प्रकाशस्वरूपोऽपि एक एव सन् नानेव भाति, तद्वदात्मापीति भावः ।

ய இதி ஸ்வத:ஸித்³த⁴தாமாஹ । ஏக: அத்³விதீய: விபா⁴தி விசேஷேண ப்ரகாஸதே ஸ்வத: ஸ்வயமேவ ந பரத: ஸாத்³த⁴ம் நிர்மலம் சேதோ மனோ யஸ்ய ஸ: ஸ்வத:ஸாத்³த⁴சேதா: ; ஸாத்³த⁴சித்தஸ்ய ஹி ஆத்மா ஸ்வயமேவ ஸ்பு³ரதீத்யர்த: । அத ஏவ ஸுத்த்வஸாத்³த⁴யர்த³ம் வேதே³(அ)பி வேதா³னுவசநாத³யோ விஹிதா: - ‘தமேதம் வேதா³னுவசனேன ப்³ராஹ்மணா விவிதி³ஷந்தி யஜ்ஞேன தா³னேன தபஸாநாஸகேன’ இதி । க⁴டபடாத³யஸ்ச ஜட்³த்வாத் ப்ரகாஸாந்தராபேக்ஷத்வாச்ச ந ப்ரகாஸந்த இதி யுக்தம் । ஆத்மா து ப்ரகாஸஸ்வரூபத்வாத் ப்ரகாஸாந்தரானபேக்ஷ: ப்ரகாஸதே ஸவித்ருவத் - யதா² ஸவிதா ஸ்வப்ரகாஸ: ப்ரகாஸாந்தரம் நாபேக்ஷதே அத³ ச ப்ரகாஸதே, தத்³வதா³த்மாபீதி

பா⁴வ: | ஏவமுத்பன்னாத்தமஜ்ஞானோ அத்³வயோ ஜீவன்முக்த: ஸ்வயம் ப்ரகாஸ ரூபோ(அ)பி பரமார்த³தோ நானாவிதா⁴ஸு தீ⁴ஷ் உபாதி⁴ஷ் நானேவ பா⁴தி ய: , ஸோ(அ)ஹமாத்தமேதி ஸம்ப³ந்த⁴: | ஸராவோத³கேஷ் உபாதி⁴ஷ் அவஸ்தி³தோ பா⁴னு: ஆதி³தய: ப்ரகாஸஸ்வரூபோ(அ)பி ஏக ஏவ ஸன் நானேவ பா⁴தி, தத்³ வதா³த்மாபீதி பா⁴வ: |

ய: ய: (எவர்) என்பதால் ஆத்மா பிரமாணங்களை அபேக்ஷியாமல் தானே பிரஸித்தர் என்று கூறுகிறார். ஒருவர் - இரண்டாவது வஸ்துவற்றவர். நன்கு பிரகாசிக்கிறார் - தானாகவே, வேறொன்றல்ல. பரிசுத்தமான மனமுள்ளவர் நிர்மலமான மனமுள்ள வனுக்குத்தான் ஆத்மா தானாகவே விளங்குகிறது என்று பொருள். ஆகையால்தான் சித்த சுத்திக்காக வேதத்திலும் வேதாநு வசனம் முதலான தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. 'அந்த இந்த ஆத்மாவை தினமும் செய்யும் வேதாப்யாஸத்தாலும், யக்ஞத்தாலும், தானத்தாலும், ஆசையை விலக்கி கிடைத்ததில் திருப்தி அடைவது என்ற தவத்தாலும் பிராம்மணர்கள் அறிய விரும்புகிறார்கள். (நித்ய கர்மானுஷ்டானத்தால் சித்த சுத்தி பெற்ற பின்தான் பிரஹ்மத்தை அறிவதில் தீவ்ர விருப்பம் ஏற்பட்டு சிரவணாதி உபாயங்களால் ஞானமடைகிறார்கள்).

குடம், வஸ்திரம் முதலியவைகள் ஜடமாயிருப்பதாலும் வேறு பிரகாசத்தை எதிர்பார்ப்பதாலும் தானே பிரகாசிக்கிறதில்லை என்பது சரிதான். ஆத்மாவோவெனில் பிரகாசஸ்வரூபமானதால் வேறு பிரகாசத்தை எதிர்பாராமல் ஸூரியன்போல் தானே பிரகாசிக்கிறது. எப்படி தானே பிரகாசிக்கிற ஸூரியன் வேறு பிரகாசத்தை எதிர்பார்க்கிறதில்லையோ ஆனாலும் பிரகாசிக்கிறானே, அதுபோல் ஆத்மாவும் என்று கருத்து. இவ்விதம் ஆத்மஞானபவம் அடைந்த ஜீவன்முக்தனாக, உண்மையில் தானே பிரகாசஸ்வரூபமாக இரண்டாவது வஸ்துவற்றவனாக, இருந்தாலும் வெவ்வேறு விதமான புத்திகளாகிற உபாதிகளில் வெவ்வேறு வஸ்துபோல் எவன் தோன்றுகிறானே, அந்த நான் ஆத்மா என்று அன்வயம் சருவங்களிலுள்ள ஜலமாகிற உபாதிகளில் இருக்கிற ஸூரியன் பிரகாசஸ்வரூபனாய் ஒருவனாகவே இருக்கிற போதிலும் பல ஸூரியர்கள்போல் தோன்றுகிறான். அதுபோல் ஆத்மாவும் என்று கருத்து. (ஸ்வயம்பிரகாசனான ஆத்மா உண்மையில் ஒருவனாக இருந்தாலும் பல வாக இருக்கும் உபாதிகளான புத்திகளில் பலவாகத் தோன்றுகிறான்).

ननु कथं जीवन्मुक्तः? देहवांस्तावत् जीवन्नित्युच्यते ; तस्य जीवतोऽपि यदि देहाभावो मुक्तिरभिप्रेयते, नासावुपपद्यते, विरोधात् । न हि जीवतो देहाभावः सम्भवति । अथ सत्यपि देहे भोगविच्छेदो मुक्तिरिति, तदपि च चतुरश्रम् । सकलभोगकारणेन्द्रियसम्पत्तौ भोगविच्छेदस्य असम्भावितत्वात् । मिथ्याज्ञाननि बन्धनो हि भोगः; तस्य च संयग्ज्ञानेन निवृत्तत्वात् भोगविच्छेद इति चेत्; न, बाधितस्यापि मिथ्याज्ञानस्य द्विचन्द्रादिज्ञानवत् अनुवृत्त्यभ्युपगमात् । अन्यथा देहवानेव न स्यात् अत एव विदुषां जनकादीनां राज्यादिकं श्रूयते । श्रुतिरपि देहवतो

भोगविच्छेदं प्रतिषेधति - 'न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति' इति । तस्माद्युक्ता जीवन्मुक्तिरिति ।

நனு கத³ம் ஜீவன்முத்த: ? தே³ஹவாம்ஸ்தாவத் ஜீவந்நித்யச்யதே ; தஸ்ய ஜீவதோ(அ)பி யதி³ தே³ஹாபா⁴வோ முக்திரபி⁴ப்ரேயதே, நாஸாவுபபத்³யதே, விரோதா⁴த் । ந ஹி ஜீவதோ தே³ஹாபா⁴வ: ஸம்ப⁴வதி । அத³ ஸத்யபி தே³ஹே போ⁴க³விச்சே²தோ³ முக்திரிதி, தத³பி ச சதுரஸ்ரம் । ஸகலபோ⁴க³காரணேந்த³ரியஸம்பத்தௌ போ⁴க³விச்சே²த³ஸ்ய அஸம்பா⁴விதத்வாத் । மித்³யாஜ்ஞானநிப³ந்த⁴னோ ஹி போ⁴க:; தஸ்ய ச ஸம்யக்³ஜ்ஞானேன நிவ்ருத்தத்வாத் போ⁴க³விச்சே²த³ இதி சேத் ; ந, பா³தி⁴தஸ்யாபி மித்³யாஜ்ஞானஸ்ய த்³விசந்த³ராதி³ஜ்ஞானவத் அனுவ்ருத்த்யப்யுபக³மாத் । அன்யதா³ தே³ஹவா னேவ ந ஸ்யாத் அத ஏவ விது³ஷாம் ஜனகாதீ³னாம் ராஜ்யாதி³கம் ஸ்ருயதே । ஸ்ருதிரபி தே³ஹவதோ போ⁴க³விச்சே²த³ம் ப்ரதிஷேத⁴தி - 'ந ஹ வை ஸஸரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்தி' இதி । தஸ்மாத³யுக்தா ஜீவன் முக்திரிதி ।

ஜீவன்முத்தன் என்பது எப்படி? சரீரத்துடன் கூடியவன் அல்லவா ஜீவித்துக் கொண்டிருப்பதாக சொல்லப்படுகிறான். முக்தி என்பது சரீரமற்ற நிலை என்று அபிப்பி ராயப்பட்டால் அது ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கிற அவனுக்குப் பொருந்தாது, ஒன்றுக் கொன்று விரோதமிருப்பதால். ஜீவித்திருப்பவனுக்கு தேஹமற்ற நிலை ஏற்பட முடியாதல்லவா! அல்லது சரீரமிருந்தபோதிலும் ஸுகதுக்கானுபவம் நீங்குவது தான் முக்தியென்றால் அதுவும் சரியாகாது. போகத்திற்குக் காரணமான எல்லா இந்திரியங்களும் கூடியிருக்கும்போது போகம் நீங்குவது என்பது ஸம்பவிக்காது

பொய்யறிவின் காரணமாக அல்லவா போகம் ஏற்படுகிறது! உண்மை அறிவினால் பொய்யறிவு நீங்கிவிட்டபடியால் போகமும் நீங்கி விடுகிறது என்றால், அல்ல, திமிரரோகமுள்ளவனுக்கு சந்திரன் ஒருவன்தான் என்ற உண்மை அறிவு இருந்தபோதிலும் கண்ணுக்கு இரண்டு சந்திரர்கள் தெரிவதுபோல் உண்மை அறிவி னால் பொய்யறிவு பாதிக்கப்பட்டபோதிலும் தொடர்ந்து இருப்பதாக ஒப்புக்கொண்டி ருக்கிறபடியால். மித்யாஞானம் இல்லாவிட்டால் சரீரமே இருக்காது அதனால்தான் ஞானிகளான ஜநகர் முதலானவர்கள் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்ததாக கேள்விப் படுகிறோம் சுருதியும் சரீரமுள்ளவனுக்கு போகம் விலகுவதை மறுக்கிறது. 'சரீரத்துடன் கூடியிருப்பவனுக்கு ஸுக துக்கங்களின் நாசம் கிடையாது' என்று ஆகையால் ஜீவன் முக்தி என்பது யுக்திக்குப் பொருந்தாது.

अत्रोच्यते - जीवतस्तावत् तत्त्वज्ञानमुत्पद्यते न तु मृतस्य ; शमदमादेः श्रवणमननादेश्च ज्ञानहेतोः मृतस्यासम्भवात् । अत एव हि विदुषां याज्ञवल्क्यादीनां संन्यासः श्रूयते । न च मृतस्य संन्यासः श्रूयते सम्भवति वा । तस्मात् जीवतस्त त्वज्ञानमुत्पद्यत इति सिद्धम् । आत्मज्ञानादेव मुक्तिरिति सिद्धा जीवन्मुक्तिः 'स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' 'ब्रह्मविदाप्नोति परम्' इत्यादिश्रुतिभ्यः ।

அத்ரோச்யதே - ஜீவதஸ்தாவத் தத்த்வஜ்ஞானமுத்பத்³யதே ந து ம்ருதஸ்ய
; ஸமத்³மாதே³: ஸ்ரவணமனநாதே³ஸ்ச ஜ்ஞானஹேதோ: ம்ருதஸ்யாஸம்ப⁴வாத்
। அத ஏவ ஹி விது³ஷாம் யாஜ்ஞவல்க்யாதீ³னாம் ஸம்ந்யாஸ: ஸ்ருயதே । ந ச
ம்ருதஸ்ய ஸம்ந்யாஸ: ஸ்ருயதே ஸம்ப⁴வதி வா । தஸ்மாத் ஜீவதஸ்தத்த்வஜ்
ஞானமுத்பத்³யத இதி ஸித்³த⁴ம் । ஆத்மஜ்ஞாநாதே³வ முக்திரிதி ஸித்³தா⁴
ஜீவன்முக்தி: 'ஸ யோ ஹ வை தத்பரமம் ப்³ரஹ்ம வேத்³ ப்³ரஹ்மைவ ப⁴வதி'
'ப்³ரஹ்மவிதா³ப்னோதி பரம்' இத்யாதி³ஸ்ருதிப⁴ய: ।

இதற்கு பதில் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவித்திருப்பவனுக்குத் தான் உண்மையறிவு உண்டாகிறதே தவிர இறந்தவனுக்கு உண்டாகிறதில்லை. ஞானத்தின் ஸாதனமான உட்புலனின் அடக்கம், வெளிப் புலன்களின் அடக்கம் முதலியவைகளும் சிரவணம், மனனம் முதலியவைகளும் இறந்தவனுக்கு ஸம்பவிக்காது. அதனால் தான் ஞானிகளான யாக்குவல்க்யர் முதலானவர்கள் ஸன்யாஸாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்துக் கொண்டதாக கேள்விப்படுகிறோம். இறந்தவனுக்கு ஸன்யாஸம் ஏற்பட முடியாது. அப்படி ஏற்பட்டதாகக் கேள்விப் படவுமில்லை. ஆகையால் ஜீவித்திருப்பவனுக்குத்தான் தத்வஞானம் உண்டாகிறது என்பது தீர்மானம். ஆத்மஞானத்தால் தான் முக்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஜீவன்முக்தி ஸித்தமாகிறது. 'எவன் ஒருவன் அந்த மிக உயர்ந்த பிரஹ்மத்தை அறிகிறானோ அவன் பிரஹ்மமாகவே ஆகிறான்' பிரஹ்மத்தை அறிந்தவன் மேலான பிரஹ்மத்தையடைகிறான்' இது முதலான சுருதிகள் இதற்கு பிரமாணம்.

ननु ज्ञानस्य मोक्षफलकत्वे श्रुतिषु सहकार्यन्तरं प्रतीयते इति चेत् , न, ज्ञानमात्रस्य श्रवणात् - 'भिद्यते हृदयग्रन्थिः' इति ; 'नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय' इति सहकार्यन्तरप्रतिषेधाच्च । ननु श्रुतिरेव मरणसहकारिणो ज्ञानान्मोक्षं दर्शयति 'तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये अथ सम्पत्स्ये' इति ; न, पूर्वोत्पन्नस्य ज्ञानस्य चिरप्रवृत्तत्वात् मरणकाले तस्य संनिधापयितुमशक्तेः । तत्कालमेवोत्पन्नात् ज्ञानान्तरान्मुक्तिरिति चेत् , न, 'यदेव भगवान्वेद तदेव मे ब्रूहि' इति 'आचार्यवान्पुरुषो वेद' इत्यादिश्रुतिपर्यालोचनया प्रथमज्ञानादेव मुक्तेः श्रूयमाणत्वात् । एतेन वचनान्तरमनुगृहीतं भवति - जीवन्नेव हि विद्वान् हर्षमर्षाभ्यां विमुच्यते इति । न च 'न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति' इति श्रुत्यन्तरविरोधो वाच्यः, श्रुत्यन्तरस्य सामान्यविषयत्वात्, अत्र 'विद्वान्' इति विशेषनिर्देशात् ।

நனு ஜ்ஞானஸ்ய மோக்ஷப³லகத்வே ஸ்ருதிஷ் ஸஹகார்யந்தரம் ப்ரதீயதே இதி சேத் , ந, ஜ்ஞானமாத்ரஸ்ய ஸ்ரவணாத் - 'பி⁴த்³யதே ஹ்ருத்³யக்³ ரந்தி:' இதி ; 'நான்ய: பந்தா² வித்³யதே(அ)யனாய' இதி ஸஹகார்யந்தர ப்ரதிஷேதா⁴ச்ச । நனு ஸ்ருதிரேவ மரணஸஹகாரிணோ ஜ்ஞானான்மோக்ஷம் த³ர்ஸயதி 'தஸ்ய தாவதே³வ சிரம் யாவன்ன விமோக்ஷயே அத³ ஸம்பத்ஸ்யே' இதி ; ந, பூர்வோத்பன்னஸ்ய ஜ்ஞானஸ்ய சிரப்ரவ்ருத்தத்வாத் மரணகாலே தஸ்ய ஸம்நிதா⁴பயிதூமஸக்தே: । தத்காலமேவோத்பன்னாத் ஜ்ஞானாந்தரான்

முக்திரிதி சேத் , ந, 'யதே³வ ப⁴க³வான்வேத³ ததே³வ மே ப்³ருஹி' இதி 'ஆசார்ய வான்புருஷோ வேத³' இத்யாதி³ஸ்ருதிபர்யாலோசனயா ப்ரத³மஜ்ஞாநாதே³வ முக்தே: ஸ்ருயமாணத்வாத் । ஏதேன வசனாந்தரமனுக்³ருஹீதம் ப⁴வதி - ஜீவன்னேவ ஹி வித்³வான் ஹர்ஷமர்ஷாப⁴யாம் விமுச்யதே இதி । ந ச 'ந ஹ வை ஸஸ்ரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்தி' இதி ஸ்ருத்யந்தர விரோதோ⁴ வாச்ய:, ஸ்ருத்யந்தரஸ்ய ஸாமான்யவிஷயத்வாத் , அத்ர 'வித்³வான்' இதி விசேஷநிர்தே³ஸாத் ।

ஞானம் மோக்ஷ பலனைக் கொடுப்பதில் அதற்குகூடத்துணை செய்யும் வேறொன்றுமிருப்பதாக சுருதிகளில் தெரிகிறதே எனில், இல்லை. 'அந்த ஆத்மா அறியப்பட்டபொழுது மனதிலுள்ள முடிச்சுகள் அறுந்துவிடுகின்றன' என்ற சுருதியில் ஞானம் ஒன்று மட்டும்தான் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாக அறியப்படுகிறது. 'மோக்ஷமடைவதற்கு (ஞானம் தவிர) வேறுவழி இல்லை' என்ற சுருதி கூடத் துணை செய்யும் வேறொன்று இருப்பதை மறுக்கிறது.

'எப்பொழுது தேஹத்திலிருந்து விடுபடுகிறானோ, அதுவரை அவனுக்கு தாமதம். பிறகு பிரம்மத்துடன் ஒன்றாகிவிடுகிறான்' என்ற சுருதி மரணத்தைக் கூடத் துணையாகக் கொண்ட ஞானத்தால் மேரக்ஷம் ஏற்படுவதைக் காட்டுகிறதே எனில், அல்ல, முதலில் உண்டான ஞானம் வெகுகாலத்திற்கு முன் ஏற்பட்டுவிட்டபடியால் அதை மரணகாலத்தில் சமீபத்தில் கொண்டுவரமுடியாது. அந்த மரணகாலத்தில் உண்டான வேறு ஞானத்தால்தான் முக்தி ஏற்படுகிறது என்றால், அது சரியல்ல. 'பூஜ்யரான தாங்கள் எதை அறிகிறீர்களோ, அதையே எனக்குச் சொல்லவேண்டும்" ஆசார்யனோடு கூடிய மனிதன் அறிகிறான்'. இது முதலான சுருதிகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால் முதலில் ஏற்பட்ட ஞானத்தால்தான் முக்தி கிடைப்பதாகத் தெரிகிறது இதனால் வேறொரு வசனமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. 'ஞானி உயிருடனிருக்கும்பொழுதே இன்ப துன்பங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான்' என்று. சரீரத்துடன் கூடியிருப்பவனுக்கு இன்ப துன்பங்கள் விலகுவது இல்லை' என்ற வேறு சுருதியோடு விரோதம் வருமே என்று சொல்லவேண்டாம். இந்த சுருதியில் 'வித்வான்' என்று சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறபடியால் அந்த சுருதி பொதுவாக மனிதரைப்பற்றிக் கூறுகிறது (ஞானிக்கு இன்ப துன்பங்களில்லை என்று ஞானியைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருப்பதால் 'சரீரமுள்ளவனுக்கு இன்பதுன்பங்கள் விலகாது' என்று பொதுவாகச் சொன்னது அக்ஞானியைப் பற்றியது என்று தீர்மானிக்க வேண்டும்).

‘तस्य तावदेव चिरम्’ इति श्रुतिस्त्यक्ता स्यादिति चेत् , न, व्यवस्थया उपपत्तेः । तथा हि - मुक्तिः खलु स्वाभाविकी सर्वेषाम् , न सा ज्ञानेन जन्यते । किं तर्हि ? अविद्यातिमिरतिरोहिताया मुक्तेः तिमिरमात्रं निराक्रियते । तच्च प्रथमज्ञानेनैव निराकृतम् । तथापि अविद्याकार्यस्य देहस्य अविनाशात् पुनःपुनः महान्धकारवदुत्सारितमपि तिरस्करोति । तस्य तिरस्कारप्रतिभासस्य देहविच्छेदाद्विच्छेदो भवति । एवं च सति प्राचीनमेव महान्धकारोत्सारणं ज्ञानमात्रनिबन्धनमवतिष्ठते -

यथा सूर्योदयेन महातिमिरोत्सारणे कृतेऽपि छत्रादिकृ तस्य तिमिराभासस्य छत्रादिविगमे विगमः । ततश्च प्राचीनमेव महातिमिरोत्सारणं सूर्योदयमात्रनि बन्धनमवतिष्ठत इति । तस्मात् न ज्ञानान्तरान्मुक्तिः । अपि तु पूर्वोत्पन्नज्ञानादेव मुक्तिरिति सिद्धम् ।

‘தஸ்ய தாவதே^வ சிரம்’ இதி ஸ்ருதிஸ்த்யக்தா ஸ்யாதி^{தி} சேத் , ந, வ்யவஸ்த^{யா} உபபத்தே : । ததா² ஹி - முக்தி: க³லு ஸ்வாபா⁴விகீ ஸர்வேஷாம் , ந ஸா ஜ்ஞானேன ஜன்யதே । கிம் தர்ஹி ? அவித்^{யா}திமிரதிரோஹிதாயா முக்தே: திமிரமாத்ரம் நிராக்ரியதே । தச்ச ப்ரத³மஜ்ஞானேனைவ நிராக்ருதம் । ததா²பி அவித்^{யா}கார்யஸ்ய தே³ஹஸ்ய அவிநாஸாத் புன:புன: மஹாந்த⁴காரவது³த்ஸாரிதமபி திரஸ்கரோதி । தஸ்ய திரஸ்காரப்ரதிபா⁴ஸஸ்ய தே³ஹவிச்சே²தா³த்³விச்சே²தோ³ ப⁴வதி । ஏவம் ச ஸதி ப்ராசீனமேவ மஹாந்த⁴காரோத்ஸாரணம் ஜ்ஞானமாத்ரநிப³ந்த⁴னமவதிஷ்ட²தே - யதா² ஸூர்யோத³யேன மஹாதிமிரோத்ஸாரணே க்ருதே(அ)பி ச³த்ராதி³க்ருதஸ்ய திமிராபா⁴ஸஸ்ய ச³த்ராதி³விக³மே விக³ம: । ததஸ்ச ப்ராசீனமேவ மஹாதி மிரோத்ஸாரணம் ஸூர்யோத³யமாத்ரநிப³ந்த⁴னமவதிஷ்ட²த இதி । தஸ்மாத் ந ஜ்ஞானாந்தரான்முக்தி: । அபி து பூர்வோத்பன்னஜ்ஞாநாதே³வ முக்திரிதி ஸித்³ த⁴ம் ।

ஞானம் வந்தவுடனேயே முக்தி ஏற்படுமானால் ‘அவனுக்கு சரீரத்திலிருந்து விடுபடும் வரை தாமதம், பிறகு முக்தியடைகிறான்’ என்று சரீரம் போனபிறகு முக்தி ஏற்படுவதாகக் கூறும் சுருதியைக் கைவிட்டதாக ஆகுமே எனில், அல்ல, வியவஸ்தையினால் இந்த சுருதியின் அர்த்தம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகும். அதாவது முக்தி என்பது எல்லோருக்கும் இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளது. அது ஞானத்தால், புதிதாக உண்டுபண்ணப்படுகிறதில்லை. அப்படியானால் என்ன? (ஞானத் தின் பலன் என்ன?) அக்ஞானம் என்னும் இருளால் முக்தி மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அக்ஞான இருள்மட்டும் ஞானத்தால் விலக்கப்படுகிறது. அதுவும் முதலில் வந்த ஞானத்தாலேயே விலக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனாலும் அவித்யையினால் உண்டான சரீரம் நாசமடையாததால், பெரிய இருள்போல விலக்கப்பட்ட போதிலும் திரும்பத் திரும்ப மறைப்பதுபோல தோன்றுகிறது. இதனால் பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது. தேஹம் நாசமடைந்தவுடன் மறைப்பதான தோற்றமும் நீங்கிவிடுகிறது. இப்படி இருக்கும் பொழுது முன்னால் ஞானத்தால் மட்டும் ஏற்பட்ட அக்ஞான இருளின் நீக்கம் அப்படியே இருக்கிறது. எப்படி ஸூரிய உதயத்தால் பெரிய இருள் நீக்கப்பட்ட போதிலும் நடு நடுவில் குடையை விரித்ததால் ஏற்படும் இருளின் தோற்றம் குடையை மூடியவுடன் நீங்கிவிடுகிறது ஆகவே ஸூரிய உதயத்தால் மட்டும் முன்னால் ஏற்பட்ட பெரிய இருளின் நீக்கம் அப்படியே இருக்கிறதோ அதுபோல ஆகையால் முதலில் ஆகையால் முதலில் ஏற்பட்ட ஞானத்தால்தான் முக்தியே தவிற வேறு ஞானத்தால் முக்தி என்பது இல்லை.

ननु यदि पारमार्थिकम् अद्वैतं मिथ्याज्ञानविजृम्भितश्च प्रपञ्च इति श्रुत्यर्थो अवधारितः, तत्कथं सत्यपि बाधके प्रपञ्चानुवृत्तिः; न हि सत्येव शुक्तिकाज्ञाने रजतादिप्रपञ्चो अनुवर्तते ; उच्यते - 'नेति नेति न ह्येतस्मादिति नेत्यन्यत्परमस्ति' 'नेह नानास्ति किञ्चन' इत्यादिवाक्यसहितात् तत्त्वमस्यादिवाक्यात् प्रपञ्चविलयद्वारेण असन्दिग्धमबाधितं च अद्वैतज्ञानं तावदुत्पद्यते । न च तत् प्रपञ्चप्रत्ययेन बाध्यत इति युक्तम्, तत्प्रविलयेनैव उत्पत्तेः ।

நனு யதி³ பாரமார்தி³கம் அத்³வைதம் மித்³யாஜ்ஞானவிஜ்ஞம்பி⁴தம்ச ப்ரபஞ்ச இதி ஸ்ருத்யர்தோ³ அவதா⁴ரித: , தத்கத³ம் ஸத்யபி பா³த⁴கே ப்ரபஞ்சானுவருத்தி: ; ந ஹி ஸத்யேவ ஸக்திகாஜ்ஞானே ரஜதாதி³ப்ரபஞ்சோ அனுர்ததே ; உச்யதே - 'நேதி நேதி ந ஹ்யேதஸ்மாதி³தி நேத்யன்யத்பரமஸ்தி' 'நேஹ நானாஸ்தி கிஞ்சன' இத்யாதி³வாக்யஸஹிதாத் தத்த்வமஸ்யாதி³வாக்யாத் ப்ரபஞ்சவிலயத்³வாரேண அஸந்தி³க்³த⁴மபா³தி⁴தம் ச அத்³வைதஜ்ஞானம் தாவது³த்பத்³யதே । ந ச தத் ப்ரபஞ்சப்ரத்யயேன பா³த⁴யத இதி யுத்தம் , தத்ப்ரவிலயேனைவ உத்பத்தே: ।

அத்வைதமே உண்மையானது. பிரபஞ்சம் பொய்யறிவால் ஏற்பட்டது என்று சுருதியின் அர்த்தம் தீர்மானிக்கப்படுமேயானால் பாதகம் (பொய்யறிவை நீக்குகிற அத்வைத ஞானம்) இருக்கும் பொழுது பிரபஞ்சம் எப்படி தொடர்ந்து இருக்கும்? இது கிளிஞ்சல் என்ற உண்மையறிவு ஏற்பட்டிருக்கும்போது பொய்யான வெள்ளி முதலிய வஸ்து தொடர்ந்து இருக்காது அல்லவா! எனில் பதில் சொல்லப்படுகிறது. 'இதுவல்ல இதுவல்ல (உலகில் எதுவுமே பிரஹ்மமல்ல) இதுவெல்லாம் பிரஹ்ம மல்ல என்ற முறையைத் தவிர, பிரஹ்மத்தைக்குறிப்பிட வேறு முறையில்லை' 'இந்த பிரஹ்மத்தில் சிறிதும் வேற்றுமை இல்லை' இது முதலான வாக்கியங்களோடு கூடிய (நீ அந்த பிரஹ்மமாக இருக்கிறாய்' முதலான வாக்கியத்தினால் பிரபஞ்சத்தின் மறைவு முலமாக ஸந்தேஹமில்லாதததும் பாதம் (மறுப்பு) இல்லாததுமான அத்வைத ஞானம் உண்டாகிறது. பிரபஞ்ச நாசத்துடனேயே அத்வைதஞானம் உண்டாவதால் பிரபஞ்சத் தோற்றத்தால் அத்வைத ஞானம் பாதிக்கப்படுவதில்லை.

यत्पुनरुक्तं कथं प्रपञ्चप्रत्ययानुवृत्तिरिति, अत्रोच्यते - द्विविधं हि बाधकं भवति - यथा सत्येव मिथ्याज्ञानहेतुभूते पित्तादौ जाग्रत्येव पीतः शङ्खः इति ज्ञाने निमित्तान्तरात् नायं पीत इति मिथ्याज्ञानकारणापगमे, वा यथा मन्दा लोकप्रभवस्य शुक्तिकारजतज्ञानस्य महत्यालोके नेदं रजतमिति ज्ञानम्, तद्वदिहापि पीतः शङ्ख इति ज्ञानबाधकवत् सत्येव मिथ्याज्ञाने हेतुभूते शरीरे प्रपञ्चप्रत्ययस्य बाधकमद्वैतज्ञानमुत्पद्यते । अत एव स्वकारणाद्बाधितमपि प्रपञ्चज्ञानं पीतशङ्खज्ञानवत् पुनः पुनः जायत इति ।

யத்புனருக்தம் கத²ம் ப்ரபஞ்சப்ரத்யயானுவ்ருத்திரிதி, அத்ரோச்யதே - த³ விவித⁴ம் ஹி பா³த⁴கம் ப⁴வதி - யதா² ஸத்யேவ மித்²யாஜ்ஞானஹேதுபூ⁴தே பித்தாதௌ³ ஜாக்³ரத்யேவ பீத: ஸங்க²: இதி ஜ்ஞானே நிமித்தாந்தராத் நாயம் பீத இதி மித்²யாஜ்ஞானகாரணாபக்³மே, வா யதா² மந்தா³லோகப்ரப⁴வஸ்ய ஸுத்திகாரஜஜ்ஞானஸ்ய மஹத்யாலோகே நேத³ம் ரஜதமிதி ஜ்ஞானம் , தத்³ வதி³ஹாபி பீத: ஸங்க² இதி ஜ்ஞானபா³த⁴கவத் ஸத்யேவ மித்²யாஜ்ஞானே ஹேதுபூ⁴தே ஸரீரே ப்ரபஞ்சப்ரத்யயஸ்ய பா³த⁴கமத்³வைதஜ்ஞானமுத்பத்³யதே । அத ஏவ ஸ்வகாரணாத்³பா³தி⁴தமபி ப்ரபஞ்சஜ்ஞானம் பீதஸங்க²ஜ்ஞானவத் புன: புன: ஜாயத இதி ।

ஞானம் வந்தபின் பிரபஞ்சத் தோற்றம் எப்படித் தொடர்ந்து வரும் என்று கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லப்படுகிறது. ¹ பாதகம் இரண்டு விதமாக உள்ளது. பெரிய அறிவுக்கு காரணமான பித்தம் இருக்கும்பொழுதே, 'சங்கு மஞ்சள்' என்ற அறிவு இருக்கும்பொழுதே வேறு காரணத்தால் 'இது மஞ்சளல்ல' என்ற பாதக ஞானம் உண்டாகிறது. இது ஒரு விதம். மற்றொரு விதம் பொய் அறிவுக்கு காரணம் விலகிய பின் பாதகஞானம் உண்டாவது. வெளிச்சக் குறைவால் கிளிஞ்சல் வெள்ளியாகத் தோன்றுவதால் இது வெள்ளி என்ற மித்யாஞானம் உண்டாகிறது. நல்ல வெளிச்சம் வந்ததும் இது வெள்ளி அல்ல என்ற பாதகஞானம் உண்டாகிறது. இந்த இரண்டு விதங்களில் முதலில் சொன்னதுபோல் அதாவது சங்கு மஞ்சள் என்ற ஞானம் இருக்கும் பொழுதே சங்கு மஞ்சளல்ல என்ற பாதகஞானம் ஏற்படுவதுபோல் பொய் அறிவுக்குக் காரணமான சரீரமிருக்கும் பொழுது பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்கு பாதகமான அத்வைத ஞானம் உண்டாகிறது. ஆகையால் தான் அத்வைத ஞானத் தால் பிரபஞ்ச ஞானம் பாதிக்கப்பட்ட போதிலும் பிரபஞ்ச ஞானத்திற்குக் காரணமான சரீரமிருப்பதால் சங்கு மஞ்சள் என்ற ஞானம்போல் பிரபஞ்ச ஞானம் அடிக்கடி உண்டாகிறது.

¹. ஸோபாதிகப்ரமம் என்றும் நிருபாதிகபிரமம் என்றும் பிரமம் இரண்டு விதம் கயிற்றில பாம்பு தோன்றுவது நிருபாதிக பிரமம். வெளிச்சக் குறைவு பாம்பு தோன்றுவதற்கு காரணம் நல்ல வெளிச்சம் வந்து இது கயிறு என்ற பாதகஞானம் ஏற்பட்ட பின் வெளிச்சக்குறைவு இல்லாததால் பாம்பு என்ற மித்யா ஞானம் தொடர்ந்து இருப்பதில்லை. சங்கு மஞ்சளாகத் தோன்றுவது ஸோபாதிகபிரமம். சங்கு மஞ்சளாகத் தோன்றுவதற்கு பித்தம் காரணம் முன் அனுபவத்தால் சங்கு வெளுப்பு என்ற பாதகஞானம் ஏற்பட்ட போதிலும் மித்யா ஞானத்திற்கு காரணமான உபரதியான பித்தம் இருக்கும் வரை சங்கு மஞ்சள் என்ற மித்யா ஞானம் இருக்கும். இதுபோல பாதகமான அத்வைத ஞானம் ஏற்பட்டபோதிலும் மித்யா ஞானத்திற்குக் காரணமான உபாதியான சரீரமிருக்கும்வரை பிரபஞ்ச ஞானமிருக்கும்.

ननु देहस्यापि प्रपञ्चान्तर्गतत्वात् उच्छित्तिरेव प्रसज्यते इति चेत् ; न, प्रारब्धकर्मवशात् अनुवृत्तेः । कर्मणश्च कुलालचक्रभ्रमणवत्संस्कारादनुवृत्तिरिति

सिद्धा जीवन्मुक्तिरिति । कर्मसंस्कारक्षयश्च देहपाते सति सर्वस्यैव प्रपञ्चप्रत्ययस्यापि प्रविलयः । कर्मान्तराणां च ज्ञानेन क्षपितत्वात् देहान्तरानुत्पत्तिरिति परममुक्तिः ।

நனு தே³ஹஸ்யாபி ப்ரபஞ்சாந்தர்க³தத்வாத் உச்சி³த்திரேவ ப்ரஸஜ்யதே இதி சேத்; ந, ப்ராரப்⁴த⁴கர்மவஸாத் அனுவ்ருத்தே: । கர்மணஸ்ச குலாலசக்ர ப்⁴ரமணவத்ஸம்ஸ்காராத்⁴னுவ்ருத்திரிதி ஸித்³தா⁴ ஜீவன்முத்திரிதி । கர்ம ஸம்ஸ்காரக்ஷயஸ்ச தே³ஹபாதே ஸதி ஸர்வஸ்யைவ ப்ரபஞ்சப்ரத்யயஸ் யாபி ப்ரவிலய: । கர்மாந்தராணாம் ச ஜ்ஞானேனக்ஷபிதத்வாத் தே³ஹாந்தரானுத் பத்திரிதி பரமமுத்தி: ।

சரீரமும் பிரபஞ்சத்தில் அடங்கியுள்ளபடியால் அத்வைத ஞானத்தால் பிரபஞ்சம் நாசமடையும்பொழுது சரீரத்திற்கும் நாசம்தானே ஏற்படுமென்றால், அல்ல, பிராரப்தகர்மாதீனமாக சரீரம் தொடர்ந்து இருக்கும். குயவனுடைய சக்கரம் சுற்றுவது போல் ஸம்ஸ்காரத்தால் கர்மா தொடர்ந்து வருகிறது. அதனால் ஜீவன் முத்தி ஸித்தமாகிறது. கர்மாவின் ஸம்ஸ்காரம் அழிந்ததும் சரீரம் விழுந்து விடுகிறது. அப்பொழுது பிரபஞ்சத் தோற்றம் எல்லாம் நாசமடைகிறது. பிராரப்தம் தவிற மற்ற ஸஞ்சித கர்மாக்கள் ஞானத்தால் அழிந்துவிட்டதால் ¹ மீதி கர்மா இல்லாததால் வேறு தேஹம் உண்டாவதில்லை அப்பொழுது அவனுக்கு பரம முத்தி ஏற்படுகிறது.

¹ பிரஹ்மஞானம் வந்தபின் சரீரத்தில் நான் என்ற எண்ணமில்லாததால் பின்னால் சரீரத்தால் செய்யப்படும் ஆகாமி கர்மாக்கள் அவனிடம் ஓட்டுவதில்லை.

एवं च सति ज्ञानमात्रान्मुक्तिरिति प्रतिपादनादेव कर्मणो मुक्तिहेतुत्वमपास्तं वेदितव्यम् । तथा हि - न तावत्केवलात्कर्मणो मुक्तिश्रवणात् । नापि तत एव ज्ञानसहितात् , अश्रुतेरेव । ननु 'तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा च' इति विद्याकर्मणोः सहभावः श्रूयते ; सत्यम् , संसारविषयं तच्छ्रवणं न मुक्तिविषयम् इति । 'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति' इत्यादिचोदनाप्राप्तानां नित्यनैमित्तिककर्मणां ज्ञानस्य च अर्थात्समुच्चय इति चेत् ; न, विनियोजकप्रमाणाभावात् । 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसानाशकेन' इत्यत्र तृतीयाश्रुतिः विनियोजिका इति चेत् ; न, विविदिषासम्बन्धात् कर्मणां ज्ञानार्थत्वप्रतीतेः मोक्षार्थत्वं नावगम्यते इति ।

ஏவம் ச ஸதி ஜ்ஞானமாத்ரான்முத்திரிதி ப்ரதிபாத்³நாதே³வ கர்மணோ முத்திஹேதுத்வமபாஸ்தம் வேதி³தவ்யம் । ததா² ஹி - ந தாவத்³கேவலாத் கர்மணோ முத்திஸ்ரவணாத் । நாபி தத ஏவ ஜ்ஞானஸஹிதாத் , அஸ்ருதேரேவ । நனு 'தம் வித்³யாகர்மணீ ஸமன்வாரபே⁴தே பூர்வப்ரஜ்ஞா ச' இதி வித்³ யாகர்மணோ: ஸஹபா⁴வ: ஸ்ருயதே; ஸத்யம், ஸம்ஸாரவிஷயம் தச்ச்²ரவணம் ந முத்திவிஷயம் இதி । 'யாவஜ்ஜீவமக்³னிஹோத்ரம் ஜுஹோதி' இத்யாதி³சோத

‘ஞாப்ராப்தானம் நித்யநைமித்திககர்மனாம் ஜ்ஞானஸ்ய ச அர்தா²த்ஸமுச்சய இதி சேத்; ந, விநியோஜகப்ரமாணபா⁴வாத் । ‘தமேதம் வேதா³னுவசனேன ப்³ ராஹ்மணா விவிதி³ஷந்தி யஜ்ஞேன தா³னேன தபஸாநாஸகேன’ இத்யத்ர த்ருதீயாஸ்ருதி: விநியோஜிகா இதி சேத்; ந, விவிதி³ஷாஸம்ப³ந்தா⁴த் கர்மனாம் ஜ்ஞாநர்த²த்வப்ரதீதே: மோக்ஷார்த²த்வம் நாவக³ம்யதே இதி ।

இவ்வாறு ஞானம் ஒன்றினால் மட்டுமே முக்தி என்று விளக்கிக்காட்டியதா லேயே முத்திக்குக் கர்மா காரணம் என்று சொல்வதை நிராகரிக்கப்பட்டதாக அறியவேண்டும். ஞானத்துடன் கூடிய கர்மாவினால் மட்டும் முக்தி என்பதும், ஞானத்துடன் கூடிய கர்மாவினால் முக்தி என்பதும், சுருதிகளில் கேள்விப்பட்ட தில்லை. ‘அறிவும், செயலும் முன் அனுபவவாஸனையும் அவனைத் தொடருகின்றன’ என்று ஞானமும், கர்மாவும் சேர்ந்திருப்பது சுருதியில் கேட்கப்படுகிறதே என்றால், உண்மைதான். ஆனால் அது ஸம்ஸாரநிலையைப் பற்றியதே தவிர முக்திநிலையைப் பற்றியது அல்ல. (அக்ஞானிகள் சரீரத்திலிருந்து கிளம்பிச் செல்லும்போது செயல், அறிவு, வாஸனைகள் அவனுடன் கூடச்செல்கின்றன என்பது இந்த சுருதியின் பொருள்.)

‘உயிர் உள்ள வரை அக்னிஹோத்ரம் செய்யவேண்டும்’ என்பது முதலான வேத விதிகளால் சரீரம் உள்ளவரை நித்ய நைமித்திக கர்மாக்கள் செய்ய வேண்டியதாக வந்துள்ளது. கர்மாக்களைச் செய்கிறவன் மோக்ஷத்திற்காக ஞானத் தையும் ஸம்பாதிக்கிறான். ஆகவே கர்மாவுக்கும், ஞானத்திற்கும் சேர்க்கை தானாகவே கிடைக்கிறது என்றால், அல்ல, கர்மாவை மோக்ஷத்தில் விநியோகப்படு த்துவதற்கு (மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகக் கூறுவதற்கு) பிரமாணமில்லாததால். ‘அந்த இந்த ஆத்மாவை தினமும் வேதாப்யாஸத்தாலும், யக்ஞத்தாலும், தானத்தா லும் ஆசையை விலக்கி கிடைத்ததில் திருப்தி அடைவது என்ற தவத்தாலும் அறியவிரும்புகிறார்கள்’ என்ற சுருதியில் மூன்றாவது விபக்தியானது கர்மாவை மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக விநியோகிக்கிறது என்றால், அல்ல, இந்த சுருதியில் விவிதிஷையுடன் (ஞானேச்சையுடன்) கர்மாக்களுக்கு ஸம்பந்தம் கூறுவதால் கர்மாக்களுக்கு ஞானம் பலன் என்று தெரிகிறதே தவிர மோக்ஷம் பலன் என்பது தெரியவில்லை.

किं च, न हि ज्ञानम् अज्ञाननिवृत्तौ उपकारकमपेक्षते, उत्पन्नादेव तस्मात् अज्ञाननिवृत्तेरवश्यम्भावात् । तथा च श्रुतिः - ‘तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय’ इति । अपि च यदि कर्मफलं मोक्षो भवेत् , तदा अनित्यत्वं प्रसज्यते घटादिवत्स्वर्गादिवच्चेति । अमुमेवार्थं श्रुतिरप्याह - तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते’ इति । ‘अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव’ इति सूत्रकारेण परम्परया कर्मणां मुक्तिहेतुत्वमभिहितं प्रयाजादिवत् ।

अतः ज्ञानार्थत्वेन कर्मणामुपयोगोऽस्त्येव । ज्ञानोत्पत्तेस्तु परं कर्मणामुपयोगाभावेऽपि लोकसङ्ग्रहार्थमनुष्ठानं कर्तव्यमेवेति सर्वं समञ्जसम् ॥

கிம் ச, ந ஹி ஜ்ஞானம் அஜ்ஞானநிவ்ருத்தௌ உபகாரகமபேக்ஷதே, உத்பந்நாதே³வ தஸ்மாத் அஜ்ஞானநிவ்ருத்தேரவஸ்யம்பா⁴வாத் । ததா² ச ஸ்ருதி: - 'தமேவ விதி³த்வாதிம்ருத்யுமேதி நான்ய: பந்தா² வித்³யதே(அ)யனாய' இதி । அபி ச யதி³ கர்மப²லம் மோக்ஷோ ப⁴வேத் , ததா² அநித்யத்வம் ப்ரஸஜ்யதே க⁴டாதி³வத்ஸ்வர்கா³தி³வச்சேதி । அமுமேவார்த²ம் ஸ்ருதிரப்யாஹ - தத்³யதே² ஹ கர்மசிதோ லோக: கூதீயதே ஏவமேவாமுத்ர புண்யசிதோ லோக: கூதீயதே' இதி । 'அக்³னிஹோத்ராதீ³ து தத்கார்யாயைவ' இதி ஸூத்ரகாரேண பரம்பரயா கர்மணாம் முக்திஹேதுத்வமபி⁴ஹிதம் ப்ரயாஜாதி³வத் । அத: ஜ்ஞானார்த²த்வேன கர்மணாமுபயோகோ³ (அ)ஸ்த்யேவ । ஜ்ஞானோத்பத்தேஸ்து பரம் கர்மணாமுபயோகா³பா⁴வே(அ)பி லோகஸங்க்³ரஹார்த²மனுஷ்டா²னம் கர்த வ்யமேவேதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம் ॥

மேலும் ஞானம் உண்டானவுடனேயே அதனால் கட்டாயம் அக்ஞானம் நீங்கி விடுகிறபடியால் ஞானம் அக்ஞானத்தை நீக்குவதற்கு வேறு உதவியை எதிர்பார்க்க கிறதில்லை. அவ்வாறே சுருதி கூறுகிறது. 'அந்த ஆத்மாவை அறிந்ததுமே மிருத்யு வைத்தாண்டி விடுகிறான் (முக்தியடைகிறான்). மோக்ஷமடைவதற்கு (ஞானத்தைத் தவிர) வேறு வழி (ஸாதனம்) இல்லை' என்று மேலும் மோக்ஷம் கர்மாவினால் உண்டான பலனாக இருக்குமே ஆனால், குடம் முதலியதுபோலும், ஸ்வர்கம் முதலியது போலும் மோக்ஷம் அநித்யமாக (முடிவுள்ளதாக ஆகிவிடும். இதே விஷயத்தை சுருதியும் செயல்கிறது. எப்படி இவ்வுலகில் பயிர்த் தொழிலால் அடையப்பட்ட தான்யம் நாசமடைகிறதோ அப்படியே மேலுலகிலும் புண்ய கர்மாவினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்க ஸுகமும் நாசமடைகிறது என்று அக்னி ஹோத்ரம் முதலியவை அந்த ஞானத்தின் பலனான மோக்ஷத்திற்காகவே என்று பிரம்ஹ ஸூத்ரகாரரான வியாஸாசார்யாளால் பிரயாஜம் முதலியவை தர்சபூர்ண மாஸேஷ்டி மூலமாக ஸ்வர்கத்திற்கு ஸாதனமாவதுபோல், கர்மாக்கள் பரம்பரையாக (ஞானம் மூலமாக) முக்திக்கு காரணமாகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஆகையால் ஞானம் என்ற பலனைக் கொடுப்பதால் கர்மாக்களுக்கு உபயோகம் கட்டாயம் உண்டு. ஞானம் ஏற்பட்ட பின் கர்மாக்களுக்கு உபயோகமில்லா விட்டாலும் லோகஸங்கிரஹத்திற்காக அதாவது ஜனங்களைக் கெட்டவழியில் போகாமல் தடுத்து நல்ல வழியில் போகும்படி செய்வதற்காக ஞானியும் கர்மானுஷ்டானம் செய்ய வேண்டியதுதான் என்று எல்லாம் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது.

(6)

ननु कथम् एक एव आत्मा युगपत् अनेकां बुद्धिम् अधितिष्ठति ? न ह्येक एव अश्वसादी युगपदनेकानश्चानधितिष्ठन्नुपलभ्यते । क्रमेण त्वधिष्ठानं युक्तम् । तच्चेह नास्ति ; युगपदेव सर्वबुद्धीनां स्वव्यापारे प्रवृत्तिदर्शनात् । अनधिष्ठितानां च प्रवृत्त्यसम्भवाच्च । अतः नैक आत्मा इत्यत आह -

நனு கத²ம் ஏக ஏவ ஆத்மா யுக³பத் அனேகாம் பு³த்³தி⁴ம் அதி⁴திஷ்ட²தி? ந ஹயேக ஏவ அஸ்வஸாதீ³ யுக³பத்³னேகானஸ்வானதி⁴திஷ்ட²ன்னுபலப்⁴யதே | க்ரமேண த்வதி⁴ஷ்டா²னம் யுக்தம் | தச்சேஹ நாஸ்தி; யுக³பதே³வ ஸர்வபு³த்³தி⁴னாம் ஸ்வவ்யாபாரே ப்ரவ்ருத்தித்³ர்ஸனாத் | அனதி⁴ஷ்டி²தானாம் ச ப்ரவ்ருத்த யஸம்ப⁴வாச்ச | அத: நைக ஆத்மா இத்யத ஆஹ -

(அவதாரிகை) ஆத்மா ஒன்றுதான். உபாதிகளான புத்திகள் அநேகம் பல உபாதிகளால் தான் ஆத்மா பலவாகத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஒன்றுதான் என்று கூறப்பட்டது. இவ்வாறு ஆத்மா ஒருவராகவே இருப்பாரானால் ஒரே ஆத்மா ஒரே சமயத்தில் அநேக புத்திகளை எப்படி நியமனம் செய்கிறார்? ஒரே குதிரைப்பாகன் ஒரே சமயத்தில் பல குதிரைகளை அடக்கி ஆள்வதாகக் காணப்படவில்லையே! வரிசையாக நியமனம் செய்வதுதான் பொருத்தமானது. அது இங்கு இல்லை. ஒரே சமயத்தில் எல்லா புத்திகளும் தன் தன் காரியத்தில் ஈடுபடுவதைக் காண்கிறோம். ஆத்மாவால் ஏவப்படாமல் புத்திகள் தன் தன் காரியங்களில் ஈடுபடமுடியாது. ஆகையால் ஆத்மா ஒன்று அல்ல அநேகம் தான் என்று கேட்க பதில் கூறுகிறார்.

यथानेकचक्षुःप्रकाशो रविर्न

क्रमेण प्रकाशीकरोति प्रकाश्यम् ।

अनेका धियो यस्तथैकप्रबोधः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ७ ॥

யதா²னேகசக்ஷ:ப்ரகாஸோ ரவிர்ன

க்ரமேண ப்ரகாஸீகரோதி ப்ரகாஸ்யம் |

அனேகா தி⁴யோ யஸ்ததை²கப்ரபோ³த⁴:

ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா || 7 ||

यथा

= எப்படி,

यथा²

अनेकचक्षुःप्रकाशः

= அநேகம் கண்களுக்கு பிரகாசத்தைக்கொடுக்கிற,

अनेकसक्शुःप्रकाशः

रविः

= சூரியன்,

रविः

प्रकाश्यं

= பிரகாசப்படுத்த வேண்டியதை,

प्रकाश्यम्

क्रमेण

= வரிசையாக,

क्रमेण

न प्रकाशीकरोति

= பிரகாசப்படுத்துகிறதில்லையோ,

न प्रकाशीकरोति

तथा	=	அப்படியே,
तथा ² एकप्रबोधः	=	ஒரே சைதன்ய பிரகாசமாக இருக்கிற,
ஏகப்ரபோ ³ த ⁴ :		
यः	=	எவர்,
यः अनेका	=	அநேகமாக இருக்கிற,
அனேகா धियः	=	புத்திகளை (வரிசையாக பிரகாசப்படுத்து
தி ⁴ ய:		கிறதில்லையோ, ஒரேசமயத்தில் பிரகாசப்படுத்து
		கிறதோ),
सः	=	அந்த,
ஸ: नित्योपलब्धिस्वरूपः	=	அழிவற்ற ஞானஸ்வரூபமான,
நித்யோபலப் ³ தி ⁴ ஸ்வரூப:		
अहं	=	நான்,
அஹம் आत्मा	=	ஆத்மா.
ஆத்மா		

(நாம் கண்ணால் வஸ்துக்களைப் பார்க்கும்பொழுது கண்ணுக்கு அனுகரஹம் செய்பவர் ஸூர்யதேவதை. இது மட்டுமல்ல. தனது வெளிச்சத்தால் வஸ்துக்களை நாக்கு காட்டிக் கொடுக்கிறார். இங்கு வரிசையாக ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் அனுகரஹம் செய்வதில்லை தேவதா ரூபத்தில் எல்லோருடைய கண்களிலுமிருந்து கொண்டு ஒரே காலத்தில் எல்லோருக்கும் அனுகரஹம் செய்கிறார். இதுபோலவே ஸூரியன் தன் வெளிச்சத்தால் ஒரே சமயத்தில் எல்லா வஸ்துக்களையும் காட்டிக் கொடுக்கிறார். வரிசையாககாட்டிக்கொடுப்பதில்லை. இதுபோலவே புத்திகள் தனித்தனி யாக வெவ்வேறு இடங்களில் இருந்தபோதிலும் ஒரே சைதன்ய பிரகாசம் எங்குமிரு ப்பதால் ஒரே சமயத்தில் எல்லா புத்திகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. குதிரைப் பாகனின் சரீரம் குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தில் மட்டும் இருப்பதால் பல இடங்களிலுள்ள அநேகம் குதிரைகளை ஒரே சமயத்தில் நியமனம் செய்யமுடியாது. வரிசையாகத் தான் செய்யவேண்டும்.)

यथा येन प्रकाशकत्वप्रकारेण रविः आदित्यः एक एव अनेकेषां चक्षुषां प्रकाशको युगपदेव अनेकानि चक्षूषि अधितिष्ठति न च क्रमेण एकैकस्मै चक्षुषे प्रकाश्यं प्रकाशीकरोति, तथा तेनैव प्रकारेण एकश्चासौ प्रबोधश्च एकप्रबोधः सः

अधिष्ठाता अनेका धियो बुद्धीः युगपदधितिष्ठति न क्रमेणैकैकस्यै धियै प्रकाश्यं प्रकाशीकरोति यः सोऽहमात्मेति सम्बन्धः ॥

யதா³ யேன ப்ரகாஸகத்வப்ரகாரேண ரவி: ஆதி³த்ய: ஏக ஏவ அனேகேஷாம் சக்ஷ³ஷாம் ப்ரகாஸகோ யுக³பதே³வ அனேகாணி சக்ஷ³ஷம்ஷி அதி⁴திஷ்ட²தி ந ச க்ரமேண ஏகைகஸ்மை சக்ஷ³ஷே ப்ரகாஸ்யம் ப்ரகாஸ³கரோதி, ததா² தேனைவ ப்ரகாரேண ஏகஸ்சாஸௌ ப்ரபோ³த⁴ஸ்ச ஏகப்ரபோ³த⁴: ஸ: அதி⁴ஷ்டா²தா அனேகா தி⁴யோ பு³த³தீ⁴: யுக³பத³தி⁴திஷ்ட²தி ந க்ரமேணை கைகஸ்யை தி⁴யை ப்ரகாஸ்யம் ப்ரகாஸ³கரோதி ய: ஸோ(அ)ஹமாத்தமேதி ஸம்ப³ந்த⁴: ॥

எப்படி பிரகாசப்படுத்துகிற முறையில் அநேகம் கண்களுக்கு பிரகாசத்தைத் தருகிற சூரியன் தான் ஒருவனாகவே இருந்து கொண்டு ஒரே சமயத்தில் அநேகம் கண்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்கிறாரோ. பிரகாசப்படுத்த வேண்டிய பொருளை வரிசையாக ஒவ்வொரு கண்ணுக்கும் பிரகாசப்படுத்துகிறதில்லையோ, அப்படியே அதே முறையில் ஒரே சைதன்ய ஸ்வரூபமான எவர் அதிஷ்டாதாவாக இருந்துகொண்டு ஒரே சமயத்தில் அநேக புத்திகளை நியமனம் செய்கிறாரோ, பிரகாசப்படுத்த வேண்டிய பொருளை வரிசையாக ஒவ்வொரு புத்திக்கும் பிரகாசப்படுத்துகிறதில்லையோ, அந்த நான் ஆத்மா என்று சேர்க்கை.

(7)

नन्वस्तु तर्हि रविरेव बुद्धीनां प्रेरकः अधिष्ठाता, किमात्माभ्युपगमेन ? तथा च श्रुतिः - 'धियो यो नः प्रचोदयात्' इति, अत आह -

நன்வஸ்து தர்ஹி ரவிரேவ பு³த³தீ⁴னாம் ப்ரேரக: அதி⁴ஷ்டா²தா, கிமாத்தமாப்⁴யுக³மேன ? ததா² ச ஸ்ருதி: - 'தி⁴யோ யோ ந: ப்ரசோத³யாத்' இதி, அத ஆஹ -

(அவதாரிகை) அப்படியானால் கண்ணுக்கு அதிஷ்டாதாவான ஸூரியனே புத்திகளுக்கும் பிரேரகனாக அதிஷ்டாதாவாக இருக்கட்டுமே! ஸூரியனாலேயே எல்லா காரியங்களும் நடக்கும் பொழுது ஆத்மாவைத் தனியாக ஒப்புக்கொள்வதால் என்ன பயன்! எவர் நம்முடைய புத்திகளை ஏவுகிறாரோ என்ற சூதியும் சூரியனையே புத்தி பிரேரகனாகச் சொல்கிறது. என்ற ஆக்ஷேபத்திற்கு பதில் கூறுகிறார் -

विवस्वत्प्रभातं यथारूपमक्षं

प्रगृह्णाति नाभातमेवं विवस्वान् ।

यदाभात आभासयत्यक्षमेकः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ८ ॥

விவஸ்வத்ப்ரபா⁴தம் யதா³ரூபமக்ஷம்

ப்ரக்³ருஹ்ணாதி நாபா⁴தமேவம் விவஸ்வான் ।

யதா³பா⁴த ஆபா⁴ஸயத்யக்ஷமேக:

ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்தமா ॥ 8 ॥

यथा	=	எப்படி,
यथा ²		
अक्षं	=	கண்ணானது,
अक्षम्		
विवस्वत्प्रभातं	=	தூரியனால் பிரகாசிக்கப்பட்ட,
विवस्वत्प्रपा ⁴ तम्		
रूपं	=	ரூபத்தை,
रूपम्		
प्रगृह्णाति	=	நன்றாக அறிகிறதோ,
प्रक ³ रुह्णोति		
अभातं	=	தூரியனால் பிரகாசிக்கப்படாத ரூபத்தை,
अपा ⁴ तम्		
न	=	அறிகிறதில்லையோ,
न		
एवं	=	இவ்வாறு,
एवम्		
एकः	=	ஒருவனான,
एकः		
विवस्वान्	=	தூரியனும்,
विवस्वान्		
यदाभातः	=	எவரால் பிரகாசிக்கப்பட்டு,
यथा ³ पा ⁴ तः		
अक्षं	=	கண்ணீன,
अक्षम्		
आभासयति	=	பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறாரோ,
आपा ⁴ सयति		
सः	=	அந்த,
सः		
नित्योपलब्धिस्वरूपः	=	அழிவற்ற சைதன்ய வடிவமான,
नित्योपलब् ³ ति ⁴ स्वरूपः		
अहं	=	நான்,
अहम्		
आत्मा	=	ஆத்மா.
आत्मा		

विवस्वता सूर्येण प्रभातं प्रकाशितं रूपं यथा येन प्रकारेण अक्षं चक्षुः प्रगृह्णाति प्रकर्षेण जानाति, नाभातं न अप्रकाशितम् , अन्धकारे घटाद्यनुपलम्भात् एवं

विवस्वानपि एकः तथा तेनैव प्रकारेण यदाभातः येनाधितिष्ठितः सन् आभासयति अधितिष्ठति अक्षं यथा विवस्वान् अधिष्ठाता, तथा विवस्वतोऽप्यधिष्ठाता यः, सोऽहमात्मेति सम्बन्धः । स चाहम्बुद्धीनामधिष्ठाता; श्रुत्या तु चक्षुरधिष्ठातृत्वमभिप्रेत्य विवस्वतो बुद्धिप्रेरकत्वमभिहितम् । यस्माद्विवस्वदधिष्ठितं चक्षुः बुद्धिवृद्धिमुत्पादयति ; अधिष्ठातुरात्मनो वा स्वरूपमभिप्रेत्योक्तः; तथा च 'सूर्य आत्मा जगत्स्तस्थुषश्च' इति । नन्वपि तर्हि प्रकाशान्तरेणैव अधिष्ठातव्यम् , न, तस्य स्वप्रकाशत्वात् । 'नान्यदतोऽस्ति द्रष्टा' इति च श्रुत्या तदितरप्रतिषेधाच्च ॥

விவஸ்வதா ஸூர்யேண ப்ரபா⁴தம் ப்ரகாஸிதம் ரூபம் யதா² யேன ப்ரகாரேண அக்ஷம் சக்ஷு: ப்ரக்³ருஹ்ணாதி ப்ரகர்ஷேண ஜானாதி, நாபா⁴தம் ந அப்ரகாஸிதம், அந்த⁴காரே க⁴டாத்³யனுபலம்பா⁴த் ஏவம் விவஸ்வானபி ஏக: ததா² தேனைவ ப்ரகாரேண யதா³பா⁴த: யேனாதி⁴திஷ்டி²த: ஸன் ஆபா⁴ஸயதி அதி⁴திஷ்ட²தி அக்ஷம் யதா² விவஸ்வான் அதி⁴ஷ்டா²தா, ததா² விவஸ்வதோ(அ)ப்யதி⁴ஷ்டா²தா ய: , ஸோ(அ)ஹமாத்தமேதி ஸம்ப³ந்த⁴: । ஸ சாஹம்பு³த்⁴தீ⁴நாமதி⁴ஷ்டா²தா ; ஸ்ருத்யா து சக்ஷுரதி⁴ஷ்டா²த்ருத்வமபி⁴ப்ரேத்ய விவஸ்வதோ பு³த்⁴தி⁴ப்ரேரகத்வமபி⁴ஹிதம் । யஸ்மாத்³விவஸ்வத்⁴தி⁴ஷ்டி²தம் சக்ஷு: பு³த்⁴தி⁴வ்ருத்⁴முத்பாத³யதி; அதி⁴ஷ்டா²துராத்மனோ வா ஸ்வரூபமபி⁴ப்ரேத்யோக்த: ; ததா² ச 'ஸூர்ய ஆத்மா ஜக³தஸ்தஸ்து²ஷஸ்' இதி । நன்வபி தர்ஹி ப்ரகாஸாந்தரேணைவ அதி⁴ஷ்டா²தவ்யம் , ந, தஸ்ய ஸ்வப்ரகாஸத்வாத் । 'நான்யத்³தோ(அ)ஸ்தி த்³ரஷ்டா² இதி ச ஸ்ருத்யா ததி³தரப்ரதிஷேதா⁴ச்ச ॥

தூரியனால் பிரகாசிக்கப்பட்ட ரூபத்தை எப்படி - எந்த பிரகாரமாக கண் நன்றாக அறிகிறதோ, இருட்டில் குடம் முதலியது தெரியாததால், தூரியனால் பிரகாசிக்கப் படாத ரூபத்தைக் கண் அறிகிறதில்லையோ, இவ்விதம் - அதே பிரகாரமாக ஒருவனான தூரியனும் எந்த சைதன்யத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்டு கண்ணை பிரகாசிக்கச் செய்கிறானோ, எப்படி கண்ணுக்கு தூரியன் அதிஷ்டாதாவாக இருக்கிறானோ, அப்படி தூரியனுக்கும் அதிஷ்டாதாவாக எவர் இருக்கிறாரோ அந்த நான் ஆத்மா என்று சேர்க்கை, அந்த நான், புத்திவிருத்திகளுக்கு அதிஷ்டாதா. தூரியன் கண்ணுக்கு அதிஷ்டாதாவாக இருப்பதை மனதில் கொண்டு அவனை புத்திக்கு பிரேரகனாக சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில் தூரியனால் பிரகாசிக்கப்பட்ட கண் தான் மனதில் ரூப ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அல்லது 'ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுமுள்ள பிராணிக்கு தூரியன் ஆத்மா' என்ற சுருதியால் அதிஷ்டாதாவான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை மனதில் கொண்டு அவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியானால் ஆத்மாவும் வேறொரு பிரகாசத்தின் உதவியைக் கொண்டுதானே தூரியனை பிரகாசப்படுத்தவேண்டும் என்றால், அல்ல, ஆத்மா தானே பிரகாசிப்பதால்.' பார்க்கிறவன் இவனைத் தவிர வேறு இல்லை' என்று சுருதியில் அவனைக் காட்டிலும் வேறு ஒருவனுருப்பதை மறுத்து இருக்கிறது. (8)

(கண்ணுக்கு பார்க்கும் சக்தி நன்றாக இருந்தபோதிலும், இருளில் தூரிய வெளிச்சமில்லாதபொழுது கண்ணால் ஒன்றையும் பார்க்க முடிகிறதில்லை. வெளிச்

சத்துலதான் பார்க்கமுடிகிறது. தூரியன் தன் வெளிச்சத்தை பொருள்களில் செலுத்தி காட்டிக் கொடுக்கிறான். இது மட்டுமல்ல; வெளிச்சமிருந்தாலும் கண்ணுக்குப் பார்க்கும் சக்தி இல்ல விட்டால் ஒன்றையும் பார்க்க முடியாது தூரியனின் அருளால் தான் கண்ணுக்கு பார்க்கும் சக்தி கிடைக்கிறது. ஆனால் இந்த தூரியனுக்கும் சொந்தமாக பிரகாசம் கிடையாது. ஆத்ம சைதன்ய ஆத்ம சைதன்ய பிரகாசத்தால் தான் தூரியன் பிரகாசிக்கிறான் ஆத்ம சக்தியைக் கொண்டுதான் பொருள்களை பிரகாசப்படுத்துகிறான். ஸூரியன் இருப்பதே ஆத்ம சைதன்ய சக்தியால்தான் தெரிகிறது. கண்களுக்கும் ஆத்ம சைதன்யத்தால்தான் பார்க்கும் சக்தி ஏற்படுகிறது. ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசமானதால் அது பிரவரசிக்க வேறொரு பிரகாசத்தின் உதவி தேவையில்லை. ஆகவே கண் முதலான இந்திரியங்களுக்கும் புத்திக்கும் அறியும் சக்தியைக் கொடுத்து அதனதன் காரியங்களில் அவைகளை ஏவுவது ஆத்ம சைதன்யம் தான்.)

(8)

यथा सूर्य एकोऽप्स्वनेकश्चलासु

स्थिरास्वप्यनन्वग्विभाव्यस्वरूपः ।

चलासु प्रभिन्नासु धीष्वेवमेकः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ९ ॥

யதா² ஸூர்ய ஏகோ(அ)ப்ஸ்வனேகஸ்சலாஸு

ஸ்தி²ராஸ்வப்யனன்வக்³விபா⁴வ்யஸ்வரூப: ।

சலாஸு ப்ரபி⁴ன்னாஸு தீ⁴ஷ்வேவமேக:

ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 9 ॥

यथा

= எப்படி,

यथा²

सूर्यः

= தூரியன்,

ஸூர்ய:

चलासु

= அசைகின்றதும்,

सलासु

स्थिरास्वपि

= அசையாததுமான,

ஸ்தி²ராஸ்வபி

अप्सु

= ஜலங்களில்,

अप्सु

अनेकोऽपि

= பலவாகத்தோன்றினாலும் (உண்மையில்),

अनेको(अ)पि

एकः

= ஒருவனாகவும்,

ஏக:

अनन्वग्विभाव्यस्वरूपः

= அவைகளையனுசரித்துத் தோன்றும்

अनन्वक्³விபா⁴வ்யஸ்வரூப: ஸ்வரூபமற்றவனாகவும் (இருக்கிறானே)

एवं	=	இதுபோல (எவர்),
ஏவம்		
चलासु	=	சஞ்சலமானதும்,
சலாஸு		
प्रभिन्नासु	=	வெவ்வேறுகளும் உள்ள,
ப்ரபி ⁴ ன்னாஸு		
धीषु	=	புத்திகளில் (பலவாகத்தோன்றிய போதிலும்
தீ ⁴ ஷு		உண்மையில்),
एकः	=	ஒருவராகவும் (அவைகளை அனுசரித்த
ஏக:		ஸ்வரூபமற்றவராகவும் இருக்கிறாரோ),
ஏக:		
सः	=	அந்த,
ஸ:		
नित्योपलब्धिस्वरूपः	=	அழிவற்ற ஞானவடிவமான,
நித்யோபலப் ³ தி ⁴ ஸ்வரூப:		
अहं	=	நான்,
அஹம்		
आत्मा	=	ஆத்மா.
ஆத்மா		

किं च यथा येन प्रकारेण आदित्यः एकः अप्सु वारिषु चलासु स्थिरासु च अनेकोऽपि नानापि एकः सन् प्रतिभासते अनन्वग्विभाव्यस्वरूपः अनु पश्चात् अञ्चति गच्छतीति अन्वक् न अन्वक् अनन्वक् अननुगत इति यावत् । यद्वा अनन्वक्त्वेन विभाव्यं स्वरूपं यस्य स तथोक्तः । एवं बहुव्रीहिसमासं कृत्वा पश्चात् नञ्समासः । ततश्चायमर्थो भवति -न वारिषु रविर्ननुगतो भवति । किं तर्हि तथैव नभसि देदीप्यमानो भ्रान्त्या वारिषु दृश्यत इत्यर्थः । एवं एक आत्मा चलासु प्रभिन्नासु नानाभूतासु धीषु बुद्धिषु अनेकः सन् अनन्वग्विभाव्यस्वरूपो न बुद्धीरनुगतो भवति । किं तर्हि, पृथगेव देदीप्यते यः सोऽहमात्मेत्यर्थः ॥

கிம் ச யதா² யேன ப்ரகாரேண ஆதி³த்ய: ஏக: அப்ஸு வாரிஷு சலாஸு ஸ்தி⁴ராஸு ச அனேகோ(அ)பி நானாபி ஏக: ஸன் ப்ரதிபா⁴ஸதே அனன்வக்³ விபா⁴வ்யஸ்வரூப: அனு பஸ்சாத் அஞ்சதி க³ச்ச³தீதி அன்வக் ந அன்வக் அனன்வக் அனனுக்³த இதி யாவத் । யத்³வா அனன்வக்த்வேன விபா⁴வ்யம் ஸ்வரூபம் யஸ்ய ஸ ததோ²க்த: । ஏவம் ப³ஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் க்ருத்வா பஸ்சாத் நஞ்ஸமாஸ: । ததஸ்சாயமர்தோ² ப⁴வதி -ந வாரிஷு ரவிரனுக்³தோ ப⁴வதி । கிம் தர்ஹி ததை²வ நப⁴ஸி தே³தீ³ப்யமா⁴னோ ப்⁴ராந்த்யா வாரிஷு த்³ ருஸ்யத இத்யர்த²: । ஏவம் ஏக ஆத்மா சலாஸு ப்ரபி⁴ன்னாஸு நாநாபூ⁴தாஸு தீ⁴ஷு பு³த்³தி⁴ஷு அனேக: ஸன் அனன்வக்³விபா⁴வ்யஸ்வரூபோ ந பு³த்³தீ⁴ரனுக்

³தோ ப⁴வதி । கிம் தர்ஹி, ப்ருத²கே³வ தே³தீ³ப்யதே ய: ஸோ(அ)ஹ
மாத்மேத்யர்த²: ॥

எப்படி எந்தவிதமாக சூரியன் ஒருவன் அசைகின்றதும், அசையாததுமான ஜலங்களில் அநேகமாகத் தோன்றிய போதிலும் (உண்மையில் ஆகாசத்தில்) ஒருவனாகவும், அவைகளை அனுசரிக்காமல் விளங்கும் ஸ்வரூபமுள்ளவனாகவும் அல்லது அவைகளையனுசரித்துத் தோன்றும் ஸ்வரூபமற்றவனாகவும் விளங்குகிறானே, சூரியன் ஜலத்தில் தோன்றிய போதிலும் அதையனுசரித்தவனாக இல்லை என்பது இதன் பொருள். பின் எப்படியெனில், அப்படியே ஆகாசத்தில் பிரகாசிக்கும் சூரியன் பிரமத்தால் ஜலத்தில் காணப்படுகிறான் என்று பொருள். இவ்விதம் ஒரே ஆத்மா சலிக்கின்றதும், பலவாக இருப்பதுமான புத்திகளில் அநேகமாகத் தோன்றிக் கொண்டும் புத்திகளையனுசரித்தவனாக இல்லை. பின் எப்படியெனில் வேறாகவே எவன் விளங்குகிறானே, அந்த நான் ஆத்மா.

(உலகில் ஒருவன் ஆசையுள்ளவனாகவும், ஒருவன் கோபம் உள்ளவனாகவும் இவ்வாறு வெவ்வேறு ஸ்வபாவமுள்ளவனாகக் காணப்படுவதால் ஆத்மா வெவ்வேறாக இருக்க வேண்டுமே தவிர ஒன்றாக இருக்க முடியாது என்ற கேள்விக்கு இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸமாதானம் கூறுகிறார். பல பாத்திரங்களிலுள்ள ஜலங்களில் ஸூரிய பிரதிபிம்பங்கள் பலவாறாகக் காணப்படுகின்றன. ஒரு பாத்திரத்திலுள்ள ஜலம் அசையும்பொழுது அதில் தோன்றும் பிரதிபிம்பம் அசைகிறது. மற்றொரு பாத்திரத்திலுள்ள ஜலம் அசையாதபொழுது அதில் காணும் பிரதிபிம்பமும் அசைவதில்லை. இங்கு அநேகமாக இருப்பது, அசைவது முதலான தர்மங்கள் ஜலத்தைச் சேர்ந்தவை. ஜலத்தில் காணும் பிரதிபிம்பங்களிலும் இவை காணப்படுகின்றன. ஆனால் ஆகாசத்தில் காணப்படும் உண்மையான சூரியனிடம் இவைகளைக் காண முடியாது. அவன் எப்பொழுதும் ஒருவனாகவும் ஒரேவிதமாகவும்தானிருக்கிறான். இதுபோல் புத்திகள்தான் பலவாக உள்ளன. காமம், கோபம் முதலான தர்மங்கள் புத்திகளைச் சேர்ந்தவை புத்திகளின் தர்மங்கள் ஆத்மாவிடம் ஒட்டுவதில்லை ஆத்மா எப்பொழுதும் ஒருவனாகவும் எவ்வித தர்மங்களும்ற்றவனாகவும் பிரகாசிக்கிறான். ஆத்மா ஒன்று என்று சொல்வதில் எவ்வித விரோதமுமில்லை. முதலில் நஞ்ஸமாஸம் சொல்லி பிறகு பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் சொன்னால் புத்திகளையனுசரிக்காமல் விளங்கும் ஸ்வரூபமுள்ளவனென்றும். முதலில் பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் சொன்னால் புத்திகளையனுசரித்த ஸ்வரூபமற்றவன் என்றும் இரண்டு விதமாகவும் பொருள் கிடைக்கிறது.)

(9)

घनच्छन्नदृष्टिर्घनच्छन्नमर्क

यथा निष्प्रभं मन्यते चातिमूढः ।

तथा बद्धवद्भाति यो मूढदृष्टेः

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ १० ॥

க⁴னச்ச²ன்னத்³ருஷ்டிர்க⁴னச்ச²ன்னமர்கம்

யதா² நிஷ்ப்ரப⁴ம் மன்யதே சாதிமுட⁴: ।

ததா² ப³த்³த⁴வத்³பா⁴தி யோ முட⁴த்³ருஷ்டே:

ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வருபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 10 ॥

घनच्छन्नदृष्टिः

= மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட கண் பார்வையுடைய,

क⁴नच²स²न्नत³रुष⁴टिः

अतिमूढः

= அதிமுட்டாளான ஒருவன்,

अतिमुद⁴:

घनच्छन्नं

= மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட,

क⁴नच²स²न्नम्

अर्क

= சூரியனை,

अर्कम्

निष्प्रभं

= பிரகாசமில்லாதவனாக,

निष्प्रप⁴म्

यथा

= எப்படி,

यथा²

मन्यते

= நினைக்கிறதோ,

मन्यते

तथा

= அப்படி,

तथा²

मूढदृष्टेः

= மோஹத்துடன் கூடிய அறிவு உள்ளவனுக்கு,

मुद⁴त्³रुष⁴टैः

यः

= எவர்,

यः

बद्धवत्

= கட்டுப்பட்டவர்போல்,

प³त्³त⁴वत्

भाति

= தோன்றுகிறதோ,

पा⁴ति

सः

= அந்த,

सः

नित्योपलब्धिस्वरूपः

= அழிவற்ற ஞானவடிவமான,

नित्योपलब्³தி⁴ஸ்வருப:

अहं

= நான்,

अहम्

आत्मा

= ஆத்மா.

आत्मा

किं च - घनेन मेघेन छन्ना तिरोहिता दृष्टिः दर्शनं यस्य सः घनच्छन्नदृष्टिः पुरुषः घनच्छन्नम् अर्कम् आदित्यं यथा येन घनच्छन्नत्वप्रकारेण मन्यते जानाति निष्प्रभं प्रभारहितम् अप्रकाशस्वभावमिति यावत् । मूढो मन्यते घनच्छन्नदृष्टित्वात् प्रकाशस्वभावमपि रविम् अप्रकाशं पश्यतीत्याह - अतिमूढ इति । अतिमूर्खत्वात् स्वात्मनो दृष्टिविघातमगणयन् सूर्यमेव अप्रकाशं मन्यते । पादपूरणे चकारः । तथा तेन प्रकारेण अविद्याच्छन्नदृष्टिः बुद्धिमात्मत्वेन गृहीत्वा तद्गतदुःखादिकम् आत्मन्यध्यारोप्य बद्ध इव आभाति यः मूढदृष्टेः सोऽहमात्मेति सम्बन्धः ॥

கிம் ச - க⁴னேன மேகே⁴ன ச²ன்னா திரோஹிதா த³ருஷ்டி: த³ர்ஸனம் யஸ்ய ஸ: க⁴னச்ச²ன்னத்³ருஷ்டி: புருஷ: க⁴னச்ச²ன்னம் அர்கம் ஆதி³த்யம் யதா² யேன க⁴னச்ச²ன்னத்வப்ரகாரேண மன்யதே ஜானாதி நிஷ்ப்ரப⁴ம் ப்ரபா⁴ர ஹிதம் அப்ரகாஸஸ்வபா⁴வமிதி யாவத் । மூடோ⁴ மன்யதே க⁴னச்ச²ன்னத்³ ருஷ்டித்வாத் ப்ரகாஸஸ்வபா⁴வமபி ரவிம் அப்ரகாஸம் பஸ்யதீத்யாஹ - அதிமூட⁴ இதி । அதிமூர்க³த்வாத் ஸ்வாத்மனோ த³ருஷ்டிவிகா⁴தமக³ணயன் ஸூர்யமேவ அப்ரகாஸம் மன்யதே । பாத³பூரணே சகார: । ததா² தேன ப்ரகாரேண அவித்³ யாச்ச²ன்னத்³ருஷ்டி: பு³த்³தி⁴மாத்மத்வேன க³ருஹித்வா தத்³க³தது³:கா²தி³கம் ஆத்மன்யத்⁴யாரோப்ய ப³த்³த⁴ இவ ஆபா⁴தி ய: மூட⁴த்³ருஷ்டே: ஸோ(அ)ஹ மாத்மேதி ஸம்ப³ந்த⁴: ॥

மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட பார்வையை உடைய முட்டாளான மனிதன், எப்படி மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட சூரியனை, அதேவிதமாக, ஒளியில்லாத ஸ்வரூபமுள்ளவனாக நினைக்கிறானோ, தன் பார்வை மேகத்தால் மறைக்கப்பட்டு இருப்பதால். சூரியன் பிரகாசஸ்வரூபனாக இருந்தபோதிலும் அவனை பிரகாசமில்லாதவனாக அறிகிறான் என்பதால் அவன் மிக முட்டாள என்கிறார். மிக முட்டாளாக இருப்பதால், தன் பார்வை மறைக்கப்பட்டிருப்பதை எண்ணாமல், ஸூரியனை ஒளியற்றவனாக எண்ணுகிறான். ச ச என்ற எழுத்துக்குப்பொருளில்லை. பாதத்தின் நிறைவுக்காக ஏற்பட்டது. அப்படியே அதேவிதமாக அவித்யையால் மறைக்கப்பட்ட அறிவை உடையவன் புத்தியை ஆத்மா என்று எண்ணி, அதிலுள்ள துக்கம் முதலிய வற்றை ஆத்மாவில் ஏற்றி (பத்தனாக நினைக்கிறான்). மூட திருஷ்டிக்கு எவன் பத்தன்போல் தோன்றுகிறானோ அந்த நான் ஆத்மா.

(ஆத்மா ஞானஸ்வரூபனானால் நமக்கு ஏன் தெரியவில்லை? மேலும் உலகில் எல்லோரும் துன்பப்படுகிறார்களே! ஆத்மாவுக்கு துன்பம் உண்டா? என்ற கேள்விக்கு சூரியனையே திருஷ்டாந்தமாகக்காட்டி பதில் சொல்கிறார். மழை காலத்தில் ஆகாசத்தில் மேகம் சூழ்ந்திருக்கும்பொழுது வெளிச்சம் தெரிவதில்லை. இதைக் கண்டு சூரியனுக்கு ஒளி மங்கிவிட்டது என்றும், மேகம் சூரியனை மறைத்து விட்டது என்றும் சொல்கிறான். விசாரித்துப் பார்த்தால் இது தவறு என்பது தெரியும். பெரிய பொருள்தான் சிறிய பொருளை மறைக்க முடியும். மிகப்பெரிய சூரியனை மிகச்சிறிய மேகம் எப்படி மறைக்க முடியும்? உண்மையில் மேகம் நம் கண்ணைத்தான்

மறைக்கிறது நம் கண்ணுக்கு தூரியனைத் தெரிய வொட்டாமல் செய்கிறது மேகம். தன் கண் மறைக்கப்பட்டிருப்பதை கவனியாமல் தூரியனை மேகம் மறைத்து விட்டது என்று நினைப்பவன் முட்டாள். ஸூரியனுக்கு பிரகாசம் மங்கி விட்டது என்று நினைப்பவன் அதிமுட்டாள். ஸூரிய பிரகாசத்தால்தான் நாம் மேகத்தை பார்க்க முடிகிறது, ஸூரியனுக்கு ஒளியில்லாவிட்டால் நம் கண்ணுக்கு மேகம் தெரியாது. மேகம் தெரிவதைக்கொண்டே தூரிய பிரகாசம் இருப்பதை தீர்மானிக்கலாம்.

உள்ளே எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீபத்தைச் சுற்றி வர்ணக் கண்ணாடிக் கூண்டை வைத்து விட்டால், உள்ளே இருக்கும் தீபம் நம் கண்ணுக்கு தெரியாது. ஆனாலும் தீபத்தின் ஒளியால் தான் வர்ணக் கண்ணாடி நம்கண்ணுக்கு தெரிகிறது. இதுபோல் ஸ்வயம் பிரகாசமான ஆத்மா உள்ளே இருந்தும் புத்தி முதலியவைகளால் அது தெரிவதில்லை. இதைக்கொண்டு ஆத்மா இல்லையென்றே ஆத்மாவுக்கு பிரகாசமில்லையென்றே சொல்வது மூடத்தனமாகும். புத்தி முதலானவை ஜடமாதலால் அவைகளுக்கு சொந்தமாக பிரகாசம் கிடையாது. இத்தகைய புத்தி முதலானவைகளால் நாம் விஷயங்களை அறிவதாலேயே புத்திக்கு பிரகாசத்தை கொடுக்கிற ஸ்வயம்பிரகாச ஆத்மா இருக்கிறது என்பதைத் தீர்மானிக்கலாம். இந்நிலையில் புத்தியையே ஆத்மாவென்று எண்ணி அதிலுள்ள துக்கம் ஜாட்யம் முதலியவைகளை ஆத்மாவில் ஏற்றி துன்பப்படுகிறான். உண்மையில் ஸச்சிதானந்தரூபமான ஆத்மாவுக்கு துக்கானுபவ ரூபமான பந்தம் கிடையாது. இந்த விபரீத ஞானத்திற்கு அஞ்ஞானம்தான் காரணம். சுத்தமான ஆத்மஸ்வ ரூபத்தை அறிந்தால் அஞ்ஞானம் விலகி பொய்யாகத் தோன்றிய பந்தமும் விலகிவிடும். (10)

समस्तेषु वस्तुष्वनुस्यूतमेकं

समस्तानि वस्तूनि यं न स्पृशन्ति ।

वियद्वत्सदा शुद्धमच्छस्वरूपं

स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ११ ॥

ஸமஸ்தேஷு வஸ்துஷ்வனுஸ்யூத மேகம்

ஸமஸ்தானி வஸ்தூனி யம் ந ஸ்ப்ருஸந்தி ।

வியத்³வத் ஸதா³ ஸாத்³த⁴மச்ச³ஸ்வரூபம்

ஸ நித்யோபலப்தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 11 ॥

समस्तेषु वस्तुषु

= எல்லாவஸ்துக்களிலும்,

ஸமஸ்தேஷு வஸ்துஷு

अनुस्यूतं

= தொடர்ந்து ஊடுருவியிருக்கிறதும்,

अनुस्यूतम्

एकं

= ஒன்றானதும்,

ஏகம்

वियद्वत्

= ஆகாசம்போல்,

வியத்³வத்

सदा	=	எப்பொழுதும்,
ஸதா ³		
शुद्धं	=	சுத்தமானதும்,
ஸுத் ³ த ⁴ ம்		
अच्छस्वरूपं	=	அழியாத ஸ்வரூபமாயிருக்கிறதுமான,
அச்ச ³ ஸ்வரூபம்		
यं	=	எதை,
யம்		
समस्तानि वस्तूनि	=	எல்லா வஸ்துக்களும்,
ஸமஸ்தானி வஸ்தூனி		
न स्पृशन्ति	=	தொடுகிறதில்லையோ,
ந ஸ்ப்ருஸந்தி		
सः	=	அந்த,
ஸ:		
नित्योपलब्धिस्वरूपः	=	அழிவற்ற ஞானவடிவமான,
நித்யோபலப் ³ தி ⁴ ஸ்வரூப:		
अहं	=	நான்,
அஹம்		
आत्मा	=	ஆத்மா.
ஆத்மா		

किं च - समस्तेषु निरवशेषेषु प्रपञ्चात्मकेषु सदात्मना अनुस्यूतम् अनुगतं व्याप्तम् एवं हि नाना समस्तानि वस्तूनि प्रपञ्चात्मकानि यं सद्रूपं न स्पृशन्ति । कुतः? वियद्वत् आकाशमिव सदा सर्वदा शुद्धं निर्मलं रागादिदोषरहितम् अच्छस्वरूपम् अमृतरूपं यत् परं ब्रह्म सोऽहमात्मेति सम्बन्धः ॥

கிம் ச - ஸமஸ்தேஷு நிரவசேஷேஷு ப்ரபஞ்சாத்மகேஷு ஸதா³த்மனா அனுஸ்யூதம் அனுக்³தம் வ்யாப்தம் ஏவம் ஹி நானா ஸமஸ்தானி வஸ்தூனி ப்ரபஞ்சாத்மகானி யம் ஸத்³ரூபம் ந ஸ்ப்ருஸந்தி । குத: ? வியத்³வத் ஆகாஸமிவ ஸதா³ ஸர்வதா³ ஸுத்³த⁴ம் நிர்மலம் ராகா³தி³தோ³ஷரஹிதம் அச்ச³ஸ்வரூபம் அம்ருதரூபம் யத் பரம் ப்³ரஹ்ம ஸோ(அ)ஹமாத்மேதி ஸம்ப³ந்த⁴: ॥

பாக்கியன்னியில் பிரபஞ்ச வடிவமான எல்லா வஸ்துகளிலும் ஸத்ரூபமாகத் தொடர்ந்து இருக்கிற, எங்கும் வியாபித்ததான, ஒன்றான எந்த ஸத்வஸ்துவை பலவாக இருக்கிற பிரபஞ்ச வடிவமான எல்லா வஸ்துக்களும் தொடுகிறதில் லையோ எதனால்? ஆகாசம்போல் எப்பொழுதும் நிர்மலமாயும், ராகம் முதலான தோஷங்களில்லாததும் அழிவற்ற ஸ்வரூபமுமான எது பரபிரஹ்மமோ, அந்த நான் ஆத்மா.

(புத்தியுடன் சேர்ந்தே இருக்கும் ஆத்மாவில் புத்தியிலுள்ள துக்கம் முதலியவை எப்படி வராமலிருக்கும்? என்றால் ஆகாச திருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டி ஸமாதானம் கூறுகிறார். ஆகாசம் எங்கும் உள்ளது. அது இல்லாத இடமே இல்லை. ஆகாசத்தில் தான் எல்லா பதார்த்தங்களும் உள்ளன. ஆனாலும் ஆகாசம் மிகவும் சுத்தமானதாலும் அஸங்கமானதாலும் அதில் ஒரு பொருளும் ஒட்டுவதில்லை. ஆகாசம் போலவே ஆத்மாவும் எங்கும் உள்ளது. எல்லாப் பொருள்களிலும் ஆத்மா ஸத்ருபமாக உள்ளது உலகிலுள்ள பொருள்களை இருக்கிறது என்று சொல்கிறோம் இருப்பது என்ற ஸத் ஆத்மஸ்வரூபம். ஆத்மாவும் ஆகாசம்போலவே சுத்தமானது, அஸங்கமானது. ஆகையால் ஆத்மா எங்குமிருந்தாலும், எந்தப்பொருளும் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை. புத்தியும் அதிலுள்ள ஸுகம், துக்கம் முதலியவைகளும் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை. ஆகையால் உண்மையில் ஆத்மாவுக்கு பந்தமில்லை. உள்ளேயுள்ள தீபத்தின் ஒளி வர்ணக் கண்ணாடிகளில் பட்டு வெளியே வர்ண ஒளிகண்ணுக்கு தெரிந்த போதிலும், கண்ணாடியிலுள்ள வர்ணம் உள்ளேயுள்ள தீப ஒளியுடன் சேருவதில்லை. இதுபோல் உள்ளேயுள்ள ஆத்ம பிரகாசத்தால் புத்தி முதலியவை பிரகாசித்தபோதிலும் அவைகளின் தர்மங்கள் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை.

ஆத்மா எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒரேமாதிரி வியாபித்திருந்த போதிலும் அந்தந்த வஸ்துக்களின் யோக்யதைக்குத் தக்கபடி ஆத்மாவிலுள்ள ஸத் - சித் - ஆநந்தாம்சங்கள் அந்தந்த வஸ்துக்களில் தோன்றுகின்றன. ஜடப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸத் என்ற அம்சம் மட்டும் தெரிகிறது. ஜீவர்களிடம் ஸத், சித் என்ற இரண்டு அம்சங்களும், சிலசமயம் சிறிது ஆனந்தமும் தெரிகிறது. சுத்த சைதன்யத்தில் மூன்று அம்சங்களும் பிரகாசிக்கின்றன. இந்த வித்யாஸத்திற்கு வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவம் காரணமே தவிர ஆத்மா காரணமல்ல. அக்னியில் உள்ள உஷ்ணம் பிரகாசம் இரண்டும் தீபத்தில் உள்ளது. ஆனால் வெந்நீரில் அக்னி ஸம்பந்தமிருந்தாலும் உஷ்ணம் மட்டும் இருக்கிறதே தவிர பிரகாசம் அதில் இல்லை) (11)

व्युत्पादितमर्थमुपसंहरति -

வ்யுத்பாதி³தமர்த²முபஸம்ஹரதி -

(அவதாரிகை) இதுவரை விளக்கிச் சொன்ன விஷயத்தை முடிக்கிறார் -

उपाधौ यथा भेदता सन्मणीनां

तथा भेदता बुद्धिभेदेषु तेऽपि ।

यथा चन्द्रिकाणां जले चञ्चलत्वं

तथा चञ्चलत्वं तवापीह विष्णो ॥ १२ ॥

உபாதௌ⁴ யதா² பே⁴த³தா ஸன்மணீ¹னாம்

ததா² பே⁴த³தா பு³த³தி⁴பே⁴தே³ஷு தே(அ)பி ।

யதா² சந்த³ரிகா¹னாம் ஜலே சஞ்சலத்வம்

ததா² சஞ்சலத்வம் தவாபீ¹ஹ விஷ்ணோ ॥ 12 ॥

उपाधौ	=	உபாதி இருக்கும்பொழுது,
உபாதௌ ⁴		
सन्मणीनां	=	நல்ல ரத்னங்களுக்கு,
ஸன்மணீனாம்		
यथा	=	எப்படி,
யதா ²		
भेदता	=	வேற்றுமை தோன்றுகிறதோ,
பே ⁴ த ³ தா		
तथा	=	அப்படியே,
ததா ²		
बुद्धिभेदेषु	=	புத்திகளில் வேற்றுமைகளிருக்கும்பொழுது,
பு ³ த் ³ தி ⁴ பே ⁴ தே ³ ஷு		
तेऽपि	=	உமக்கும்,
தே(அ)பி		
भेदता	=	வேற்றுமை தோன்றுகிறது,
பே ⁴ த ³ தா		
यथा	=	எப்படி,
யதா ²		
जले	=	ஜலத்தில்,
ஜலே		
चन्द्रिकाणां	=	சந்திரபிரதிபிம்பங்களுக்கு,
சந்த ³ ரிகாணாம்		
चञ्चलत्वं	=	அசைவு தோன்றுகிறதோ,
சஞ்சலத்வம்		
तथा	=	அப்படி,
ததா ²		
विष्णो	=	வியாபகமாக இருப்பவரே,
விஷ்ணே		
तवापि	=	உமக்கும்,
தவாபி		
इह	=	இந்த புத்திகளிலுள்ள,
இஹ		
चञ्चलत्वं	=	சஞ்சலத்தன்மை தோன்றுகிறது.
சஞ்சலத்வம்		

उपाधौ सति उपाधिभेदसम्बन्धे सति यथा भेदता भेद एव भेदता, स्वार्थे तत्, सन्मणीनां विशुद्धमणीनां स्फटिकादीनां लोहितकृष्णादिभेदेन भेदता भेदः । तथा बुद्धिभेदेषु नानाबुद्धिषु ते तवापि नानात्वं हे विष्णो परमार्थतस्तु तव भेदो नास्त्येव बुद्ध्युपाधिकृतस्तु विद्यत इत्यर्थः । यथा चन्द्रिकाणां चन्द्रा एव चन्द्रिकाः, स्वार्थे कप्रत्ययः, निर्मलितानां जले प्रतिबिम्बितस्वरूपेण दृश्यमानानां जलस्य चञ्चलत्वात् चञ्चलत्वम् औपाधिकं न पारमार्थिकम्, तथा बुद्धीनां चञ्चलत्वात् तवापि चञ्चलत्वमौपाधिकं न पारमार्थिकमित्यर्थः । इह बुद्धिषु हे विष्णो व्यापनशील ॥

உபாதௌ⁴ ஸதி உபாதி⁴பே⁴த³ஸம்ப்³ந்தே⁴ ஸதி யதா² பே⁴த³தா பே⁴த³ ஏவ பே⁴த³தா, ஸ்வார்தே² தல், ஸன்மணீனாம் விஸுத்³த⁴மணீனாம் ஸப்²டிகாதீ³ னாம் லோஹிதக்ருஷ்ணாதி³பே⁴தே³ன பே⁴த³தா பே⁴த³: । ததா² பு³த்³தி⁴பே⁴தே³ ஷ நாணாபு³த்³தி⁴ஷ தே தவாபி நாணாத்வம் ஹே விஷ்ணோ பரமார்த²தஸ்து தவ பே⁴தோ³ நாஸ்த்யேவ பு³த்³த⁴யபாதி⁴க்ருதஸ்து வித்³யத இத்யர்த²: । யதா² சந்த³ரிகாணாம் சந்த³ரா ஏவ சந்த³ரிகா: , ஸ்வார்தே² கப்ரத்யய: , நிர்மலிதானாம் ஜலே ப்ரதிபி³ம்பி³தஸ்வருபேண த்³ருஸ்யமானானாம் ஜலஸ்ய சஞ்சலத்வாத் சஞ்சலத்வம் ஒளபாதி⁴கம் ந பாரமார்தி²கம், ததா² பு³த்³தீ⁴னாம் சஞ்சலத்வாத் தவாபி சஞ்சலத்வமௌபாதி⁴கம் ந பாரமார்தி²கமித்யர்த²: । இஹ பு³த்³தி⁴ஷ ஹே விஷ்ணோ வ்யாபனஸீல ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य
श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ
हस्तामलकीयभाष्यं सम्पूर्णम् ॥

இதி ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யஸ்ய
ஸ்ரீகோ³விந்த³ப⁴க³வத்பூஜ்யபாத³ஸிஷ்யஸ்ய
ஸ்ரீமச்ச³ங்கரப⁴க³வத: க்ருதௌ
ஹஸ்தாமலகீயபா⁴ஷ்யம் ஸம்பூர்ணம் ॥

உபாதி இருக்கும்பொழுது, அதாவது வெவ்வேறான உபாதிகளின் சேர்க்கை இருக்குமபொழுது ஸ்படிகம் முதலான சுத்தமான மணிகளுக்கு சிவப்பு, கருப்பு முதலான வேற்றுமையால் வேற்றுமை தோன்றுகிறதோ, அதுபோல வியாபகமாக இருப்பவரே! புத்திகள் பலவாக இருக்கும்பொழுது உமக்கும் பேதம் தோன்றுகிறது. புத்தி என்ற உபாதிகளால் உம்மிடம் பேதம் தோன்றுகிறதே தவிற உண்மையில் உமக்கு பேதமில்லை. எப்படி நிர்மலமான ஜலத்தில் பிரதிபிம்ப ரூபத்தில் காணப் படுகிற சந்திரர்களுக்கு ஜலத்தின் அசைவினால் உபாதி மூலமாக அசைவு தோன்று கிறதோ, உண்மையில் இல்லையோ, அப்படியே புத்திகள் சஞ்சலமாக இருப்பதால்

அந்த உபாதிகள் மூலம் உமக்கும் சஞ்சலத்தன்மை தோன்றுகிறது உண்மையாக இல்லை.

ஆத்மா புத்திகளின் வேற்றுமையால் வெவ்வேறு விதமாக எப்படி இருக்க முடியும்? மேலும் புத்தியும் ஆத்மாவும் வெவ்வேறுபட்டிருந்தால் புத்தியைச் சேர்ந்த ஸுகம் துக்கம் முதலியவை ஆத்மாவில் எப்படித் தோன்றும்? என்ற கேள்விகளுக்கு இரண்டு திருஷ்டாந்தங்களால் பதில் சொல்கிறார். சிவப்பான செம்பருத்திப் பூவின் சமீபத்தில் உள்ள ஸ்படிகமணி சிவப்பாகத் தோன்றுகிறது. நீலநிற மலரின் சமீபத்தில் உள்ள ஸ்படிகமணி நீலமாகத் தோன்றுகிறது. இங்கு வெளுப்பான ஸ்படிகமணி வெவ்வேறு விதமான உபாதிகளால் வெவ்வேறு விதமாகக் காணப்படுகிறது. மேலும் மலரும் ஸ்படிகமணியும் வெவ்வேறு இருந்தாலும் மலர்களிலுள்ள நிறங்கள் ஸ்படிகமணியில் தெரிகிறது. இதுபோல் பலவிதமான புத்திகளாகிற உபாதிகளிலுள்ள தர்மங்கள் ஆத்மாவில் தோன்றுகின்றன. இதனால் ஆத்மா பலவிதமாகத் தோன்றுகிறது. மலர்களில் உள்ள நிறங்கள் உண்மையில் ஸ்படிகத்தில் ஒட்டாமல் அது எப்பொழுதும் வெண்மையாகவே இருக்கிறதோ. இதுபோல் புத்தியிலுள்ள தர்மங்கள் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை. அது எப்பொழுதும் சுத்தமாகவே இருக்கிறது. காற்றினால் ஜலம் அசைந்து அதிலுள்ள பிரதிபிம்பம் அசைவதாகத் தோன்றினாலும் பிம்பமான சந்திரன் அசைவதில்லை.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசார்யார் நீ யார் என்று என்று கேட்ட பொழுது ஹஸ்தாமலகாசார்யார் இந்த 12 சுலோகங்களைச் சொன்னார். இதில் 11 சுலோகங்களில் நான் நித்ய ஞானஸ்வரூபியான ஆத்மா என்று தன்னைப்பற்றிச் சொன்னவர்களைச் சுலோகத்தில் ஹே விஷ்ணுவே! என்று ஸம்போதனம் செய்து தங்களுக்கும் வேற்றுமை, சஞ்சலம் எல்லாம் உபாதியால் ஏற்பட்டவை என்று குருவையும் வியாபகமான ஆத்மஸ்வரூபமாகக் கூறுகிறார். ஆகவே ஈஸ்வரன், குரு, நான் என்று மூன்று விதமாகத் தோன்றுவது ஒரே வஸ்துவான பிரஹ்ம சைதன்யம் தான். இது மட்டுமல்ல, ஆசார்யன், சிஷ்யன், பிதா, புத்திரன், புருஷன், ஸ்திரீ, யஜமானன், வேலைக்காரன், முதலான வேற்றுமையும் தேஹம் முதலான உபாதிகளினால் தான். அவர்கள் செய்யும் எல்லாக் காரியங்களும் தேஹத்தைச் சேர்ந்தவைதான். ஆகையால் தாங்கள் வேறு, நான் வேறு அல்ல. தாங்களும் நித்யஞானஸ்வரூப ஆத்மாதான். நம் இருவருக்கும் உபாதிகள் மூலம் வேற்றுமை தோன்றியபோதிலும் ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இல்லை. நான் தாங்கள் தான், தாங்களும் நான்தான். எல்லாருமே வேற்றுமையற்ற பரிபூர்ண பிரம்ம சைதன்யம்தான் என்ற பரம ஸித்தாந்தத்தைக் கூறி முடிக்கிறார்.